

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН МЕРИ, МЕРИ

Част 11 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Диана Кутева, Стамен Стойчев, 2007

chitanka.info

Посвещавам тази книга на приятелите си: Джони, Франки, Нед и Джим, Стив, Майк, Том и Том, Мерил, Дейвид, Питър, Б. Дж. Дел, Хал, Рон, Мики и Боби, Джо, Арт.

Тя е и за Мери Джордан, благодарение на която нещата се получиха и която е толкова различна от прословутата Мери, Мери.

ПРОЛОГ РАЗКАЗВАЧЪТ

1

Действие първо, сцена първа, помисли си Разказвача, едва сдържайки надигналата се в гърдите му замайваща вълна на очакване. Истината беше, че обикновените хора извършваха перфектни престъпления и съвършени убийства. Ала никой не знаеше за тях поради простата причина, че те никога не биваха задържани.

Както нямаше да бъде и той, разбира се. Това бе заложено в историята, която му предстоеше да разкаже.

Което не означаваше, че днешният ден не го изпълваше с вълнение. Всъщност за него това бе най-вълнуващият момент от последните две безумни години. Той бе решен да убие някого, някой напълно непознат човек, и знаеше, че Ню Йорк е идеалното място за неговото премиерно представление.

Това едва не се случи отвън пред тоалетните в сутерена на „Блумингдейл“, но мястото не му допадна.

Бе прекалено оживено, дори и в десет и половина сутринта — твърде шумно, но все пак недостатъчно, за да осигури необходимия за отвличане на вниманието фон.

Освен това не му допадна перспективата за бягство в непознатата територия на Лексинпън Авеню и особено в лабиринта от тунели на метрото. Усетът щеше да му подскаже кое е подходящото място, след което щеше да действа според ситуацията.

Така че Разказвача продължи. Реши да се отбие да изгледа някой филм в Сътън Тиътър на Източна петдесет и седма улица — долнопробно, западнало място, очевидно видяло и по-добри дни.

Може би тъкмо това бе подходящото място за едно убийство. Харесваше му иронията, макар че само той я разбираше. Да, може би щеше да излезе нещо страхотно, помисли си Разказвача, докато се настаняваше в една от двете малки кинозали.

Щеше да гледа „Убий Бил-2“ в компанията на още седмина други фенове на Тарантино.

Кой от тези нищо неподозиращи хора щеше да стане негова жертва? Ти? Или ти? Или пък ти там? Разказвача превърташе

историята в главата си.

Имаше двама гръмогласни типа с еднакви бейзболни шапки на нюйоркските „Янки“, обърнати с козирките назад, разбира се. Дразнещите малоумници не млъкнаха нито за миг по време на нескончаемите реклами и надписи. И двамата заслужаваха да умрат.

Също както и отвратително облечената двойка възрастни, които изобщо не разговаряха помежду си, не си размениха нито дума, преди светлините на прожектора да угаснат. Да ги убие, щеше да бъде едно добро дело, можеше дори да се каже, че би направил услуга на обществото.

Една крехка на вид женица в началото на четиридесетте, седяща два реда пред скучните дъртаци, изглежда, страдаше от Паркинсон. Явно не притесняваше никого — с изключение на него.

Както и едрият чернокож тъпак, вдигнал обутите си с маратонки крака върху стола пред него. Грубо, невъзпитано копеле, облечено в стара избеляла тениска, най-малко четиринайсети размер.

Следващият беше някакъв тъп и жалък киноман с черна брада, който навярно бе гледал филма поне десетина пъти и — естествено — обожаваше Тарантино.

Тъкмо брадатото недоразумение стана по средата на филма, точно когато Ума Търман бе погребана жива. Господи, кой би си излязъл по време на тази класическа сцена?

Решен стриктно да се придържа към плана си, Разказвача го последва малко по-късно. Мина по полутъмния и неприветлив коридор, след това се озова в мъжката тоалетна, която се намираще близо до втория киносалон.

Трепереше. Това ли беше неговият миг? Неговото първо убийство? Началото на всичко, за което бленуваше през последните месеци? По-точно *години*.

Действаше сякаш на автопилот, опитвайки се да не мисли за нищо друго, освен за работата, която трябваше да свърши както трябва, а след това да излезе от киното, без никой да го забележи.

Брадатият тип стоеше разкراчен пред един писоар, което беше добре дошло. Мишената бе идеално разположена, подканяйки за изстрел.

Върху гърба на смачканата мърява тениска се мъдреше надписът: „Нюйоркско филмово училище“, заедно с тъпото лого.

Напомняше му на персонаж от комиксите на Даниъл Клаус^[1] — онези графични боклуци, които в момента бяха истински *хит*.

— И... камера! *Екшън!* — извика той.

След което хладнокръвно застреля нещастния брадат неудачник отзад в главата, наблюдавайки го как тупва като чувал върху пода на тоалетната. Остана да лежи, без да помръдне. Изстрелът отекна в облицованото с керамични плочки помещение по-силно, отколкото очакваше.

— Хей... какво, по дя...? Какво стана? Хей! — чу се глас и Разказвача се завъртя на пети, сякаш в мъжката тоалетна имаше публика.

Двама служители от киното бяха влезли след него. Явно шумът бе събудил любопитството им. Какво бяха видели?

— Инфаркт — избъбри той, опитвайки се да придаде на гласа си убедително звучене. — Човекът току-що падна. Помогнете ми да го вдигнем. Горкият! Кърви!

Никаква паника, никакво вълнение, никакво разкаяние. Всичко бе чиста проба инстинкт — правилен, погрешен или по средата.

Вдигна пистолета и стреля в двамата театрални служители, както си стояха облещени и слисани до вратата. Щом се намериха проснати на пода, им пусна по още един куршум, за всеки случай. Истински професионалист.

Сега вече наистина целият се тресеше, краката му бяха като Ж-Е-Л-Е, но успя да излезе спокойно от тоалетната.

След това и от Сътън Тиътър, навън по Петдесет и седма, насочвайки се на изток. Всичко му се струваше напълно нереално, сякаш от друг свят, и всичко бе толкова *ярко* и шумно.

Направи го. Уби трима вместо един. Първите му три убийства. Беше само тренировка, но се бе справил. И знаете ли какво? Можеше отново да го направи.

— Упражненията водят до съвършенство — каза си Разказвача и забърза към колата си. Господи, никога в живота си не бе изпитвал нещо по-хубаво! Това, разбира се, не говореше особено добре за него.

Но само гледайте оттук нататък, само гледайте.

За Мери, Мери животът щеше да бъде съвсем друг.

Разбира се, той бе единственият, който знаеше това. Поне засега.

[1] Автор на анимационни филми от деветдесетте години, наситени със социална сатира срещу сексуалните манааци, спортните запалянковци, расистите и религиозните фанатици. — Б.пр. ↑

Мислиш си, че може да убиеш отново съвсем хладнокръвно?
безброй пъти се питаше той след убийствата в Ню Йорк.

Мислиш, че можеш сега да спреш това, което си започнал? Така ли мислиш?

Разказвача зачака — почти пет минути на разкъсващо терзание, познато още като дисциплина или професия, или може би страх, — докато стана време за тръгване.

След това се насочи към зоната за убийство. Този път нямаше да бъде само упражнение. Това беше истинска работа и нямаше да умре непознат.

Просто едно лице сред тълпата, присъстващо на прожекцията от три и десет на „Селото“^[1] в Уестуд Тиътър в Лос Анджелис. Имаше доста посетители, което бе добре дошло за него, а вероятно и за режисьора М. Найт Шеймалан. Що за име беше това? М. Найт? Самодоволен шарлатанин.

Очевидно Патриша Бенет бе сред хората, дошли да гледат филма на ужасите. Освен това Патриша бе благоволила да посети обикновен киносалон с обикновени зрители, за да си получи необходимата доза кино — колко старомодно. Е, тя бе достатъчно известна, за да си го позволи. Това беше номерът на Патриша. Тя бе известна с това. Дори си бе купила билет предварително — именно така той разбра, че тя ще бъде тук.

Така че това нямаше да бъде упражнение по стрелба. Всичко трябваше да мине гладко, както и щеше да стане. Ни най-малко не се съмняваше. Историята вече бе написана в главата му.

Най-важно бе никой в киното да не го забележи. Затова влезе в салона в дванайсет; после, докато лентата се въртеше, се спотаи в тоалетната и зачака, докато стане три и десет. Късащо нервите изпитание, но всъщност не бе чак толкова непоносимо. Ако някой го видеше, просто щеше да се откаже от мисията си.

Но никой не видя Разказвача — поне така си мислеше, — а и той не видя никого.

В салона имаше повече от стотина зрители или по-скоро заподозрени, нали така? Поне десетина от тях бяха идеални мишени.

Патриша седеше на балкона. *Работиш за мен, Патси — помисли си Разказвача. — Прекалено си вгълбена, за твое собствено добро, кучко.*

Наблюдаваше я през пътеката на няколко реда зад нея. Усецането беше вълшебно — искаше му се сладостното предвкушване на отмъщението да продължи до безкрай. Ала в същото време желаше да дръпне спусъка и да се измете от Уестуд Тиътър, преди нещо да се е оплескало. Но какво можеше да се оплеска?

Когато Йоакин Финикс^[2] бе промушен от Ейдриън Броуди^[3], той се надигна спокойно от стола и се запъти право към реда на Патриша. Не се поколеба нито за миг.

— Извинете ме. Съжалявам — рече той, преминавайки покрай нея, всъщност направо през голите ѝ мършави крака, които не бяха особено впечатляващи за една толкова важна холивудска персона.

— Исусе Христе, внимавайте! — оплака се тя с отвратителния си високомерен тон, което бе типично за нея.

— Едва ли си очаквала, че тъкмо той ще седне до *теб*. Не и Исус — саркастично подхвърли Разказвача, питайки се дали Патриша бе схванала малката му шега. Вероятно не. Актьорите не се славят с особена проникателност.

Стреля два пъти в нея — веднъж в сърцето и веднъж право между смаяните ѝ изцъклени очи. Нямахше такова нещо като напълно мъртъв, когато това касаеше един съвсем изперкал психо. Патриша навярно ще те навестява от гроба си през някоя малка врата в отвъдното, също като в края на „Кери“ в оригиналната история на Стивън Кинг, преди да бъде филмирана.

След това осъществи идеалното бягство.

Като във филмите, нали така?

Историята беше започнала.

[1] Американски филм от 2004 г., главната мъжка роля се изпълнява от Ейдриън Броуди. — Б.пр. ↑

[2] Пуерторикански филмов и телевизионен актьор (р. 1974 г.), участвал във филма „Гладиаторът“. — Б.пр. ↑

[3] Холивудски актьор, р. през 1973 г. в Ню Йорк, известен от филмите „Кинг Конг“, „Холивудленд“, „Шоуто на живо в събота вечер“, „Пианистът“, „Хляб и рози“, „Нюйоркски истории“. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
УБИЙСТВОТА НА „МЕРИ СМИТ“

До: agriner@latimes.com
 От: Мери Смит

Арнолд Гринър затвори малките си късогледни очи, притисна длани върху плешивия си череп и яростно го затърка. *О, Господи, спаси ме, дано не е още един!* — отчаяно си помисли той. — *Животът е твърде кратък за тази мръсотия. Не мога повече. Наистина не мога да понеса тази история с Мери Смит.*

Нюзрумът на „Лос Анджелис Таймс“ жужеше както всяка друга сутрин: звъняха телефони; хора влизаха и излизаха като бегачи на къси разстояния; някой наблизко произнасяше надута тирада за поредното падане на телевизионния рейтинг — сякаш някой в наши дни го беше грижа за телевизионните рейтинги.

Как бе възможно Гринър да се чувства толкова уязвим, зад собственото си бюро в собствената си офис кабина? Обаче точно така се чувстваше.

Таблетките „Занакс“, които поглъщаше с шепи, след като пристигна първият имейл от Мери Смит, не можеха да притъпят паниката, пронизваща гръбнака му като острието на игла.

Паника — но също и патологично любопитство.

Може и да беше „само“ развлекателен колумнист, но Арнолд Гринър умееше да надушва горещите истории. Оглушителната бомба щеше да гърми със седмици от първите страници на всички издания: *Някой богат и известен е бил убит в Ел Ей.* Дори нямаше нужда да чете имейла, за да разбере. „Мери Смит“ вече бе доказала, че е една много болна госпожа, която държеше на думата си.

Въпросите, които не му даваха мира, бяха: кой бе убит този път и защо, по дяволите, той, Гринър, се намираще в средата на цялата тази ужасна каша?

Защо точно аз? Трябва да има някаква основателна причина и ако я знаех, сигурно щях да съм се побъркал от страх, нали?

Докато набираше с трепереща ръка 911, с другата кликна върху съобщението от Мери Смит. *Моля те, Господи, нека не е някой, когото познавам. Дано не е някой, когото харесвам.*

Започна да чете, напук на цялото си съществуване, което крещеше да не го прави. Наистина не можеше да се овладее. *О, боже! Антония Шифман! О, горката Антония. О, не, защо точно тя? Антония беше добър човек, а на света нямаше много такива.*

До: Антония Шифман

Предполагам, че би могла да наречеш това неприятелски имейл, макар че някога бях твой почитател.

Както и да е, четири и половина сутринта е твърде рано за една блестяща трикратна носителка на „Оскар“ и майка на четири деца да напуска къщата си, не мислиш ли? Предполагам, че това е цената, която се налага да платим, за да бъдем това, което сме. Или поне една от многото.

Бях там тази сутрин, за да ти покажа другата страна на славата и богатството в Бевърли Хилс.

Беше тъмно като в рог, когато шофьорът пристигна да те откара на „снимки“. Това е жертва, която правиш и която феновете ти не оценяват.

Минах през входната врата зад колата и те последвах пеша до алеята за автомобили.

Внезапно осъзнах, че ако искам да се добера до теб, шофьорът ти също ще трябва да умре, но при все това не изпитах удоволствие от убийството му. Бях прекалено нервен, треперех като фиданка в буря.

Пистолетът се тресеше в ръката ми, когато почувках по стъклото на прозореца му. Държах ръката си, скрита зад гърба, и му казах, че ще дойдеш след няколко минути.

Няма проблеми, отвърна той. И знаеш ли какво? Почти не ме погледна. А и защо да го прави? Ти си звездата на звездите, печелиш по петнайсет милиона на

филм, както прочетох някъде. За него аз бях просто един прислужник.

Имах чувството, че играя някоя малка роля в един от филмите ти, но повярвай ми, възнамерявам да ти открадна тази сцена.

Знаех, че много скоро ще се наложи да извърша нещо доста драматично. Той щеше да започне да се пита защо още стоя там. Не знам дали щеше да ми стигне смелост да го направя, ако той ме бе погледнал. Но тогава той наистина го стори — всичко се случи просто така.

Заврях дулото на пистолета в лицето му и дръпнах спусъка. Такова незначително действие, почти рефлекс. Секунда по-късно той беше мъртъв, нямаше го. Сега можех да правя каквото си искам.

И така, заобиколих колата, настаних се на седалката до шофьора и зачаках. Хубава, много хубава кола. Толкова луксозна и удобна, с кожена тапицерия, приглушена светлина, бар и малък хладилник, пълен с любимите неща. Шоколадови блокчета, Антония? *Срамота, срамота.*

Както и да е, жалко, че ти излезе от къщата толкова скоро. Харесваше ми да седя в лимузината ти. Тишината, разкоша. През онези няколко минути разбрах защо искаш да бъдеш това, което си. Или по-точно, което беше.

Сърцето ми започва да бие учестено, докато пиша това, припомняйки си онзи миг.

Постоя около секунда пред колата, преди сама да си отвориш вратата. Обикновени дрехи, без грим, но въпреки това ослепителна. Не можеше да ме видиш, нито мен, нито шофьора, през затъмнените стъкла. Но аз те виждах. Така беше през цялата седмица, Антония. Аз бях там, а ти дори не ме забеляза.

Какъв невероятен миг бе това за мен! Аз — вътре в колата, ти — отвън, облечена в сако от туид, приличаща на ирландка, толкова земна и толкова истинска.

Щом влезе, заключих вратите и спуснах преградата. Като ме видя, върху лицето ти се изписа учудване. Бях

виждал това изражение и преди — във *филмите ти*, когато се преструваше на уплашена.

Не разбра обаче, че аз бях не по-малко изплашен от теб. Цялото ми тяло се тресеше. Зъбите ми тракаха. Затова те застрелях, преди някой от нас да успее да каже нещо.

Моментът отлетя прекалено бързо, но аз го предвиждах. Затова беше ножът. Надявам се само да не те намерят децата ти. Не бих искал да те видят такава. Те трябваше да знаят само, че *мама* си е отишла и никога няма да се върне.

Бедните деца — Анди, Тия, Петра, Елизабет.

Само за тях ми е жал. Горките, горките дечица, останали без своята *мамичка*. Може ли да има нещо потъжно?

Знам нещо — но това е моята тайна и никой никога не ще я узнае.

Алармата се включи в пет и половина, но Мери Смит вече беше будна. С широко отворени очи и толкова много неща в главата, като например задачата да направи костюм на бодливо прасе за училищното тържество на дъщеря си Ашли. *Какво би могла да използва за бодлите?*

Снощи си бе легнала доста късно, ала, изглежда, никога не успяваше да спре хода на мислите си — нейния „списък със задачи“.

Трябваше да купи фъстъчено масло, „Кид’с Крест“, сироп за кашлица и една от онези малки лампи за банята. Брендан имаше тренировка по футбол в три, която започваше по същото време, по което се провеждаха уроците по танци на Ашли. Както и да пресмяташе, все се получаваше едно и също. Нищо чудно през нощта хремата на Адам да се бе усилила, а тя *не можеше* да си позволи да отсъства още един ден по болест. Последното ѝ напомни, че ще трябва да поеме някоя допълнителна смяна в работата си.

И това бе *спокойната* част от деня. Не след дълго вече бе край котлона — раздаваше заповеди и изпълняваше останалата част от сутрешните си задължения.

— Брендан, моля те, помогни на сестра си да си завърже обувките. Брендан, на теб говоря.

— Мамо, чорапите ми са някак странни.

— Обърни ги обратно.

— Може ли да взема Клио с мен в училище? Моля те, мамо, моля те.

— Да, но ще трябва да я извадиш от сушилнята. Брендан, какво те помолих да направиш?

Мери ловко сипваше в чиниите порция пухкави бъркани яйца, когато тостерът изхвърли четири препечени филийки.

— *Закуската!*

Докато двете по-големи деца работеха с вилиците, тя отнесе Адам в стаята му и го премени в червен гащеризон и моряшка ризка.

Говореше му нежно, докато го връщаше обратно, нагласяйки го във високото му столче.

— Кой е най-красивият моряк в града? Кой е моят малък мъж? — попита тя и пъкна лигавника под брадичката му.

— Аз съм твоят малък мъж — обади се Брендан с усмивка. — Аз съм, мамо!

— Ти си моят *голям* малък мъж — усмихна му се в отговор Мери и го пощипна леко под брадичката. Стисна го за раменете. — И с всеки изминал ден ставаш все по-голям.

— Това е, защото си изяждам всичко — заяви Брендан и пъкна последната хапка яйце в устата си.

— Ти си добра готвачка, мамо — похвали я Ашли.

— Благодаря ти, скъпа. Хайде, привършвайте и вървете да се измиете и срещете.

Докато почистваше чиниите, Брендан и Ашли маршируваха по коридора и припяваха: „Четка, четка, мий, мий. Зъби и коса, ръце и лице. Четка, четка, мий, мий...“

Докато по-големите се приготвяха, тя сложи чиниите в мивката, за да ги измие по-късно; избърса набързо лицето на Адам с влажна кърпа; извади от хладилника пакетите с обяда на децата, които бе приготвила още снощи, и ги постави грижливо в раничките им.

— Отивам да настаня Адам в столчето му в колата! — извика тя. — Който излезе последен, е разплут червей.

Мери мразеше подобни сравнения, но знаеше, че едно малко невинно съревнование ще пришпори хлапетата. Чу ги как пищят в стаите си, полувъзбудени и полууплашени, че ще бъдат последните, които ще се качат в старата разбрицана таратайка. *Божке, кой каза пак „таратайка“? Само Мери, Мери. И кой каза „Божке“?*

Тя пристегна колана на Адам и се опита да си припомни кое я бе задържало снощи толкова до късно. Дните — а сега и нощите — се преливаха в една безкрайна мъгла от готвене, чистене, шофиране, правене на списъци, бърсане на носове и отново шофиране. Ел Ей определено си имаше своите големи недостатъци. Изглежда, прекарваха половината от живота си в колата, заклещени в оживения трафик.

Май наистина трябваше да си купи някоя по-икономична кола от този голям стар пикап, с който бе дошла от запад.

Погледна часовника си. Незнайно как десет минути бяха отлетели. Десет безценни минути. Защо винаги се случваше така? Как пък все на нея не ѝ стигаше времето?

Изтича към предната врата и извика към Брендан и Ашли:

— Защо се бавите толкова? Пак ще закъснеем. Боже мили, кое време стана — промърмори Мери Смит.

Ето къде се бяхме озовали — захвърлени в една епоха на яростно и цинично обругаване на всички митове. Изведнъж бях представен като „американския Шерлок Холмс“ в едно от най-влиятелните или поне най-четените списания в страната. Що за пълни дивотии, но те продължаваха да ми се пречат през онази сутрин. Един разследващ журналист на име Джеймс Тръскот бе решил да ме следва навсякъде, отразявайки в поредица от репортажи серийните убийства, върху които работех. Въпреки че успях да го надхитря. Заминавах на почивка със семейството си.

— Отивам в Дисниленд — заявих на Тръскот последния път, когато го срещнах във Вашингтон. В отговор драскачът само се ухили самодоволно.

За всеки друг една почивка сигурно е нещо съвсем обикновено. Случва се по всяко време, понякога два пъти в годината.

Съвсем в унисон свиреха „Целият нов свят“ във фоайето на хотела, което прекосявах.

— Хайде, стига сте се туткали! — подкани ни Джени, подтичвайки най-отпред. Деймън, новоизлюпен тийнейджър, беше доста по-сдържан. Той не се отделяше от нас и задържа вратата на Нана, докато минавахме през хладното фоайе, за да се озовем навън, под ослепителното калифорнийско слънце.

Всъщност още в мига, в който напуснахме хотела, всичките ни сетива бяха подложени на атака. Миризма на канела, пържени понички и на някакво неустойимо вкусно мексиканско ястие ни облъхна от всички страни. Чувах отдалеч грохота на влакчето на ужасите, или поне така ми се струваше, съпроводен от писъци на ужас — но от вълнуващите, от онези, които не ти се иска да спират. Чувал бях достатъчно от другия вид, за да направя разликата.

Напук на всичко подадох молба за отпуск, получих разрешение и оставих града зад гърба си, преди директорът на ФБР Бърнс или хората му да се появят с половин дузина причини, възпрепятстващи заминаването ми. Първият избор на хлапетата беше Дисниленд и

Епкот Вилидж във Флорида. Поради лични съображения и поради това, че на Юг беше сезонът на ураганите, аз се отправих със семейството си към Дисниленд и най-близкия увеселителен парк „Приключенията на Дисни“.

— Това наистина е Калифорния. — Нана засенчи очите си с длан. — Откакто сме пристигнали, не съм забелязала нищо естествено да се случва тук, Алекс. А ти?

Тя сви устни, а ъгълчетата на устата ѝ увиснаха надолу, но накрая не можа да сдържи смеха си. Такава си беше Нана. Почти никога не се надсмиваше над другите хора — тя се смееше заедно с тях.

— Не можеш да ме измамиш, жено. Радваш се, че ни виждаш всички заедно. Където и както и да е, по всяко време. За теб би било все едно, дори да се намирахме в Сибир.

Лицето ѝ светна.

— *Сибир*. Това е място, което бих искала да посетя. Едно пътуване с Транссибирската железница, Саянските планини, езерото Байкал. Знаеш ли, няма да навреди на децата, ако поне веднъж в живота си отидат на почивка там, където могат наистина да научат нещо за една друга култура.

Аз завъртях очи по посока на Деймън и Джени.

— Един учител...

— Винаги си остава учител — довърши Джени.

— Винаги учии — повтори малкият Алекс. Той беше на три години — нашият малък папагал. Виждахме го твърде рядко и винаги се удивлявахме на всичко, което правеше или казваше. Майка му го бе отвела в Сиатъл преди повече от година. Болезнената битка за попечителството между мен и Кристин все още продължаваше.

Гласът на Нана прекъсна мислите ми.

— Къде ще отидем пър...

— Ще се реем над Калифорния! — обяви Джени, преди Нана да успее да завърши въпроса си.

— Добре, значи ще се качим на калифорнийското влакче на ужасите — поясни Деймън.

Джени се изплези игриво на брат си, а той я смушка радостно в ребрата. За тези двамата всичко беше като коледна сутрин — дори пререканията се превръщаха в забавление.

— Прилича ми на заговор — заключих аз. — След това, заради малкия ви брат, ще трябва да навестим *Трудно е да си бръмбар*.

Притиснах малкия Алекс до гърдите си и го целунах по бузите. Той ме дари с една от своите умиротворяващи усмивки.

Животът отново бе хубав.

Тъкмо в този момент видях да се приближава Джеймс Тръскот със своите метър деветдесет и пет и валмата червена коса, разпиляна върху раменете на черното кожено яке.

По някакъв начин Тръскот бе успял да убеди редакторите си в Ню Йорк да продължи сериите си за мен, които се базираха на досегашните ми разследвания на нашумели убийства. Може би защото последното, в което бе замесена руската мафия, бе най-тежкият случай в кариерата ми, а също и най-нашумелият. Позволих си волността да направя някои проучвания за Тръскот. Той беше само на тридесет и бе завършил Бостънския университет. Специалност му бяха реалните престъпления и той бе публикувал две документални книги за мафията. В съзнанието ми се бе загнездила една фраза, която чух за него: „Той играе мръсно“.

— Алекс — усмихна се той и протегна ръка, сякаш бяхме стари приятели, срещнали се случайно.

Поех я неохотно. Не че не го харесвах, нито пък оспорвах правото му да пише, за каквото си иска, но той вече се бе натрапил в живота ми по начин, който смятах за неуместен — всеки ден ми изпращаше имейли и се появяваше на местопрестъпленията, а веднъж дори цъфна пред къщата ми във Вашингтон. Сега отново бе изникнал по време на нашата семейна ваканция.

— Господин Тръскот — казах тихо, — знаете, че отклоних вашето предложение за сътрудничество в тази дейност.

— Няма проблем — ухили се той. — На мен не ми пречи.

— Но на мен — да. Аз съм на почивка. Със семейството си. Не можете ли да ни оставите на мира? Дошли сме в Дисниленд.

Тръскот кимна, сякаш напълно разбираше, но после заяви:

— За читателите сигурно ще е интересно да разберат как прекарвате почивките си. Затишие пред буря — нещо от този сорт. Това е страхотно! Дисниленд е идеален. Не може да не го разбирате, нали?

— Аз не го разбирам! — Нана пристъпи към Тръскот.

— Не си навирайте носа в хорските работи. Чували ли сте този мъдър съвет, млади човече? Е, би трябвало. Знаете ли, наистина се изисква доста нахалство да се появите тук.

Точно в този момент с крайчеца на окото си улових нещо още по-обезпокоително — някакво движение, което не се вписваше в картинката: една жена, облечена в черни дрехи, бавно обикаляше вляво от нас.

Държеше цифрова камера и ни снимаше — цялото ми семейство и разправията на Нана с Тръскот.

Закрих децата си, доколкото можах, и се нахвърлих срещу Джеймс Тръскот:

— Да не си посмял да снимаш децата ми! — извиках.

— А сега двамата с приятелката ти се махайте веднага оттук! Моля ви.

Тръскот вдигна ръце над главата си, усмихна се нахално и отстъпи назад.

— И аз имам същите права като вас, доктор Крос. А тя не ми е шибана приятелка. Тя ми е колега. Всичко това е работа. Това е история.

— Добре — рекох. — Просто се махнете оттук. Това малко момче е на три години. Не желая снимките на семейството ми да се появят на корицата на списанието ви. Нито сега, нито когато и да било.

Малко след това всички се опитахме да забравим за Тръскот и фотографката му. И се справихме доста добре. След няколко въртележки и виенски колела, едно шоу на живо с Мики Маус, две закуски и безброй панаирни игри се осмелих да предложа да се върнем в хотела.

— За да отидем при басейна ли? — засия Деймън. Рано тази сутрин, по време на закуската, бяхме зърнали огромния басейн — Невър Ленд Пул.

На рецепцията имаше съобщение за мен, което очаквах. Инспектор Джамила Хюз от полицейското управление в Сан Франциско беше пристигнала в града и трябваше да се срещне с мен. *Колкото е възможно по-скоро и дори най-скоро*, гласеше бележката. *Това означаваше: размърдай се, при това веднага.*

Поднесох с усмивка съжаленията си на моите акули и понечих да ги оставя. В крайна сметка и аз също бях на почивка.

— Върви тогава, татко — смушка ме Джейни. — Джамила е, нали? — Деймън вдигна палец и ми се усмихна иззад маската и шнорхела.

Прекоших разстоянието между хотела „Дисниленд“ и Гранд хотел „Калифорния“, където бях запазил стая. Мястото беше наистина в американски стил, но по-спокойно в сравнение с нашия хотел.

Минах през вратите от цветно стъкло и се озовах в просторното фойе.

Секвои, извисяващи се до шестия етаж, и лампи „Тифани“ бяха разпръснати из атриума, а в средата бе разположена огромна каменна камина.

Мярнах обстановката мимоходом. Мислите ми бяха изцяло заети с инспектор Хюз от стая 456.

Страхотно, нали? Аз бях на почивка.

Джамила ме посрещна на вратата първо с устни — прекрасна целувка, която ме стопли от главата чак до пръстите на краката. Едва след като се откъснахме един от друг, видях с какво бе облечена — бебешко синя блуза и черна права пола. С черните си обувки, обрамчени с тънки каишки, с високи токчета тя беше идеална на височина за мен. Днес определено не приличаше на полицай от отдел „Убийства“.

— Току-що се настаних — рече тя.

— Съвсем навреме — промърморих аз и отново протегнах ръце към нея. Целувките на Джамила винаги ме караха да се чувствам като завърнал се у дома. Започнах да се питам какво означава всичко това, но навреме се спрях. *Просто се остави на чувствата, Алекс.*

— Благодаря за цветята — прошепна тя в ухото ми. — За всичките тези цветя. Прекрасни са. Знаем, знаем, не чак толкова колкото мен.

— Истина е — засмях се гръмко.

Зад рамото ѝ видях, че от цветарския магазин „Харолд Ларсен“ в хотела бяха свършили отлична работа. Розовите цветчета бяха пръснати в червени, кремави и бели ивици. Знаех, че има и една дузина рози с дълги дръжки във вазата на малката масичка до леглото, бутилка „Совиньон Блан“ се изстудяваше в хладилника, а няколко внимателно подбрани диска лежах до стереоуредбата — най-доброто от Алан Грийн, Лутер Инграм, Тък и „Сълзи на радост“ на Патси Клайн, както и няколко ранни песни на Албърта Хънтър^[1].

— Изглежда, наистина съм ти липсвала — промълви Джамила.

Скоро двамата се превърнахме в едно цяло, устните ми изследваха нейните, а ръцете ми я обгръщаха отзад. Тя вече бе разкопчала наполовина ризата ми, а аз протягах ръка да смъкна ципа на полата ѝ. Отново се целунахме — устните ѝ бяха сладки и свежи както винаги.

— „Ако да те любя, е грях, не искам да съм праведник...“ — изтананиках тихичко.

— Не е грях да ме любиш — усмихна се Джамила.

Поведох я с плавна стъпка към спалнята.

— Токчетата не ти ли пречат? — попитах по пътя.

— Така е. — Тя събу обувките си и в същия миг полата ѝ се свлече на пода.

— Би трябвало да запалим тези свещи — отбелязах. — Искаш ли да го направя?

— Шшт, Алекс. Тук вече е достатъчно топло.

— Да, наистина.

Малко след това спряхме да говорим. Джамила и аз, изглежда, винаги знаехме какво очакваше другият — понякога думите просто бяха излишни. Тя наистина ми липсваше — много повече, отколкото смятах.

Притискахме се силно един към друг, долепили тела, дишайки в един ритъм. Насочих се втвърден между краката ѝ и усетих влагата там. После вдигнах ръце и поех красивото лице на Джамила между дланите си.

Имах чувството, че четеше мислите ми. Усмихна се, опиянена от това, което не бях изрекъл на глас.

— Това ли е? — прошепна тя накрая, сетне ми смигна. И преди си бяхме играли на „отгатни мислите“.

Джамила дишаше дълбоко и равномерно, докато устните ми се плъзгаха по врата, гърдите и корема ѝ. Не можех да се наситя на тялото ѝ, но в същото време изгарях от нетърпение и не можех да издържам повече. Тя обви ръце около тялото ми и двамата се намерихме върху леглото.

— Как е възможно едновременно да бъдеш толкова твърда и мека? — попитах.

— Женски тайни. Просто се наслаждавай. Но бих могла да кажа същото и за теб. Твърд и мек?

Миг по-късно вече бях в Джамила. Тялото ѝ се изви на дъга, тя отметна глава назад, впивайки зъбите в долната си устна. Слънчевите лъчи проникнаха през прозореца на спалнята и погалиха лицето ѝ. Абсолютно съвършенство.

Достигнахме заедно до оргазъм — един от онези идеали, за които всички казват, че си остават недостижими, но не съвсем, поне невинаги.

Тя лежеше върху мен, въздухът излизаше бавно от дробовете й, тела, слети в едно цяло.

— Май ще си твърде уморен за забавленията утре — промълви накрая тя и се усмихна.

— Като говорим за забавления...

Джамила избухна в смях.

— Обещания, обещания.

— Аз винаги спазвам своите.

[1] Алан Грийн е първият прочут изпълнител на соул от седемдесетте години на ХХ в.; Лутер Инграм (роден през 1944 г. в Тенеси), соул изпълнител и автор на песни; Тък е водещ китарист и вокалист на метъл групата „Бълет фор май Вальнтайн“; Албърта Хънтър (1895–1984), афроамериканска джаз певица, автор на песни. — Б.пр. ↑

Не си спомням точно кога двамата с Джамила най-после се унесохме в сън през онзи следобед, но аз се събудих от звука на пейджъра си. Моя съвсем нов пейджър. Този, който взех специално за това пътуване и чийто номер знаеха много малко хора — Джон Сампсън, помощникът на директор Бърнс — Тони Удс — и май това бяха всички. Изглежда, двама души бяха прекалено много. И сега какво?

— Съжалявам, Джам, не го очаквах — изпъшках аз. — Няма да отговоря. — Изрекох го неохотно. И двамата знаехме, че няма как да стане.

Джамила поклати глава.

— Ще ти издам една тайна: и моят е върху нощната масичка. Давай, Алекс, отговори.

Да бе, отговори.

Почти бях сигурен, че ме търсеха от кабинета на директора във Вашингтон. Взех телефона от масичката до леглото и набрах номера, докато лежах по гръб. Погледнах към часовника си — четири следобед. Денят бе отлетял, което бе хубаво. Поне засега.

— Рон Бърнс — изрекох безгласно към Джамила, докато чаках да ме свържат. — Не може да е на добре. По-скоро е на зле.

Тя кимна. Обаждане от върха на пирамидата означаваше някаква сериозна работа, която не можеше да чака. Каквото и да беше, не исках да го чувам, особено в този момент.

Обади се самият Рон Бърнс. С всяка изминала секунда ставаше все по-зле.

— Алекс? Ти ли си?

— Да, сър — въздъгнах. *Само Джамила, аз и вие.*

— Оценявам, че се обади. Съжалявам, че те безпокоя. Знам, че от доста време не си имал истинска почивка. — Той не знаеше и половината, но аз замълчах в очакване да чуя какво имаше да ми казва. — Алекс, в Ел Ей има един доста труден случай. Ако не беше в отпуск, вероятно бих те изпратил там. Фактът, че в момента си в Калифорния,

е просто едно щастливо съвпадение. *Щастливо*, разбира се, е доста относително казано.

Поклатих глава. Това наистина звучеше зле.

— Какъв е случаят? Това *щастливо съвпадение*, че съм тук?

— Предполагам, че си чувал името Антония Шифман?

Може да се каже, че това донякъде прикова вниманието ми.

— Актрисата? Разбира се.

— Била е убита тази сутрин заедно с шофьора си. Станало е пред дома ѝ. Семейството е било вътре и е спяло.

— Останалите от семейството — те добре ли са? — попитах.

— Никой друг не е пострадал, Алекс. Само актрисата и нейният шофьор.

Бях малко объркан.

— И защо Бюрото се занимава с това? От полицейското управление в Ел Ей ли са помолили за сътрудничество?

— Не съвсем. — Бърнс замълча. — Моля те това да си остане само между нас двамата, но Антония Шифман е била приятелка на президента. И много близка със съпругата му. Президентът помоли да помогнем в разследването.

— О! — Разбрах, че Рон Бърнс не беше чак дотолкова имунизиран срещу натиск от Вашингтон, както си мислех. Въпреки това той беше най-хубавото нещо, което се бе случвало на ФБР от дълго време насам. И той ми бе направил не една услуга за малкото време, откакто бях във ФБР. Разбира се, аз също не му бях останал длъжен.

— Алекс, искам само да хвърлиш едно око. Наистина ще ти бъда благодарен. Ще те върнем при семейството ти за вечеря. Макар и малко късна вечеря. Искам да чуя мнението ти за случилото се. Позволих си тази волност — там те очакват.

Приключих с разговора и погледнах към Джамила.

— Е, добрата новина е, че не се налага да заминавам никъде. Станало е нещо в Ел Ей. Актрисата Антония Шифман е била убита днес.

Тя се надигна рязко в леглото до мен.

— О, това е ужасно, Алекс! Харесвах филмите ѝ. Винаги ми се е струвала много мила. Това е наистина отвратително. Е, поне ще вечерям с Нана и децата, докато те няма.

— Ще се видим на вечеря. Може би малко ще позакъснея.

— Полети има чак след единайсет, Алекс. Но трябва да хвана последния.

Целунах я, малко неловко, засрамен, защото се бях поддал на Бърнс. Но какъв избор имах?

— Върви и направи Калифорния по-безопасно място — рече тя.

— А пък аз ще се постарая Мики и Доналд да не скучаят.

Голяма мисъл, няма що.

Разказвача караше точно покрай мястото, където бе убита Шифман, *точно покрай сцената на престъплението*. Знаеше, че не бива да идва тук отново, но не можеше да се овладее. Всъщност това можеше да се окаже добра идея. И така, той спря колата си и излезе да се поогледа наоколо.

Каква невероятна суматоха цареше. Познаваше къщата, познаваше твърде добре и богаташкия квартал в Бевърли Хилс — Милър Плейс. Внезапно усети, че едва може да си поеме дъх, харесваше това чувство на опасност — сега всичко можеше да се случи! Определено можеше. В крайна сметка той *беше* Разказвача.

Пресата беше навсякъде, заедно с ЛАПУ^[1], разбира се, дори имаше неколцина офицери. Наложиха се да паркира на около четиристотин метра по-нататък. Така беше по-добре — по-безопасно, по-разумно. Минута или две по-късно се смеси с феновете и останалите зяпачи, дошли на поклонение в храма, където рано тази сутрин Антония бе напуснала свирепата битка за слава и власт.

— Не мога да повярвам, че е мъртва — говореше си една млада девойка, докато вървеше с наведена глава, сякаш бе изгубила наистина близък и любим човек. Какво им ставаше на някои хора? Как можеха да бъдат толкова откачени?

Аз пък мога да повярвам, че е мъртва, искаше му се да им го заяви открито. Първо пуснах куршум в главата ѝ, после накълцах лицето ѝ така, че и родната ѝ майка не би могла да я познае. Вярвате или не, но в лудостта ми има строга последователност. Има велик план, който е наистина красив.

Но не каза нищо на тъпите опечалени, просто си проправи път към светлосивите порти на къщата на Шифман. Застана там, почтително смълчан заедно с останалите — вероятно около двеста опечалени. Извънредното шоу в Бевърли Хилс току-що бе започнало и набираше скорост.

Човече, това наистина беше страхотна история. И знаеш ли какво? Никой от тези репортери си нямаше и понятие за истинската

история. Нито за Антония — нито за убийството ѝ.

Единствено той знаеше — той бе единственият човек в Ел Ей, който знаеше точно какво се бе случило и какво щеше да се случи. Чувството, което изпита, бе изключително приятно.

— Хей, как си? — чу той зад гърба си. Разказвача замръзна, после се извърна бавно, за да види откъде идва гласът.

Лицето на мъжа му се стори познато, но не можеше да се сети кой е. *Откъде познавам този тъпанар?*

— Господи, просто минавах оттук. Чух какво се е случило по радиото. Реших да спра и да отдам последна почит или както там му викат. Какъв срам, каква трагедия, а? Що за побъркан свят е това? Човек никога не знае — отвърна Разказвача, усещайки, че говори несвързано.

— Не, наистина не знае — кимна другият. — Кой, по дяволите, би искал да убие Антония Шифман. Що за маниак? Що за напълно откачен?

— Тук, в Ел Ей, би могъл да бъде всеки, нали? — заключи Разказвача.

[1] Авторът използва това съкращение за полицейското управление на Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

Петнадесет минути след обаждането от Вашингтон един черен гранд чероки ме чакаше пред хотел „Дисниленд“. Поклатих глава разочаровано — изглежда, ме бяха преметнали.

Агентът от ФБР стоеше до колата, облечен в грижливо изгладени бежови панталони и бледосиня риза. Приличаше на човек, тръгнал за поредната игра на голф в кънтри клуба на Лос Анджелис. Ръкостискането му беше енергично и малко пресилено.

— Специален агент Карл Пейдж. Наистина се радвам да се запозная с вас, доктор Крос. Чел съм книгата ви — осветли ме той. — Два пъти.

Съдейки по външния му вид, не бе изминало много време, откакто бе напуснал академията в Куонтико. Калифорнийският тен и щръкналата късо подстригана руса коса говореха, че е местно момче. Вероятно двадесет и пет годишен и със сигурност прекалено усърден в работата си.

— Благодаря — отвърнах аз. — Накъде по-точно сме се запътили, агент Пейдж?

Пейдж стисна рязко устни и кимна отсечено. Може би се чувстваше засрамен, задето не се бе сетил да отговори на въпроса ми, преди да съм го задал.

— Да, разбира се — заговори той след секунда. — Отиваме в Бевърли Хилс, доктор Крос. Към мястото на престъплението, където е домът на жертвата.

— Антония Шифман — рекох с въздишка на съжаление.

— Точно така. Нима вече ви осведомиха за случая?

— Всъщност не. Не много подробно. Искате ли вие да ми разкажете на път за къщата? Бих искал да чуя всичко.

Той се извърна към колата и понечи да ми отвори вратата, но сетне размисли и се качи на мястото на шофьора. Аз се настаних на задната седалка. Когато потеглихме, Пейдж се поотпусна малко, докато ме информираше за случая.

— Кодовото название на случая е „Мери Смит“. Заради имейла, изпратен миналата седмица от така наречената Мери Смит до редактора на светската колона в „Лос Анджелис Таймс“, в който изпращачът е поел отговорност за престъплението.

Очите ми едва не изхвъркнаха от орбитите си.

— Я почакайте. Нима този случай вече има кодово название?

— Да, сър.

— Значи това не е изолиран инцидент? — Усетих напрежението в гласа си. Дали Бърнс бе скрил тази информация от мен, или и той самият не знаеше?

— Не. Това е поне *второто* убийство, доктор Крос. Още е твърде рано да се правят заключения, но съществуват индикации, че убиецът е един и същ, както и че престъпленията са предварително планирани. Вероятно извършителят е психопат. И в двете убийства може да се говори за известна доза ритуалност. Също така ние смятаме, че престъпникът е жена, което прави случая доста особен.

Значи Пейдж знаеше едно-две неща. Междувременно не можех да се отърся от чувството, че Бърнс ме бе изпързлял. Защо просто не ми каза истината? Едва се бяхме отдалечили от района на Дисниленд, а убийството започваше да изглежда доста по-заплетено, отколкото той ми го бе представил.

— Кучи син — процедих през стиснатите си зъби. Писна ми да си играят с мен, а вероятно се бях поуморил от работата в Бюрото. Но може би просто бях в лошо настроение, задето нарушавах почивката ми.

Пейдж се скова.

— Има ли някакъв проблем?

Би било лесно да изпусна малко пара пред него, но все още не бях готов да се впускам в откровения с агент Пейдж. Идеята беше да се запозная в общи линии със случая, без да се ангажирам прекалено с него.

— Не, а и няма нищо общо с вас. Нека да стигнем по-бързо до мястото на престъплението. Трябва да хвърля само един бърз поглед.

— Да, сър.

Улових погледа на Пейдж в огледалото за задно виждане.

— Не е нужно да ме наричате „сър“. Не съм ви баща — казах. После се ухилих, в случай че не бе разбрал шегата.

Ето че отново сме в действие... Президентът бил поискал нашата помощ... Искам да чуя мнението ти за случилото се. Моето мнение? Ама че смях. Моето мнение беше, че се чувствах използван, и това никак, наистина никак, не ми допадаше. Освен това се мразех, когато мрънках по този начин.

Поехме по магистралата „Санта Ана“, за да стигнем до центъра на Лос Анджелис, а после излязохме на холивудската магистрала. Агент Пейдж шофираше с автоматична агресивност, задминавайки колите съвсем отблизо, при това доста често. Един бизнесмен, който говореше по клетъчния си телефон, вдигна ръка от волана, за да ни размаха среден пръст.

Пейдж не удостояваше с внимание подобни дреболии, докато се носеше на север и ми разказваше всичко, което знаеше за зловещото убийство.

Двамата — Антония Шифман и шофьорът й Бруно Капалети — били застреляни някъде между четири и пет и половина сутринта. Градинарят открил телата около седем и петнадесет. Освен това красивото лице на Шифман било нарязано с нож или нещо подобно.

Очевидно не са били взети никакви пари или други ценни вещи. Бруно Капалети е бил намерен с почти двеста долара в джоба си, а ръчната чанта на Шифман си стояла непокътната в лимузината до тялото. В нея имало кредитни карти, диамантени обеци и пари в брой.

— Имало ли е някаква предишна връзка между тях? — попитах аз. — Шифман и шофьора на лимузината? Какво знаем за тези двамата?

— Единственият друг неин филм, в който е работил Капалети, е „Отличен сезон“, но тогава е возил Джеф Бриджис. Въпреки това продължаваме да проверяваме шофьора. Гледали ли сте „Отличен сезон“?

— Не, не съм. Доколко е напечено на местопрестъплението? Кой са там — нашите хора, ЛАПУ, медиите? Има ли още нещо, което трябва да знам, преди да пристигнем?

— Аз самият още не съм бил там — призна Пейдж. — Но сигурно е истинска лудница. Искам да кажа, че това е Антония Шифман все пак. Тя беше наистина добра актриса. Предполагам, че е била и добра жена.

— Да, била е. Наистина много жалко.

— Тя има и деца. Четири малки момичета: Анди, Елизабет, Тия и Петра — осведоми ме Пейдж, явно горд с познанията си.

След минути вече бяхме излезли на магистралата и пътувахме на запад по булевард „Сънсет“. Булеварда на залеза. Наблюдавах как пейзажът се променя от обичайното клише на градска сивота в центъра на Холивуд до тучно зелените — отново клише — алеи и булеварди в Бевърли Хилс. Подредени в стройни редици, палмовите дървета се извисяваха над нас, сякаш ни гледаха високомерно от пищното си великолепие.

Отклонихме се от „Сънсет“ и поехме по „Милър Плейс“ — шосе, което лъкатушеше между каньона с поразително красиви гледки към града, останал зад нас. Най-после Пейдж паркира в една странична улица.

Навсякъде се виждаха радио — и телевизионни микробуси. Сателитните им кули стърчаха във въздуха като огромни скулптури. Когато приближихме, зърнах журналисти и оператори от Си Ен Ен, Кей Ти Ел Ей, Стар 98.7 и „Среднощни развлечения“. Някои от репортерите стояха пред камерите с гръб към имението и вероятно предаваха на живо по кабелните телевизии в Ел Ей. Какъв цирк. И какво правех аз тук? Трябваше да бъда в Дисниленд — един много по-забавен и приятен цирк.

Никой от журналистите не ме позна — положителна промяна в сравнение с Вашингтон. Дватама с агент Пейдж си проправихме път през тълпата към мястото, където двама униформени полицаи стояха на пост. Погледнаха внимателно картите ни.

— Това е доктор Алекс Крос — представи ме Пейдж.

— Е, и? — не се впечатли униформеният.

Аз не казах нищо. „Е, и?“ ми се струваше подходящ отговор.

Униформеният най-после ни пусна да минем. В същия миг забелязах нещо, което накара стомахът ми да се свие на топка. Сред тълпата от репортери се открояваше червенокосата грива на Джеймс Тръскот. До него беше и фотографката му — същата жена, облечена

цялата в черно. Тръскот също ме видя и ми кимна. Може дори да се е усмихнал.

Водеше си бележки.

А жената снимаше. Мен.

Проклинах тихо, докато двамата с Пейдж вървахме по дългата, покрита с бели камъчета, алея за автомобили, която водеше към къщата. Резиденция, да, това бе по-точната дума за двуетажната сграда в испански стил. Плътната зеленина, настъпваща от всички страни, закриваше гледката, с изключение на фасадата. Главната къща бе най-малко 1800 квадратни метра, ако не и повече. Кой се нуждаеше от толкова много площ за живеене? Нашата къща във Вашингтон бе на по-малко от 280 квадратни метра и ни беше съвсем достатъчна.

Редица балкони опасваха втория етаж. Някои от тях гледаха към алеята за коли, където черната лимузина бе оградена с жълти полицейски ленти.

Там бяха срещнали смъртта си Антония Шифман и Бруно Капалети.

Районът около лимузината беше отцепен в доста широк радиус и имаше само едно място, през което се минаваше навън и навътре. Двама полицаи от ЛАПУ записваха имената на хората, които влизаха или излизаха.

Техниците, в бели защитни облекла, сновяха около колата, снемаша отпечатъци и слагаха евентуалните доказателства във вакуумирани пликове. Неколцина други снимаха с полароидите си или с обикновени фотоапарати.

Още един екип се бе разпръснал наоколо и взимаше проби. Картината определено бе впечатляваща и не по-малко потискаща. Предполагаше се, че най-добрият полицейски екип по съдебна медицина в света се намираще в Токио. У нас единствено Лос Анджелиското и ньюйоркското полицейско управление можеха да си съперничат по средства, техника и специалисти с ФБР.

— Май имаме късмет — обади се Пейдж. — Доколкото виждам, медиците вече привършват. — Той посочи към експерта от съдебната медицина, набита жена с посивяла коса, която стоеше до лимузината и говореше пред един портативен касетофон.

Това означаваше, че телата още не бяха преместени. Бях изненадан, но в същото време това бе добра новина за мен. Колкото по-малко бе ровено на местопрестъплението, толкова повече информация можех да събера за президента. И за съпругата му. Предположих, че тъкмо по тази причина телата още не бяха откарани: Смъртта ме очакваше.

Обърнах се към Пейдж:

— Кажи на този, който води разследването от ЛАПУ, да не местят нищо. Искам да огледам внимателно всичко. И се опитай да разкараш някои от тези тук. Да останат само най-необходимите. Тези, които вземат отпечатаъци, проби от тъкани и т.н. Всички останали да изчезват.

За пръв път тази сутрин Пейдж се поколеба, преди да отговори. За пръв път се сблъскваше с деловата ми страна. Не съм от тези, които обичат да си придават важност, но в случая се налагаше. Нямаше начин да свърша някаква сваятна работа сред целия този хаос и суматоха.

— О, и трябва да кажеш още нещо на този, който командва тук — додадох аз.

Пейдж се обърна.

— И какво е то?

— Кажи му, че докато съм тук, аз съм шефът.

Гласът на директор Бърнс продължаваше да звучи в главата ми: *Искам да чуя мнението ти за случилото се... Ще те върнем при семейството ти за вечеря.*

Но дали все още щях да имам апетит след всичко това?

Двете мъртви тела вътре в лимузината излъчваха абсолютно зловоние. Един от най-успешните трикове, които съм научил през годините, бе да издържа първите три минути, докато обонятелните ми нерви се притъпят. След това щях да съм добре. Просто трябваше да преживея тези три минути — неизбежното изпитание, което доказваше, че отново съм в играта.

Съсредоточих се, опитвайки се да възприема отвратителните подробности една по една.

Първо дойде шокът, за който не бях подготвен, макар че една част от мен го предугаждаше.

Почти нищо не бе останало от лицето на Антония Шифман. Лявата му страна бе изчезнала — там, където е била застреляна, вероятно от упор. Колкото плът бе останала — по-голяма част от дясното ѝ око, бузата и устните — беше зверски нарязана. Убиецът, Мери Смит, явно е бил обзет от безумна ярост — но само към Антония Шифман, не и към шофьора. Или поне така изглеждаше.

Дрехите на актрисата бяха останали непокътнати. Нямаше признаци за сексуално насилие. По ноздрите и устните нямаше кръв, което означаваше, че тя е спряла да диша почти веднага. Кой би бил способен на подобна брутална атака? И защо Антония Шифман? Тя, изглежда, е била добър човек, в пресата пишеха само хубави неща за нея. И всички са я харесвали, поне така твърдяха... *всички*. Какво би могло да обясни това отвратително клане? Това скверно деяние пред дома ѝ?

Агент Пейдж се появи и се наведе над рамото ми.

— Как мислите — какво означават тези разрези? Може би някакъв намек за пластична хирургия?

Младият агент бе пренебрегнал всичките ми деликатни и не толкова деликатни намеци, че бих искал точно в този момент да бъда оставен сам, но не ми даваше сърце да го скастрия.

— Не мисля така — отвърнах. — Но не бих искал да правя прибързани заключения. Ще знаем повече, когато я изследват основно и я почистят. *А сега, ако обичаш, остави ме да работя, Пейдж.*

Кафеникава кора от засъхнала кръв покриваше обезобразеното лице на актрисата. Каква ужасна загуба. И какво точно се предполагаше, че трябва да съобщя на президента за видяното тук, за това, което се бе случило на познатата му?

Шофьорът, Бруно Капалети, все още лежеше върху волана. Един-единствен куршум бе пронизал лявото му слепоочие и бе отнесъл почти цялата му глава. Кръвта по седалката до него бе размазана, навярно от собственото му тяло, но по-вероятно от убиеца, който очевидно бе застрелял Антония Шифман от предната седалка. В джоба на сакото на шофьора бе намерено малко количество кокаин. Дали това означаваше нещо? Вероятно не, но все още не можех да кажа нищо определено.

Накрая излязох от лимузината и поех щедра порция чист въздух.

— Тук има някои странни несъответствия — промърморих аз по-скоро на себе си.

— Ред и безпорядък? — попита Пейдж. — Контрол и в същото време липса на контрол.

Погледнах го, а устните ми се извиха в някакво подобие на усмивка. Неговата проницателност малко ме изненада.

— Да. Точно така. — Телата в колата бяха подредени. Но стрелбата и особено прорезите върху лицето на Шифман говореха за спонтанен, напълно необуздан изблик на гняв.

Имаше и нещо като визитка. Върху вратата на колата бе залепен ред от детски стикери: лъскави, пъстроцветни картинки на еднорози и небесни дъги. Подобни бяха оставени и на местопрестъплението от предишната седмица.

Всеки един стикерите бе белязан с главна буква — два с „А“ и един с „Б“. Какво означаваше всичко това?

Пейдж вече ме бе осведомил накратко за другия случай, подобен на този. Отново жена от света на киното — Патси Бенет, успешна продуцентка, преди шест дни е била застреляна от упор в един

киносалон в Уестуд. Няколко свидетели. През онзи ден Бенет била единствената жертва и по нея не е имало следи от нож. Но стикерите на местопрестъплението също били белязани с две главни букви „А“ и една „Б“.

Който и да стоеше зад всичко това, явно искаше да поеме отговорност за убийствата. Убийствата не бяха импровизирани, но методът на убиеца беше динамичен. И се развиваше, разбира се.

— Какво мислите? — попита Пейдж. — Имате ли нещо против, че ви попитах? Или може би ви преча?

Преди да успея да му отговоря, ни прекъсна друг агент. Ако изобщо беше възможно, тя имаше по-загоряла кожа и дори по-руса коса от агент Пейдж. Запитах се дали не са ги произвели в една и съща фабрика.

— В „Лос Анджелис Таймс“ се е получил още един имейл — каза тя. — До същия редактор, Арнолд Гринър, от същата Мери Смит.

— От вестника съобщили ли са за имейлите? — попитах. И двамата агенти поклатиха отрицателно глави.

— Добре. Нека засега си траят и да не разгласяват за тези стикери. Ако е възможно. Също и за буквите „А“ и „Б“.

Погледнах часовника си — беше пет и половина. Имах работа за още около час в имението на Шифман; след това исках да поговоря с Арнолд Гринър от „Таймс“. До края на деня определено трябваше да се срещна и с полицаите от ЛАПУ. Джеймс Тръскот сигурно още се мотаеше отвън. Във Вашингтон редовно пропусках вечерите и обедите. Нана и децата бяха свикнали, а Джамила навярно щеше да ме разбере, но нито едно от тези неща не можеше да послужи за извинение. Крайно време беше да скъсам с един от най-лошите си навици: да пропускам вечерите със семейството си.

Но това нямаше как да стане, нали? Първо се обадох на Нана в хотела, а след това позвъних на Джамила. После се замислих за горките семейства на Шифман и Бенет и отново се залових за работа.

**ВТОРА ЧАСТ
ОБИЧАМ ЕЛ ЕЙ**

— Защо точно аз? Как мислите, защо изпраща тези ужасни съобщения на *мен*? В това няма никакъв смисъл, нали? Открихте ли нещо, което да обясни цялата тази история? Заклани майки? Холивуд напълно ще се побърка заради тези убийства, повярвайте ми. Мръсната малка тайна на Мери Смит ще излезе наяве.

Арнолд Гринър вече няколко пъти ми бе задал тези въпроси по време на разговора ни. Срещата ни се състоя в Г-образния офис, намиращ се в средата на нюзрума на „Лос Анджелис Таймс“. Останалата част от етаж бе заета с бюра и преградени кабинни.

От време на време някой подаваше глава над стъклената стена, хвърляше ни бърз поглед и пак се скриваше. *Лалугерско разузнаване*, така го нарече Гринър, усмихвайки се под мустак.

Той седеше върху кафявия кожен диван, сближавайки и раздалечавайки коленете си, обути в измачкани джинси. Понякога записваше по нещо в бележника върху скута си.

Разговорът се въртеше около миналото на Гринър: Йейл, след това стаж във „Варайъти“, където преглеждал коректурите и правел кафе за светските хроникьори. Бързо си извоювал положение и станал известен, след като успял да вземе интервю от Том Круз по време на някакъв купон. Преди две години от „Лос Анджелис Таймс“ го примамили да се присъедини към екипа им и му предложили да води своя колона — „Зад паравана“. Каза ми, че в бизнеса бил смятан за спец по пикантните холивудски истории и се славел с острото си хапливо перо. Очевидно имаше доста високо мнение за себе си.

Не открих никакви връзки между Гринър и убийствата, извън филмовата индустрия. При все това не ми се вярваше, че той бе случайно избран да получава имейлите на Мери Смит.

Самият Гринър също не го вярваше. Беше се съсредоточил върху темата и от началото на разговора не бе спрял да ме бомбардира с въпросите си.

Накрая седнах до него.

— Господин Гринър, бихте ли се успокоили? Моля ви.

— Лесно е да се каже — парира ме той, но тутакси омекна. — Извинете. Извинете. — Притисна пръсти до челото си и започна да разтрива слепоочията си. — Трябва да ви призная, че по природа съм много раздразнителен и емоционален. Още откакто бях хлапе в Гринич.

Бях виждал подобна реакция — смесица между параноя и гняв — у хора, изпаднали в извънредна ситуация, като Гринър. Когато заговорих отново, гласът ми вече бе доста тих и той трябваше да се напрегне, за да ме чуе.

— Знам, че сте мислили доста по въпроса, но не можете ли да се сетите за някаква причина, обясняваща получаването на тези съобщения? Да започнем с всички досегашни контакти, които сте имали с Патси Бенет и Антония Шифман.

Той сви рамене и завъртя очи, опитвайки се отчаяно да си поеме дъх.

— Вероятно сме били заедно на няколко партита. Със сигурност съм писал критики за филмите им. Съжалявам да го кажа, но последният филм на Антония Шифман — „Кентърбъри Роуд“ — беше ужасен. Обаче нейното изпълнение беше чудесно и аз, естествено, не пропуснах да отбележа това в статията си. — Мислите ли, че това може да е връзката? Може би убиецът чете колоната ми. Искам да кажа, сигурно го прави, нали? Всичко е толкова странно. Как изобщо мога да се впиша в някакъв шантав сценарий за убийства? — Преди да успея да кажа нещо, той изстреля поредната си серия от въпроси. — Мислите ли, че убийството на шофьора на Антония е случайност? От имейла излиза, че той просто... *се е изпречил на пътя на Мери Смит.*

Очевидно Гринър беше жаден за информация — и в личен, и в професионален план. В крайна сметка той беше репортер и имаше влияние в холивудските среди. Затова му сервирах дежурния си отговор за репортерите.

— Още е рано да се каже. Ами Патси Бенет? — попитах. — Спомняте ли си кога за последен път сте писали нещо за някой от филмите ѝ? За филм, който е продуцирала? Тя продуцираше филми, нали?

Гринър кимна; после въздъхна шумно, с театрален патос.

— Смятате ли, че за известно време трябва да спра колоната си? Би трябвало, нали? Може би така ще е по-добре.

Интервюто приличаше на среща по пинг-понг с някое хлапе, страдащо от НКВ^[1]. Накрая все пак успях да му задам останалите си въпроси, но това ми отне два пъти повече време, отколкото смятах, че ще ми е необходимо, когато дойдох в редакцията на „Лос Анджелис Таймс“. Гринър постоянно се нуждаеше от успокоение и аз се опитвах да му го осигуря, без да бъда изцяло неискрен. В крайна сметка той наистина беше в опасност.

— Още едно последно нещо — заяви Гринър малко преди да си тръгна. — Мислите ли, че трябва да напиша книга за всичко това? Дали няма да е малко извратено?

Не си дадох труд да отговоря на въпрос му. Все пак той беше завършил Йейл — би трябвало да знае отговора.

[1] Нарушена концентрация на вниманието (ADD или ATTENTION DEFICIT DISORDER). — Б.пр. ↑

След разговора с Арнолд Гринър се настаних зад бюрото му, за да разменя някоя и друга приказка с Пол Лебло — техника от ЛАПУ, който проследяваше имейлите на Мери Смит.

Той тракаше по клавиатурата на компютъра, докато изстрелваше думите си към мен.

— Двата имейла са били получени през два различни прокси сървъри. Първият се намира в интернет кафене в Санта Моника. Това означава, че Мери Смит може да е една от няколко хиляди души. Тя има два различни адреса. И двата са случайни адреси в хот мейл, което не ни предоставя никаква информация, освен че е регистрирала първия си имейл адрес от библиотеката в университета в Южна Калифорния. Един ден преди изпращането на първото съобщение.

Трябваше да се съсредоточа, за да следя логиката на обясненията му. Нима всички тук страдаха от НКВ?

— А вторият имейл? — попитах.

— Изпратен е от друго място. Само това мога да ви кажа.

— От района на Ел Ей ли е бил изпратен? Това поне можете ли да ми кажете?

— Още не знам.

— А кога ще знаете?

— Вероятно в края на деня, не че това ще помогне кой знае колко. — Той се наведе напред, взирайки се в няколкото реда код, изписан върху екрана. — Мери Смит си знае работата.

Ето пак — *тя*. Разбирах защо всички използваха женски род. Аз самият го използвах — но само заради удобство.

Всъщност изобщо не бях убеден, че убиецът е жена. Писмата до Гринър навярно съответстваха на някакъв тип личност. Но *какъв*?

Харесва ли ти ваканцията, Алекс? Забавляваш ли се?

Направих копия на двата странни имейла и отидох на работната среща в ЛАПУ. Детективското бюро на Норт Лос Анджелис Стрийт се намираше само на около четиристотин метра от офиса на „Лос Анджелис Таймс“ — истинско чудо, защото според клишето на човек му трябват точно четиридесет и пет минути, за да може да стигне до всяка точка в града.

О, ваканцията е страхотна. Разглеждам всички забележителности. Децата са във възторг. Нана е на седмото небе.

Вървах бавно, препрочитайки двата имейла. Дори зад написаното да се криеше определен характер, то бе плод на мозъка на убиец.

Започнах с първия, който описваше последните мигове от живота на Патси Бенет. Това определено беше смразяващ дневник на един психопат.

До: agriner@latimes.com

От: Мери Смит

За: Патриша Бенет

Аз съм този, който те уби.

Добро ли е това изречение? Аз мисля, че да. Ето още едно, което много ми харесва.

Някой, напълно непознат, ще открие тялото ти на балкона в Уестуд Тиътър. Ще открие теб, Патриша Бенет.

Защото точно там ще умреш днес, докато гледаш последния си филм, при това не особено добър. „Селото“? Какво си мислела? Какво те е накарало да дойдеш в киното точно в този ден — деня на твоята смърт, за да гледаш „Селото“?

Би трябвало да бъдеш у дома си, Патси. Със скъпите си малки дечица. Ето къде трябва да бъде една добра майка. Не смяташ ли, че така е редно? Дори и да прекарваш по-голямата част от времето си вкъщи в писане на сценарии и телефонни разговори относно политиката на студиото.

Отне ми доста време да се приближа толкова до теб. Ти си Голяма клечка в студиото, а аз съм само една нищо и никаква личност, която гледа филми на видеото или по „Среднощни развлечения“ и „Истинският Холивуд“. Дори не успях да се промъкна през впечатляващите извити порти на твоето студио. Не, сър, не е позволено.

Можех единствено ден след ден да наблюдавам как тъмносиният ти Остин Мартин влиза и излиза. Но аз съм търпелива личност. Научих се да чакам, за да получа това, което искам.

Като говорим за чакане, тази твоя невероятна къща не се вижда лесно откъм улицата. Веднъж зърнах прекрасните ти деца — по-точно два пъти. Знам, че след известно време ще открия начин да вляза вътре. Но днес ти промени всичко.

Ти отиде на кино, по средата на следобеда, точно както сподели в едно от своите интервюта. Може би ти липсва миризмата на пуканки. Водиш ли някога малките си момиченца на кино, Патси? Знаеш ли, би трябвало да го правиш. Както казват, понякога всичко може да изчезне за секунда.

Отначало ми се стори странно. Ти си толкова заета Голяма клечка. Но след това проумях, филмите са твоята професия. Трябва непрекъснато да гледаш, но в същото време имаш и семейство, което те чака всяка вечер. Предполага се, че трябва да се прибираш, за да вечеряш заедно със своите малки Лин и Лори. На колко години са те? Дванадесет и тринадесет? Те искат да си при тях и ти искаш същото. Предполагам, че няма нищо лошо в това. Освен че тази вечер ще им се наложи да вечерят без теб.

Малко тъжно, като се замислиш, а именно това правя аз в този момент.

Както и да е, ти седна на деветия ред на балкона. Аз седнах на дванадесетия. Аз чаках и наблюдавах тила ти, боядисаната ти черна коса. Тъкмо там щеше да попадне куршумът. Или поне така си го представях. Та нали тъкмо това трябва да прави човек, докато гледа някой филм? Бягство? Да се махнеш от всичко? Само че в наши дни повечето филми са толкова слаби — тъпи и отегчителни.

Не извадих пистолета веднага щом филмът започна. Не ми хареса страхът, който изпитвах. Ти си тази, която трябваше да се страхува, госпожо Голяма клечка. Но ти не знаеше какво се случва, нито подозираше, че аз бях там. Ти се бе отнесла.

А аз си седях спокойно, стиснал пистолета в скута си. Продължавах да стоя така, с дуло, насочено към теб. После реших да се приближа — да бъда точно срещу теб.

Исках да надникна в очите ти, след като разбереш, че си била застреляна, след като осъзнаеш, че никога повече няма да видиш Лин и Лори, нито пък ще гледаш някой друг филм, че никога няма да зърнеш светлина, нито ще бъдеш Голямата клечка.

Но когато те видях мъртва, с широко отворени очи, се изненадах. Беше истински шок за нервната ми система. Какво се бе случило с онова твое прословуто аристократично излъчване? Затова напуснах киносалона толкова бързо, затова те оставих *недовършена*.

Не че вече имаше някакво значение за теб. Как е времето там, където си сега, Патси? Горещо, надявам се. Горещо като в ада — не беше ли това изразът?

Липсват ли ти децата? Изпитваш ли някакви съжаления? Обзалагам се, че е така. Аз щях да изпитвам, ако бях на твое място. Но аз не съм Голяма клечка, а само един обикновен малък човек.

Девет часът, а още нищо не беше наред. При това — меко казано.

Ръкостискането на детектив Джийн Галета от ЛАПУ беше изненадващо меко. Макар че изглеждаше доста корава и ако поискаше, можеше да ти счупи костите. Оранжево поло с къси ръкави очертаваше бицепсите ѝ. Беше стройна и слаба, с поразително остри черти на лицето и пронизващи кафяви очи, които неволно привличаха погледа.

Улових се, че се взирам в нея, и побързах да се извърна.

— Агент Крос. Накарах ли ви да чакате? — попита тя.

— Не много — отвърнах. Бил съм в положението на Галета. Когато си водещ детектив по някой важен и на шумял случай, всеки иска да му отделиш част от времето си. Освен това моят работен ден беше почти приключил, а детектив Галета сигурно щеше да работи през цялата нощ. Случаят го изискваше.

Цялата бъркотия се бе стоварила върху главата ѝ преди дванадесет часа. Беше започнала от западното бюро в Холивуд, но инцидентите, свързани със серийни убийства, автоматично се прехвърляха в централата, към отдела по специални убийства. Технически „Мери Смит“ не можеше да бъде квалифицирана като сериен убиец, докато нямаше още поне четири убийства от този тип, но ЛАПУ предпочиташе да сгреси, отколкото да прояви непредпазливост. Бях съгласен с решението. Не че някой бе поискал мнението ми.

Медийното отразяване на случая, както и последвалият натиск върху полицията, вече бяха доста интензивни. Много скоро този интерес щеше да прерасне в безумие, особено ако се разчуеше за имейлите до „Лос Анджелис Таймс“.

Детектив Галета ме поведе към горния етаж и ме покани в малка заседателна зала, която се оказа кабинет за извънредни и кризисни ситуации. В момента тук се помещаваше нещо като импровизиран щаб, където се събираше цялата информация за убийствата.

Едната стена вече бе цялата покрита с полицейски доклади, карта на града, скици на двете сцени на престъпленията и около

дузина снимки на мъртвите.

Кошчето за отпадъци в ъгъла преливаше от празни чаши и мазни пликосе от ресторантска храна. Изглежда, в този район заведението на Уенди печелеше битката със сандвичите.

Двама детективи по ризи с къси ръкави седяха край голямата заседателна маса, наведени над големи купчини с документи. Позната и депресираща картинка.

— Имаме нужда от място — обърна се Галета към детективите. В думите ѝ нямаше и капка агресивност. Тя излъчваше една непретенциозна увереност, която неутрализираше всяко ненужно противопоставяне. Двамата мъже разчистиха масата, без да кажат нито дума.

— Откъде искате да започнем? — попитах аз.

Галета мина направо на въпроса.

— Какво мислите за стикерите? — Тя посочи към черно-бялата снимка, формат $8\frac{1}{2}\times 11$ върху задната страна на седалката в киното. На нея се виждаха същите детски стикери, като онези, които бяха залепени в лимузината на Антония Шифман. Всеки стикер бе белязан или с „А“, или с „Б“.

Един от стикерите изобразяваше пони с големи очи, а върху друг се виждаше плюшено мече върху люлка. Какво общо имаше убиецът с децата? Или с майките?

— Струва ми се ужасно непредпазливо от страна на убиеца — отвърнах аз. — Както и всичко останало. Превъзбудените имейли. Стрелбата почти от упор. Разрезите с ножа. Дори убитите знаменитости. Който и да върши това, иска да бъде нещо голямо. Да постигне публичност.

— Да, определено. Но какво мислите за детските стикери? Искам да кажа — защо точно стикери? И защо точно такива? Какви са тези „А“ и „Б“? Все трябва да означават нещо.

— И в двата случая тя споменава децата на жертвите, в имейлите. Децата са част от загадката, парченца от мозайката. Ако трябва да бъда честен, никога досега не съм попадал на нещо подобно.

Галета прехапа устни и заби поглед в пода. Изчаквах следващите ѝ думи.

— Тук имаме две нишки. От една страна — филмовата индустрия, Холивуд, но съществува и елементът с майката и децата. В

нито един от двата имеѝла не се споменават съпрузите. — Тя говореше бавно, внимателно обмисляйки думите си, както често правех и аз. — Или тя самата е майка, или има някакво особено отношение към майките.

— Вие предполагате, че Мери Смит е жена? — попитах аз.

Детектив Галета се залюля на петите си, обути в маратонки „Найк“, сетне ме погледна въпросително.

— Значи не знаете за косъма? Кой всъщност ви е докладвал по случая?

Почувствах кратко жегване на раздразнение от това, че отново са ми губили времето. Въздъгнах и попитах:

— Какъв косъм?

Тя ми съобщи, че полицаите са открили човешки косъм под един от стикерите в киносалона в Уестуд. Изследванията са установили, че принадлежи на бяла жена и че не е от косата на Патриша Бенет. Фактът, че е попаднал върху гладката, вертикална повърхност под стикера, придаваше достатъчно тежест на доказателството, макар и не желязна.

Притеглих тази информация заедно с това, което вече знаех, докато споделях с Галета мнението си за Мери Смит. В това число и вътрешното ми усещане, че е прибързано да определяме със сигурност пола на убиеца.

— Но не бива да вземате всичко, което ви казвам, за чиста монета, детектив. аз не съм съвсем академичен тип.

Тя се подсмихна леко, но резултатът бе доста приятен.

— Ще го имам предвид, агент Крос. Има ли още нещо?

— Как смятате да действате с медиите?

Исках да подчертая, че шоуто е изцяло нейно, разбира се. Това щеше да бъде моят първи и последен ден по случая „Мери Смит“. Ако си изиграех картите както трябва, дори нямаше смисъл да го обявявам официално. Просто щях да си тръгна.

— Ето какъв е *моят* план.

Джийн Галета се протегна и включи с дистанционното телевизора върху стената. Премина през няколко канала, като се спираше на тези, които отразяваха убийствата.

— *Шокиращото двойно убийство на актрисата Антония Шифман и нейния шофьор...*

— *Предаваме на живо от Бевърли Хилс...*

— *На телефона е бившата помощничка на Патриша Бенет...*

Много от тях бяха национални телевизии, всички от Си Ен Ен до „Развлекателна телевизия“.

Галета натисна един бутон и изключи звука.

— Това са всички онези глупости, заради които живеят някои репортери. Подхвърлих им куп ненужни подробности от двете сцени на убийствата — само и само да държа тези задници по-далеч от разследването, както и проклетите папараци. Но нещата започват да излизат от контрол и ще става все по-зле. Вече сте го преживели. Някакви предложения?

Имах ли? Научихме няколко болезнени урока за работата на медиите от случая със снайпериста във Вашингтон преди няколко години. Беше нож с две остриета.

— Ето какво е мнението ми — и се надявам да си струва. Не се опитвайте да контролирате отразяването, защото никога не ще успеете — започнах аз. Единственото, което можете да контролирате, е каква информация от местопрестъплението да им подавате. Запушете устата на всички, свързани със случая. Никакви интервюта без специално разрешение от полицията. Може да ви се стори малко налудничаво, но определете двама души, които да отговарят на телефонните запитвания. Обадете се на всички пенсионирани детективи, които можете да откриете. Кажете им да не правят никакви коментари пред пресата, абсолютно никакви. Пенсионираните полицаи могат да се превърнат в огромен проблем. Някои от тях много обичат да излагат теориите си пред камерите.

Тя отново ми хвърли една многозначителна усмивка.

— Не че налагате мнението си за каквото и да било, така ли?

Свих рамене.

— Повярвайте ми, повечето съм го научил от опит.

Докато говорех, детектив Галета крачеше бавно пред голямата дъска, окачена на стената. Осмисляне на фактите. Единственият правилен начин. Да оставиш детайлите да се складират в ъгълчетата на мозъка ти и да ги извадиш, когато ти потрябват. Бях сигурен, че притежава добри инстинкти. Здравословен цинизъм, със сигурност, но в същото време беше добър слушател. Не бе трудно да се разбере как

се е издигнала до поста си толкова млада. Дали би могла да се справи сама с всичко *това!*

— Само още нещо. Мери Смит навярно ще наблюдава какво правите. Моят съвет е да не показвате публично пренебрежение към действията ѝ, поне засега. За нея това вече е медийна игра. Нали?

— Да, истина е. И аз мисля така.

Детектив Галета се спря и погледна към безмълвните образи върху екрана на телевизора.

— Вероятно се наслаждава на всяка хапка от това.

Сякаш четеше мислите ми. А това чудовище трябваше да се храни много, много внимателно.

Беше малко след полунощ, когато най-последно се добрах до хотела в Дисни, където ме очакваха някои лоши новини. Не беше това, че Джамила бе отлетяла за Сан Франциско. Вече го знаех, както и това, че отново бях изпаднал в немилост пред нея.

Когато влязох в хотелската стая, видях Нана, заспала на дивана. Бледосин конец от плетивото ѝ все още бе омотан около пръста ѝ. Тя спеше кротко и дълбоко като дете.

Не исках да безпокоя горката жена, но тя сама се събуди. Винаги ставаше така. Когато бях малък, беше достатъчно само да застана до леглото ѝ, ако бях болен или ме измъчваха кошмари. Тя винаги казваше, че ме наблюдава — дори когато спи. Дали и тази вечер ме беше наблюдавала?

Втрених се мълчаливо в старата жена. Не знам какви са чувствата на другите хора към бабите и дядовците им, но аз я обичах толкова много, че понякога ме болеше.

— Чу ли съобщението ми по гласовата поща? — попитах.

Нана погледна разсеяно към хотелския телефон, чиято червена лампичка продължаваше да мига.

— Предполагам, че не — сви рамене тя. Отпусна ръката си върху моята. — О, Алекс. Кристин беше тук, в хотела. Дойде и отведе малкия Алекс обратно в Сиатъл. Той си отиде.

За миг мозъкът ми отказа да работи. Кристин трябваше да дойде за Алекс след два дни. В момента тя имаше временно попечителство върху нашия син, но ние обсъдихме ваканцията в Дисниленд и тя се съгласи. Дори намери, че идеята е добра.

Приседнах на ръба на дивана.

— Не разбирам. Какво искаш да кажеш, че е отвела Алекс обратно в Сиатъл? Какво става? Кажи ми всичко.

Нана сложи плетката си в платнената торбичка до нея.

— Бях толкова побесняла, че щях да се пръсна. Тя също не беше на себе си. Разкрещя ми се, Алекс, като бясна.

— Но какво е правила тук? Тя трябваше да дойде след...

— Дошла по-рано. Това е най-лошото Алекс. Мисля, че беше дошла, за да прекара малко време с теб и малкия Алекс. С всички нас. Но щом разбра, че си заминал по работа, изведнъж се промени. За секунди се преобрази в разлютен стършел. Нищо не можах да ѝ кажа. Никога досега не бях виждала някого толкова бесен, толкова извън себе си.

Всичко това ми се стовари изневиделица и аз не можех да се справя с лавината от връхлитащи ме чувства. Осъзнавах само едно — не бях успял дори да се сбогувам със сина си и него вече го нямаше.

— Ами Алекс? Как го прие той?

— Той беше объркан и изглеждаше натъжен, горкото малко момче. Питаше за теб, докато майка му го отвеждаше. Повтаряше, че ти си му обещал, че това ще бъде истинска ваканция. Толкова я очакваше. Както всички нас. И ти го знаещ, Алекс.

Сърцето ми се сви и лицето на Алекс изплува в съзнанието ми. Имах чувството, че все повече и повече се отдалечава от мен, като частица от живота ми, която си отиваше.

— А как го приеха Джени и Деймън? — попитах.

Нана въздъхна тежко.

— Те се държаха като безстрашни войници, но тази вечер Джени си изплака очите. Мисля, че и Деймън не остана по-назад. Макар че го прикрива по-добре. Бедните хлапета, почти през цялата вечер се мотаеха наоколо унили и потиснати.

Двамата останахме седнали на дивана, потънали в продължително мълчание. Не знаех какво да кажа.

— Съжалявам, че не бях тук — казах накрая на Нана. — Знам, че извиненията няма да променят нищо.

Тя взе брадичката ми в дланта си и се вгледа в очите ми. *Ето че се започна. Кокошката и нейните пиленца.*

— Ти си добър човек, Алекс, и добър баща. Не го забравяй, особено сега. Ти просто... просто имаш много отговорна работа.

Минути по-късно се промъкнах в стаята, където спяха Джени и Деймън. Както бяха легнали върху завивките, те отново изглеждаха като малки деца. Гледката ми харесваше и аз продължих да стоя, вперил поглед в тях. Нищо не можеше да ме излекува, както тези двамата. *Винаги ще си останете моите бебета, без значение колко сте големи.*

Джени спеше на ръба на леглото, отметнала одеялото настрани. Отидох да я завия.

— *Татко?* — прошепна Деймън зад гърба ми и ме стресна. — Ти ли си?

— Какво има, Дей? — Приседнах на ръба на леглото му и започнах да разтривам гърба му. Правех го, откакто беше бебе, и не спирах, докато той не пожелаеше.

— И утре ли ще трябва да работиш? — попита той. — Вече утре ли е?

В гласа му нямаше злонамереност. Беше прекалено добър за това. Ако аз бях добър баща, Деймън беше един страхотен син.

— Не — отвърнах. — Утре няма да работя. Ние сме във ваканция, забрави ли?

За втори пореден ден се събуждах от обезпокоително обаждане.

Този път беше Фред ван Алсбург, помощник-директор в офиса на ФБР в Лос Анджелис. Бях виждал името му в служебните графици, но никога не се бяхме засичали, нито разговаряли. При все това по телефона той разговаряше с мен с известна доза фамилиарност.

— Алекс! Харесва ли ти ваканцията? — попита секунди след като се поздравихме.

Всички ли бяха осведомени за делата ми?

— Всичко е наред, благодаря — отвърнах. — Какво мога да направя за теб?

— Виж, много съм ти благодарен, че вчера успя да отделиш от времето си за случая „Мери Смит“. Ние също се запознахме с него и, струва ми се, установихме добри отношения с ЛАПУ. Слушай, ще говоря по същество. Ние бихме искали да ни представляваш официално по време на останалата част от разследването. Това е много голям и важен случай за нас. Очевидно и за директора.

Припомних си една реплика от „Кръстникът“, част 3: ... *Тъкмо когато си мислех, че съм се измъкнал, те отново ме върнаха обратно.*

Не и този път, помислих си. Не бях спал много, но се събудих с ясното усещане какъв ще бъде този ден — и то нямаше абсолютно нищо общо с Мери Смит или с каквито и да било разследвания на гнусни и отвратителни убийства.

— Съжалявам, но съм принуден да откажа. Имам семейни задължения, които не мога да пренебрегна.

— Да, разбирам — рече той прекалено бързо, за да бъде истина. — Но може би ще успеем да те откъснем от тях съвсем за малко. Само по няколко часа на ден.

— Съжалявам, но не е възможно. Не и точно сега.

От другата страна на линията долетя тежка въздишка.

Когато Ван Алсбург заговори отново, тонът му бе доста по-премерен. Не знам дали го разгадах правилно, но ми се стори, че долових известна снизходителна нотка.

— Знаеш ли какво ни се е стоварило върху главите? Алекс, гледа ли днешните новини?

— Опитвам се за няколко дни да изключа новините. Не забравяй, че съм на почивка. *Нуждая се* от почивка. Току-що приключих с вълка.

— Алекс, слушай, и двамата знаем, че нищо не е приключило. Тук умират хора. Важни хора.

Важни хора? Какво, по дяволите, означаваше това? Освен това не знам дали той го осъзнаваше, но започваше всяко изречение с името ми. Донякъде разбирах положението му и натиска, на който бе подложен, но този път бях решил да бъда твърд.

— Съжалявам — повторих, — но отговорът ми е *не*.

— Алекс, предпочитам това да си остане между нас двамата. Няма причина да стига до Рон Бърнс, нали?

— Не, няма — съгласих се с Ван Алсбург.

— Добре... — започна той, но аз го прекъснах.

— Защото още в този момент си изключвам пейджъра.

Трябва да призная, че когато затворих телефона, пулсът ми малко се бе ускорил, но в същото време изпитвах облекчение. Рон Бърнс вероятно щеше да ми трие сол на главата за всичко това, но знаете ли какво? Не ми пукаше.

Час по-късно бях облечен и готов да вляза в ролята на турист.

— Кой иска да закусва с Гуфи? — извиках аз.

Хотелът предлагаше „тематични закуски“ и това ми се стори добър начин да си възвърнем отново ваканционното настроение. Със сигурност малко сантиментално, но понякога това беше добре, наистина добре, защото поддържаше духа на всички ни.

Джени и Деймън се появиха в дневната на хотелската стая. И двамата изглеждаха малко неуверени. Размахах юмруците си с вдигнати палци.

— Нека всеки от вас да си избере ръка — обявих.

— Татко, вече не сме бебета — нацупи се Джени. — Аз съм на единадесет. Не си ли забелязал?

Придадох си шокирано изражение.

— *Не може да бъде!*

Бях възнаграден със смеха, за който жадувах.

— Работата е много сериозна — уверих ги. — Не се шегувам. Хайде, изберете си ръка. Моля ви.

— Какво е това? — любопитства Деймън.

Аз обаче запазих мълчание като сфинкс.

Най-после Джени потупа лявата ми ръка, а синът ми сви рамене и посочи дясната.

— Добър избор. — Обърнах юмруци и разтворих пръстите си. Двете деца се наведоха, за да погледнат по-отблизо.

— *Пейджъра ти?* — удиви се Деймън.

— Току-що го изключих. Сега двамата с Нана ще ви изчакаме в коридора, а вие двамата ще трябва да го скриете някъде. Скрийте го добре. Не искам да виждам проклетото нещо, докато не се върнем обратно във Вашингтон.

Джени и Деймън подсвирнаха и заръкопляскаха. Дори Нана си позволи едно радостно „Ура!“. Това вече беше истинска ваканция.

Може би имаше нещо добро в цялата тази бъркотия. Не бе много вероятно, но все пак имаше надежда. Арнолд Гринър си даваше сметка, че ще притежава изключителните права за тази история, когато всичко това приключи. И знаете ли какво? Нямахте да се задоволи само с телевизионен филм. Щеше да се опита да напише цяла поредица от статии в колоната си, а след това да ги продаде като обещаващ проект на някое филмово студио. *Холивуд под обсада?* Или *Войната срещу звездите?* Не, заглавията не струваха. Все пак важното бе да има концепция.

Той поклати глава и отново се съсредоточи върху движението по магистралата „Сан Диего“. Хапчетата „Занакс“ притъпяваха донякъде сетивата му. Затова балансираше с кофеин, за да изкара деня. Всъщност сутрешното пътуване беше най-тежката част от деня му. Тъкмо ежедневието преход от безгрижието към тревогите караше стомахът му да се свива и да му прилошава. Колкото повече се приближаваше към офиса, бюрото и компютъра си, толкова по-неспокоен и притеснен се чувстваше.

Щеше да му бъде много по-лесно, ако знаеше със сигурност, че го очаква поредният зловец имейл. Именно несигурността го караше да се чувства като в ада.

Дали Мери се е върнала? Дали нещо ще се случи днес? Но това, което беше много по-важно, бе защо убийцата пишеше тъкмо на него?

Скоро пристигна на Таймс Мирър Скуеър. Гринър работеше в старата част на комплекса, в една сграда от тридесетте години, която при нормални обстоятелства харесваше.

Главният вход представляваше голяма бронзова порта, с две внушителни скулптури на орли от двете ѝ страни. Тази сутрин той ги подмина, влезе през задния вход и се заизкачва по стълбите към третия етаж. Човек никога не можеше да бъде достатъчно предпазлив, нали?

Една репортерка на име Джени Блум го настигна в секундата, в която кракът му докосна пода на нюзрума. В сравнение с останалия персонал, който внезапно бе започнал да демонстрира жив интерес

относно неговото здраве, нейното внимание бе най-крещящо. Или може би най-отвратително?

— Хей, Арнолд, как си? Добре ли си, човече? Какво ще отразяваш днес?

Гринър продължи да върви.

— Джен, ако това е начинът ти да се сваляш, ще си останеш най-незадоволената жена в Ел Ей.

Джени Блум само се ухили и продължи.

— Говориш като някой експерт в интимните работи. Добре тогава, да прескочим прелюдията. Получи ли още имейли? Имаш нужда от помощ за тази история, нали? Аз съм насреща. Нуждаеш се от женска гледна точка по въпроса.

— Всъщност нуждая се само от малко пространство. Схвана ли? Ако получа нещо, ще те осведомя. — Той се извърна рязко и се отдалечи от нея.

— Не, няма да го направиш! — извика тя след него.

— Не, няма — промърмори той, без да се спира.

До известна степен дори и това дразнещо отвличане на вниманието бе донякъде облекчение. Веднага щом се извърна от Блум, мислите му се насочиха отново към въпросите, които не му даваха мира.

Защо аз? Защо Лудата Мери си избра мен? Защо не Джени Блум?

Дали днес отново ще се случи? Още едно публично убийство?

И то наистина се случи.

Спокойният и уравновесен женски глас изрече:

— Тук деветстотин и единадесет. По какъв случай се обаждате?

— Говори Арнолд Гринър от „Лос Анджелис Таймс“. Трябваше да се обадя на детектив Джийн Галета, но не успях... Не можах да намеря номера ѝ на бюрото си. Съжалявам. Малко съм разстроен в момента. Дори не знам къде съм си дянал Ролодекса.

— Господине, действително ли се обаждате за спешен случай? Нуждаете ли се от помощ?

— Да, случаят определено е спешен. Някой може би е бил убит. Не зная кога се е случило. Дори не съм напълно сигурен в това. Някой обаждал ли се е за Марти Лоуенщайн-Бел?

— Не мога да ви предоставя такава информация.

— Нищо. Няма значение. Просто изпратете някого в дома на Марти Лоуенщайн-Бел. Мисля, че е била убита. Почти съм сигурен.

— Как можете да сте сигурен?

— Просто съм сигурен. И така, ще изпратите ли екип? Убеден съм, че се касае за убийство.

— Какъв е адресът?

— Адресът ли? Ох, господи, не го зная. Тялото вероятно е в басейна.

— В момента от резиденцията ли се обаждате?

— Не. Слушайте, това е... Не знам как да ви обясня. Това е поредното убийство от серията „Мери Смит“. Избиването на холивудските знаменитости. Знаете ли за какво говоря?

— Добре, господине, мисля, че ви разбрах. Само повторете още веднъж името.

— Лоуенщайн-Бел. Марти. Знам, че името на съпруга ѝ е Майкъл Бел. Можете да търсите по това име. Не знам със сигурност дали е мъртва. Само получих това ужасно съобщение. Аз съм репортер от „Лос Анджелис Таймс“. Името ми е Арнолд Гринър. Детектив Галета знае кой съм.

— Сър, сега ще предам сведението. Ще ви помоля да изчакате само минутка.

— Не, *недейте...*

Диспечерът от Лос Анджелиската полиция прие обаждането в осем и четиридесет и пет сутринта и веднага изпрати на посочения в Бевърли Хилс адрес полицаи, технически помощници и екип на „Спешна медицинска помощ“.

По случая до телефон 911 бяха постъпили две отделни обаждания с разлика от няколко минути. Първото беше от „Лос Анджелис Таймс“. Второто — от резиденцията на семейство Лоуенщайн-Бел.

Полицаяте Джеф Камбъл и Патрик Бенеке пристигнаха първи на местопрестъплението. Още преди да се озоват там, Камбъл подозираше, че се касае за поредното убийство на холивудска знаменитост. Адресът бе необичаен за подобни повиквания, но диспечерът бе споменал, че жертвата е само една, при това жена. Възможно било да открият следи от прорезни рани. Двойката, която притежаваше къщата, беше типична за Холивуд. А това допълнително усложняваше нещата.

На алеята пред къщата ги очакваше ниска чернокоса жена в сиво-бяла униформа на прислужница. Ръцете ѝ конвулсивно мачкаха една кърпа. Когато полицейската кола се приближи, те забелязаха, че жената плаче и машинално обикаля в кръг.

— Страхотно — промърмори Бенеке. — Точно каквото ни трябваше. Някаква Кармелита, която дори не говори английски, да ни хленчи, да върти очи и да се държи като *tuu loco*^[1].

Камбъл реагира както винаги досега, когато се сблъскваше с досадния расистки цинизъм на своя помощник.

— По дяволите, затвори си устата, Бенеке! Не искам да чувам подобни приказки. Не виждаш ли, че не е на себе си.

Веднага щом излязоха от колата, прислужницата изпадна в истерия.

— *Aqui, aqui, aqui!*^[2] — разкрещя се тя, сочейки към предната врата. — *Aqui, aqui!*

Резиденцията беше ултрамодерна, цялата изградена от стъкло и камък, внушителна конструкция, разположена високо в хълмовете над Санта Моника. Камбъл се приближи до оградения със зелено стъкло коридор и хвърли поглед към вътрешния двор и басейна.

Какво бе това върху остъклената предна врата? Изглеждаше съвсем не на място. Приличаше на етикет или някакъв стикер. Или на ваденка, залепена от някое дете, с голямо „А“ върху нея?

Едва успя да отмести ръката на прислужницата, вкопчила пръсти в рамото му.

— Госпожо, моля ви да се успокоите. *Uno momento, por favor. Como te llamas?*^[3]

Така и не разбра дали прислужницата го чува или не. Пък и тя говореше прекалено забързано своя испански, за да може да схване казаното от нея. Тя отново посочи към вратата.

— Нека да влезем — настоя Бенеке. — Само си губим времето с нея. Не разбираш ли? *Vida loca*^[4].

Скоро пристигнаха още две полицейски коли и линейка от бързата помощ. Единият от санитарите заговори с прислужницата. Справяше се с испанския далеч по-добре от полицаите.

— В басейна отзад — съобщи той. — Не е имало никой друг, поне доколкото на нея ѝ е известно.

— Значи не знае нищо — обади се Бенеке.

— Е, ще обиколим — реши Камбъл. Заедно с помощника се насочиха към северната страна на къщата. И двамата държаха пистолети в ръце. Другият полицейски екип пое към южната част, покрай живия плет, който я ограждаше.

Докато напредваха предпазливо, Камбъл усети притока на адреналин във вените си, особено когато си проправяше път през мястото, обрасло с хортензии. Вълнуваше се винаги когато разследваше някое убийство. Ето и сега имаше същото усещане — леко замайване в главата и слабост в краката.

Провираще се през гъстия храсталак колкото се можеше безшумно. Съдейки по това, което знаеше за убийствата в Холивуд, не очакваше да завари убиеца на местопрестъплението.

— Виждаш ли нещо? — попита партньора си, който беше двадесет и девет годишен каубой от Калифорния, но през повечето време се държеше като истински задник.

— Да. Изобилие от цветя — отвърна Бенеке. — Ние явно сме първите на местопрестъплението. Защо не пуснем специалистите от екипа да се заемат с огледа?

Камбъл навреме успя да потисне първоначалната си реакция.

— Просто трябва да си държиш очите отворени — посъветва го той. — Убиецът може още да се навърта наоколо.

— Именно на това се надявам, умнико.

Стигнаха до широкия вътрешен двор, застлан с черни плочи. В средата имаше огромен басейн с дъно, облицовано с черен фаянс. Може би поради това басейнът изглеждаше бездънен. Водата сякаш преливаше от него и се оттичаше през ръба към терасата.

— Ето я — изохка Камбъл.

В басейна се поклащаше обърнато по лице женско тяло с бяла кожа и ръце, разперени перпендикулярно на торса. Бе облечена в цял бански с ярък лимонено зеленикав цвят. Дългата ѝ руса коса нежно се диплеше по повърхността на водата.

Един от санитарите веднага се хвърли в басейна и с доста усилия успя да я обърне по гръб. Притисна ръка към гърлото ѝ, но за Камбъл вече бе ясно, че нямаше да напипа пулса ѝ.

— По дяволите! — Камбъл сбръчка лице в гримаса на отвращение и побърза да извърне очи, но после отново я погледна. Успя поне да задържи равномерно дишането си. Кой, по дяволите, бе способен да извърши подобно нещо? Бедната жена на практика бе лишена от всичко, което бе имала от врата нагоре. Лицето ѝ представляваше кървава маса. Водата в басейна, особено около торса, се бе обагрила в тъмнорозово.

Бенеке се приближи, за да разгледа жертвата отблизо.

— Същият убиец. Готов съм да се обзаложа, на каквото кажеш. Само някой луд може да я накълца по този начин. — Той се надвеси над басейна, за да помогне за изваждането на трупа.

— Почакайте — спря ги Камбъл. Посочи с ръка към санитаря от бързата помощ, който още се намираще във водата. — Ти! Веднага излез от водата. Вън от басейна. Веднага!

С вкаменени лица те се извърнаха към Камбъл, но знаеха, че има право. Дори и Бенеке този път предпочете да си замълчи. Не биваше да оставят и своите следи на местопрестъплението и така само да

затруднят още повечето работата на специалистите от разследващия екип. Длъжни бяха да оставят жертвата така, както я бяха заварили.

— *Хей! Хей, момчета!*

Камбъл погледна към полицай Джери Търнър, който го викаше от прозореца на горния етаж.

— Кабинетът е в пълен безпорядък. Има изпокъсани снимки, всичко е разпиляно и потрошено. По пода е пълно с натрошено стъкло. Но има още нещо. Компютърът още е включен. Отворена е програмата за електронната поща. Сякаш някой е изпратил имейл оттук, преди да си тръгне.

[1] Напълно луда (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Тук, тук, тук! (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Един момент, моля. Как се казваш? (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Прилича на луда (исп.). — Б.пр. ↑

До: agriner@latimes.com
От: Мери Смит
За: Марти Лоуенщайн-Бел

Снощи наблюдавах твоята последна вечеря. Съзерцавах както теб, така и останалите петима членове на чудесното ти семейство. Всичко излъчваше уют и топлина. *От мама няма по-добра.* Безупречно почистените прозорци на твоя дом ми осигуриха идеален достъп до ставащото вътре. Дори изпитах завист, любувайки се на последната ти вечеря с децата.

Всъщност можех да виждам дори разкошните блюда, сервирани за вечеря и приготвени от твоята готвачка, която, разбира се, е бавачка на децата ти. Вечерята продължи доста дълго, но това напълно ме устройваше. Искях да се насладиш докрай на последната си вечер. Особено държах децата ти да запазят един чудесен спомен от вечерята. Сега и аз имам спомен от нея.

Никога няма да забравя сладките им личица. Никога, никога няма да забравя твоите деца, Марти. Можеш напълно да ми вярваш за това.

Каква прекрасна къща притежаваш, Марти, напълно подходяща за един важен сценарист и продуцент. Точно така трябва да бъде, нали?

Ала не влязох вътре, докато не стана достатъчно късно — тъкмо когато слагаше дъщерите си да спят. Отново бе оставила отворена вратата към вътрешния двор и този път се възползвах от това.

Не можах да устоя. Искях да видя нещата такива, каквито ги виждаш отвътре.

Само че още не мога да проумея защо богатшите като теб се чувстват толкова сигурни в домовете си. Тези

ваши грамадни замъци въобще не могат да ви защитят, ако не обръщате необходимото внимание на сигурността. *А ти не стори това. Ти въобще не си обърнала внимание на това.* Може би защото си прекалено заета като майка. Или прекалено ангажирана като звезда?

Слушах те, докато беше на горния етаж, заета да настаняваш момичетата си в леглата. Беше наистина трогателна сцена и като казвам това, никак не се шегувам. Тогава трябваше да си повториш, че им оправяш постелята за последен път, ала ти въобще не се досети.

По-късно, когато всички заспаха, аз се промъкнах тайно, за да се полюбувам на дъщерите ти в креватчетата им, докато те толкова кротко спяха. Приличаха на малки ангелчета, без никаква грижа на този свят.

Не им казах, че няма за какво да се тревожат, понеже те вече си го знаеха. За разлика от теб. Реших да изчакам до сутринта, така че разполагах с достатъчно време да бъда насаме с вас, госпожо директор.

Наистина се зарадвах на това отлагане. Днес съпругът ти Майкъл трябваше да вземе децата от училище, или поне предполагам, че е негов ред. Така всички щяха да бъдат щастливи, но особено той. Майкъл иска да живее, а ти не бива да го виждаш как умира. Затова се постарях всичко да стане точно така, както го бях планирала толкова отдавна.

Ето какво се случи след това, Марти.

Последната ти сутрин започна като всички останали — с петдесет дължини на басейна, както винаги досега. Сигурно е прекрасно да притежаваш такъв голям плувен басейн. При това отоплен. Стоях и те наблюдавах как се плъзгаш напред-назад сред отблясъците на синята вода. Дори и там, когато бях толкова близо, на теб ти трябваше цяла вечност, за да ме забележиш.

А когато най-сетне ме видя, трябва да си била прекалено доброжелателна, отпусната и уморена. Прекалено уморена, за да изкрещиш, предполагам. Това, което успя да сториш, бе да се отгласнеш назад, но това не

ме спря да стрелям в теб. Нито да накълцам хубавото ти лице така, че да заприлича на дрипи и парцали.

Да ти кажа ли нещо, Марти? Това бе най-страхотната част. Наистина започна да ми харесва обезобразяването на човешкото лице.

А сега ми позволи да ти задам последния си въпрос: *Знаеш ли защо трябваше да умреш? Знаеш ли с какво си заслужила това? Знаеш ли, Марти, знаеш ли?*

Кой знае защо се съмнявам, че знаеш отговора.

Обаче в действителност не се бе случило точно така. Но само Разказвача го знаеше.

Разбира се, нямаше никакво намерение да сподели всичко с „Лос Анджелис Таймс“, още по-малко пък с полицията. Те трябваше да знаят само това, което той искаше да им бъде известно. Само толкова от историята, колкото бе нужно, за да изглежда автентична.

Беше такава добра история, дяволски добра, но само ако не трябваше да я пази единствено за себе си. Мери Смит! Господи! Класическа приказка на ужасите, ако може така да се каже.

Като стана въпрос за истории, той си спомни, че някога бе чул една друга, която също си я биваше — теста за психопати. Предполагаше се, че с този тест може да се определи дали си психопат. Вероятно ще се окажеш такъв, ако отговориш правилно на теста. Историята започва така: на погребението на майка си една жена среща млад мъж и веднага се влюбва в него. Обаче не знае нито името му, нито телефона му и въобще нищо за него. След няколко дни въпросната жена убива сестра си.

И така... сега следва тестът! Защо жената убива сестра си? Ако отговориш правилно, значи мислиш като психопат.

Разбира се, Разказвача веднага реши загадката. Моментално се досети. Жената убива сестра си... защото се надява онзи мъж, когото толкова харесва, да се появи и на това погребение.

И така, след като бе затрил Марти Лоуенщайн-Бел, Разказвача бе изпаднал в еуфория точно като някой пиян или надрусан, но знаеше, че малко или много трябва да се владее. Длъжен бе да спазва благоприличие.

Затова побърза да се върне на работа.

Мотаеше се из коридорите на офис сградата в Пасадена, разговаряйки с половин дузина свои колеги за неща, които го отегчаваха до смърт, особено днес. Искеше му се да разкаже на всеки от тях какво се бе случило току-що — за своя таен живот, за това, което никой от тях не можеше да си представи, и за това колко умен и

проницателен бе той, невероятно добър в планирането и измислянето на схемите. Както и какъв ловък убиец бе той.

Господи, как обичаха да подмятат тази дума — еди-какво си било *убиец*, еди-кой си имал *усмивка-убиец*, *сцена-убиец*, но всичко това бяха само невероятни тъпотии.

Всичките тези хора бяха само едни жалки, презрени слабаци. Те нямаха и най-малка представа какво е необходимо за извършването на едно реално убийство. Но той определено имаше.

Освен това знаеше още нещо — харесваше му да убива, много повече, отколкото бе предполагал. И бе добър в работата си.

Внезапно изпита желание да измъкне пистолета си насред офиса и да започне да стреля по всичко, което мърда, цвърчи или квичи.

По дяволите, това беше само една фантазия, един безвреден блян. Нямаше място за сравнение с реалната история, с неговата история, с *историята на Мери*, която бе много по-добра.

— Алекс, толкова много пъти те търсиха от ФБР, че трябваше да престана да вдигам телефона. Мили боже, какво *не е наред* с тези хора?

Леля Тия сновеше около кухненската маса, докато се възхищаваше от пъстрия шал, който ѝ бяхме донесли в знак на благодарност, задето бе наглеждала къщата, докато бяхме в Калифорния. Нана седеше до Тия, заета със сортирането на голямата купчина писма.

Котката Роузи също бе в кухнята и ако не греша, сега ми се стори малко понаедряла. Тя се потри напрегнато в краката ми, с което сякаш искаше да ми каже: *Бях бясна, когато замина, но сега съм толкова доволна, че се върна. Тия несъмнено я бива в готварството.*

Аз също се радвах да се върна у дома. Мисля, че всички бяхме щастливи. Кристин беше отвела малкия Алекс в Сиатъл, с което бе сложила край на нашата ваканция или поне бе отнела радостта от нея. Единственият ми разговор с нея беше напрегнат и натъжаващ. Двамата се контролирахме и внимавахме да не изпуснем нервите си, но накрая стигнахме дотам, че почти нямаше какво да си кажем.

Но Кристин продължаваше да ме безпокои... с всичките ѝ промени в настроението, с цялата ѝ непоследователност, на която бях станал свидетел през последните дни. Питам се как ли се държеше с малкия Алекс, когато не бях с тях. Малкият никога не се оплакваше, но децата обикновено не го правят.

Ето че сега отново бях в моето домакинство във Вашингтон. Имах чувството, че въобще не съм отсъствал. Днес беше четвъртък. Чак до понеделник можех да не мисля за работа — решение, което трая цели пет минути.

Почти по навик се качих в кабинета си на мансардния етаж. Хвърлих върху бюрото купчината писмата, а сетне, без много да му мисля, натиснах бутона на телефонния секретар, за да прослушам съобщенията.

Голяма грешка. Почти фатална.

Очаквах ме цели девет съобщения.

Първото беше от Тони Удс от Бюрото.

— Здравей, Алекс. Няколко пъти опитвах да избира пейджъра ти, но не успях. Моля те, потърси ме в кабинета на директор Бърнс колкото може по-скоро. И те моля да ме извиниш пред жената в дома ти. Може би си е помислила, че те преследвам. Вероятно защото наистина е така. Обади ми се.

Усмихнах се леко, развеселен от чувството за хумор на Тони, но веднага след първото последва *второто* негово съобщение:

— Алекс, отново съм аз, Тони Удс. Моля те, обади ми се колкото можеш по-скоро. Имаме още едно убийство в Калифорния. Нещата там определено излизат от контрол. В Ел Ей са изпаднали в истерия. В „Лос Анджелис Таймс“ са съкрушени от историята с имейлите на Мери Смит. Обади ми се. Важно е, Алекс.

Тони много добре знаеше, че не е редно да цитира подробности, когато ми се обажда на домашния телефон. Но може би се надяваше да събуди любопитството ми с неясните си намеци.

Усня.

Напълно бях сигурен, че последната жертва ще се окаже поредната безупречна майка на няколко деца от Холивуд, но не можех да не се запитам дали методите на Мери Смит не продължават да се усъвършенстват. Ами имейлите до „Лос Анджелис Таймс“? От новините по телевизионните канали и от сайтовете в интернет можех да се запозная само с половината от известното по този случай.

Ако исках да узная нещо повече, трябваше да се обадя.

Не, напомних си аз. Никаква работа до понеделник. Никакви убийства повече. Никаква Мери Смит.

Апаратът отново изписука, след което прозвуча гласът на Рон Бърнс. Беше лаконичен и точен както винаги.

— Алекс, свързах се с Фред ван Алсбург в Ел Ей. Не се тревожи за него. Искам да ти задам няколко въпроса. Важно е. Добре дошъл във Вашингтон, добре дошъл у дома.

Последва още едно обаждане от Рон Бърнс. Гласът му си оставаше все така сдържан.

— Алекс, следващата седмица ще организираме телефонна конференция и не искам да дойдеш неподготвен. Ако прецениш, че е необходимо, можеш да ми се обадиш у дома през уикенда. Бих искал също да поговориш с детектив Джийн Галета в Ел Ей. Тя знае нещо, което трябва научиш. Ако нямаш нейния телефонен номер, Тони ще ти го продиктува.

Сега вече всичко ми се изясни. Рон Бърнс не ме молеше да се заема със случая. *Той ми нареждаше.* За бога, толкова бях уморен от всичко това — убийствата, ужасяващите инциденти, следващи един след друг. Според оценките на Бюрото понастоящем в Съединените щати действаха повече от триста серийни убийци. По дяволите, аз ли трябваше да ги заловя всичките?

За секунда натиснах бутона „Пауза“ на телефонния секретар, за да си изясня какво чувствам след всичко това. Мислите ми отново се устремиха към загадката „Мери Смит“. Отново й позволих да обсеби мислите ми. Тя успя да привлече вниманието ми, любопитството ми, а

може би и да предизвика егото ми. Жена сериен убиец? Възможно ли бе да убива други жени? При това само майки?

Но защо? Може ли една жена да извърши подобно нещо? Не ми се струваше правдоподобно. Просто не можех да си го представя, което съвсем не означаваше, че бе невъзможно.

Чудех се също дали не е имало още един имейл до Арнолд Гринър. И въобще каква е ролята на този Гринър или на „Лос Анджелис Таймс“ в цялата тази бъркотия? Дали пък Мери Смит вече не бе набелязала следващата си жертва? И какви бяха нейните мотиви?

Тъкмо тази мисъл ме довърши. Съвсем скоро в Ел Ей ще бъде убита някоя нищо неподозираща жена. Ще остави съпруг и вероятно деца. Всичко това ме засягаше болезнено и мисля, че Бърнс го знаеше, когато ми се обади. Разбира се, че го знаеше.

Преди десетина години жена ми Мария бе убита при случайна стрелба на улицата. Издъхна буквално в ръцете ми. И все още никой не бе обвинен, нито арестуван. Най-голямото ми разследване, а аз се провалих. Всичко бе неописуемо безсмислено. А сега и тази ужасяваща поредица в Ел Ей. Не ми беше нужна диплома по психология, за да разбере, че Мери Смит беше предизвикателство — и лично, и професионално.

Може би само ще проверя какво се случва там, казах си аз. Освен това Бърнс беше прав. Не исках да излизам на сцената преди съвещанието в понеделник сутринта.

По дяволите, Алекс, размекваш се.

Но когато вдигнах телефона, чух гласа на Деймън да казва:

— Да, и ти ми липсваше. Мислех си за теб. През цялото време, кълна ти се.

После се чу смях на някакво младо момиче:

— Донесе ли ми нещо от Калифорния, Дей? Нови слушалки, от онези, които приличат на миши уши? Или нещо друго?

Заповядах си да затворя слушалката, при това много тихо.

Кое беше това момиче? И откога Деймън си имаше тайни? Бях успял да се убедя, че ако Деймън си има гадже, ще пожелае да сподели новината с мен. Внезапно това ми се стори доста глупава заблуда от моя страна. И аз съм бил на тринадесет. Защо се заблуждавах?

Още един тийнейджърски миг. Ще има още два милиона такива. Ще му дам още пет минути, а след това ще му кажа да затвори.

Междувременно отново се зах с прослушването на телефонния секретар — чакаше ме още едно съобщение.

То вече наистина ме взриви.

— Алекс, обажда се Бен Абаджиян от Сиатъл. Днес е четвъртък, един и половина следобед. Опасявам се, че имам лоши новини. Изглежда, че адвокатката на Кристин е подала молба да се изтегли за по-ранна дата последното изслушване по делото за попечителство. Не съм сигурен дали ще успее да преустановя процедурата и дали въобще трябва да го правим. Има и още нещо, но ще ти го съобщя лично. Моля те, обади ми се колкото може по-скоро.

Сърцето ми се разтуптя. Бен Абаджиян беше моят адвокат в Сиатъл. Бях го наел скоро след като Кристин взе малкия Алекс да живее там с нея. Оттогава досега бяхме разговаряли двайсетина пъти по телефона. Естествено, винаги за моя сметка.

Той бе изключително способен адвокат и добър човек, но съобщението му беше лош знак за мен. Предположих, че Кристин е изтъкувала посвоему това, което се случи в Калифорния, и веднага се е завтекла при своята адвокатка.

Въпреки часовата разлика още можех да се свържа с Бен Абаджиян в офиса му. Той се опита да ме окуражи, но тонът му не ми вдъхна много надежди.

— Алекс, това е временно решение, но те са подали и молба за пълно попечителство над Алекс младши до приключване на последното изслушване. Съдията се е съгласил. Безкрайно съжалявам, че трябва да ти го съобщя.

Стиснах телефона в дланта си. Трудно ми бе да реагирам или дори да проумея всичко, което ми съобщаваше Бен. Кристин никога досега не се бе държала така агресивно. А ето че сега се опитваше да ми забрани да се виждам с малкия Алекс. Всъщност вече бе успяла или поне временно.

— Алекс, там ли си още?

— Да, Бен, тук съм. Съжалявам. Моля те, дай ми само една секунда. — Оставих телефона и поех дълбоко дъх. Точно сега нямаше да е добре отново да се въвличам в безкрайни спорове. Или да си изкарвам яда на телефона, захвърляйки го на пода. Но Бен нямаше

никаква вина за случилото се. Отново притиснах слушалката към ухото си. — Какво е основанието за нейните претенции? — попитах аз. Не че не ги знаех или не се досещах какви могат да бъдат.

— Загрижена е за сигурността на малкия Алекс. В нейната молба се посочва, че се занимаваш с опасни криминални разследвания, като не си спрял дори по време на почивката със сина си в Калифорния, вследствие на което си занемарил задълженията си, докато ти е бил поверен в Дисниленд.

— Бен, всичко това са пълни глупости. Фактите са изцяло преиначени. От полицията в Лос Анджелис поискаха съдействието ми само като консултант по един заплетен случай.

— Предполагам, че е било точно така — увери ме той. — Но не забравяй, че нейната адвокатка, Ан Билингзли, няма да пропусне дори най-незначителната възможност да се изтъкне, дори и в тази начална фаза. Нали не искаш да ѝ го позволим? — Бен продължи с малко по-смекчен тон: — Все пак има нещо добро в цялата тази история, колкото и да ти звучи невероятно. Изтеглянето на изслушването на двете страни по делото за по-ранна дата означава, че ще разполагат с по-малко време за затвърждаване на статуквото при новите съглашения между теб и Кристин. Може да се предположи, че при окончателното решение съдията няма да вземе под внимание тези временни разпоредби, което не означава, че не бива да сме нащрек. Така че колкото по-скоро се стигне до решение, толкова по-добре за нас. Дори би трябвало да се чувстваме щастливи, че датата е насрочена за по-рано.

— Чудесно — промърморих аз. — Голям късмет извадих, няма що.

Бен ми каза да напиша пълен и подробен отчет за това, което се бе случило в Калифорния. По негов съвет, откакто го наех за мой адвокат, си водех дневник. В него описвах времето, прекарано с малкия Алекс, и всичко, което ми е направило впечатление в неговото израстване, като прилагах и снимки. И най-важното — бях отбелязал всичките ми тревоги относно Кристин, както и факта, че тя бе отвела Алекс два дни по-рано от уговорената дата, при това, без да ми съобщи. Тези промени в настроението ѝ и непостоянството в поведението ѝ бяха наистина доста обезпокоителни.

— Има и още нещо — осведоми ме Бен. — Което обаче може да не ти се хареса.

— Слушай, Бен, ако успееш да откриеш нещо в цялата тази история, което да ми харесва, веднага ще ти удвоя хонорара.

— Ами един от най-силните ти аргументи в този съдебен спор са добрите отношения на малкия Алекс с неговите природени брат и сестра.

— Джени и Деймън никога няма да се изправят пред скамейката на свидетелите — заявих аз с категоричен тон. — Няма да го позволя. За нищо на света. Така че отговорът ми е *не*.

Колко пъти съм ставал очевиден как дори зрели мъже и жени са правени на пух и прах в съдебната зала? Твърде много, за да подлагам децата си на подобно изпитание.

— Не, не, не става дума за това — успокои ме Бен. — Определено не. Но навярно би било добре да присъстват на изслушването. Искаш да спечелиш попечителство над малкия Алекс, нали? Това е крайната ни цел, нали? Защото ако не е така, то тогава излиза, че напразно съм си губил времето с твоя случай.

Озърнах се в кабинета, сякаш търсех някакъв магически отговор.

— Ще си помисля за това — рекох след дълга пауза. — Пак ще ти се обадя.

— Не забравяй главната ни цел, Алекс. Няма да е приятно, но си заслужава усилията. Можем да спечелим това дело и ще го спечелим.

Звучеше толкова спокойно и самоуверено. Не че бях очаквал от него да прояви някакви емоции — просто в момента не бях в настроение за разумен разговор с моя адвокат.

— Може ли да се чуем утре сутринта? — попитах аз.

— Разбира се. Но слушай, не искам да се отчайваш. Когато се изправим пред съдията, ти ще трябва да си уверен, че си най-добрият родител за своя син. Това не означава, че трябва да се нахвърлим срещу Кристин Джонсън и да я очерним, но ти в никакъв случай не бива да изглеждаш, нито да се чувстваш като победен. Ясно ли е?

— Не се чувствам победен. Нямам никакво намерение да се отказвам. Не мога да загубя сина си, Бен. Не искам да изгубя малкия Алекс.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, това да не се случи. Утре ще си поговорим по-подробно. Обади ми се в офиса или вкъщи.

Имаш ли и номера на мобилния ми телефон?

— Да, имам го.

Не си спомням дали успях да кажа „Дочуване“, или просто прекъснах връзката, преди да запратя телефона в другия край на стаята.

— Какво става там горе? — провикна се Нана от долния етаж. — Алекс? Добре ли си? Какво има?

Сведох поглед към стрoшения телефон. Почувствах се като побъркан.

— Няма нищо! — провикнах се и аз. — Просто изпуснах нещо. Всичко е наред.

Изпитах угризение от тази малка лъжа, но точно сега не исках да виждам никого. Дори и мама Нана. Отдръпнах стола от бюрото, сведох глава и я стиснах между ръцете си. По дяволите! Какво ѝ ставаше на Кристин? Това не беше справедливо и тя си даваше сметка за това.

Нямаше право да постъпва така с мен. Тя бе тази, което реши да си тръгне, която каза, че се чувства неподготвена да бъде майка на Алекс. Използва точно тази дума — неподготвена. И тъкмо тя бе тази, която постоянно си променяше мнението. За мен нищо не се бе променило. Исках Алекс още от мига, в който го видях за пръв път, а сега го искам още повече.

Като че ли виждах лицето му, леко стеснителната му усмивка и дяволитото намигване, което бе усвоил напоследък. Все едно чувах гласа му да отеква в главата ми. Исках да го прегърна силно и никога да не го пусна от прегръдката си.

Всичко ми изглеждаше толкова нечестно и толкова нередно. В момента изпитвах единствено гняв и дори малко омраза към Кристин, което ме караше да се чувствам още по-зле. Ако искаше война, щеше да си я получи, но това, което правеше, беше истинска лудост.

Дишай, заповядах си аз.

Би трябвало да умея да запазвам самообладание в трудни ситуации. Но не можех да се отърся от чувството, че съм наказван за това, че си върша работата. За това, че съм ченге.

Не помня колко дълго съм стоял така, но когато най-после напуснах стаята, в къщата бе станало тъмно и тихо. Джени и Деймън спяха в стаите си. Отидох при тях, за да ги целуна и да им пожелаая

лека нощ. Взех миниатюрните слушалки на Джени и ги оставих на масичката край леглото.

После излязох на задната веранда. Вдигнах капака на пианото и засвирих. Терапия за самотници.

Обикновено музиката ме завладяваше изцяло. Помагаше ми да се съсредоточа и да забравя това, което ме безпокоеше.

Тази вечер блусовете звучаха гневно и фалшиво. Превключих на Брамс, нещо по-успокояващо, обаче и това не помогна. Моето *pianissimo* по-скоро звучеше *forte*, а моите *arpeggios* напомняха за топуркане с ботуши нагоре-надолу по стълби.

Накрая спрях насред мелодията, с ръце, застинали върху клавишите.

Обгърнат от плътната тишина, чувах накъсаното си дишане.

Какво ще стане, ако загубя малкия Алекс?

Нищо не можеше да е по-лошо от това, не можех да си представя нищо по-лошо.

След няколко дни всичките отлетяхме за Сиатъл на съдебното изслушване за попечителството над малкия Алекс. Цялата фамилия Крос отново потегли на запад. Но този път и дума не можеше да става за ваканция. Нито за ваканционно настроение.

Сутринта, след като пристигнахме, Джени, Деймън и Нана тихо приседнаха край мен на скамейката в съдебната зала, докато чакахме началото на процеса. Разговорът ни замря в напрегната тишина. Но тяхното присъствие в този момент за мен се оказа по-силна подкрепа, отколкото очаквах.

Може би за десети път подреждах книжата по делото, оставени на масата пред мен. Сигурен бях, че външно изглеждам добре, но само аз си знаех какво ми беше отвътре, колко смазан и опустошен се чувствах.

Двамата с Бен Абаджиян се настанихме зад масата на обвиняемите в лявата част на залата. Добре обзаведено, но безлично чиновническо помещение с дървена ламперия с цвят на пчелен мед по стените и стандартна съвременна мебелировка.

Нямаше прозорци. Не че това имаше кой знае какво значение в случая. Днес Сиатъл бе решил да ни открие своя по-неприятен облик — сутринта беше дъждовна и навън бе доста мрачно.

Когато Кристин се появи, ми се стори свежа и напълно овладяна. Не съм сигурен какво очаквах да видя. Може би някакъв знак, че случващото се бе също толкова трудно за нея, колкото и за мен. Косата ѝ изглеждаше още по-дълга, пристегнатата на тила във френска плитка. Тъмносиният костюм и сивата ѝ блуза с висока колосана яка ѝ придаваха по-консервативен вид от обичайно. И по-внушителен. Приличаше на адвокат. Наистина беше безупречна.

Погледите ни се кръстосаха за миг. Тя ми кимна сухо, без да изрази каквито и да било емоции. За секунда възкресих онзи незабравим спомен, когато ме бе погледнала през масата в „Кинкейд“

— нашия любим ресторант във Вашингтон. Трудно ми бе да повярвам, че сега същите тези очи срещат моите в съдебната зала или че тя беше същата онази Кристин.

Тя поздрави сдържано Джени, Деймън и Нана. Децата отвърнаха на поздрава ѝ също сдържано, но учтиво, за което им бях благодарен.

Нана бе единствената, която демонстрира някаква враждебност. Втренчи поглед в Кристин и не го отмести, докато не стигна до масата, определена на ищеца по делото.

— Какво разочарование — промърмори тя. — О, Кристин, Кристин, какво се е случило с теб? Не може да не осъзнаваш колко грешно постъпваш. Не може да не осъзнаваш, че причиняваш мъка и болка на едно дете.

Тогава Кристин се обърна и погледна към Нана. Стори ми се, че долових *упаха* в погледа ѝ. Нещо, което досега не бях съзирал в него.

От какво се боеше тя?

Адвокатът на Кристин — г-жа Ан Билингзли — зае мястото си от лявата ѝ страна. Бен пък се настани отдясно на мен, така че двамата не можехме да се видим. Може би беше за добро. Точно сега не исках да я виждам. Не мога да си спомня някога да съм бил толкова ядосан на някого, особено на човек, към когото все още изпитвах чувства. *Какво правиш, Кристин? Коя си ти всъщност?*

Мислите ми препускаха, докато в същото време изслушването започна, а Ан Билингзли се впусна в своята така старателно отиграна встъпителна пледоария.

Сепнах се едва когато чух думите „роден в плен“ и веднага съсредоточих вниманието си върху изложението на обвинението. Адвокатката Билингзли говореше за драматичните обстоятелства, съпътствали раждането на малкия Алекс, след като Кристин бе отвлечена по време на нашата ваканция в Ямайка, което беше началото на края на нашата връзка.

Започнах да разбирам защо Бен Абаджиян бе нарекъл Ан Билингзли отровна змия. Сбръчканото лице и късо подстриганата ѝ сребристосива коса не можеха да ме подведат — тя явно се стараеше да прави впечатление на много опитен адвокат. Произнасяше натъртено всяка дума, при това с безупречна дикция.

— Ваша чест, ние ще се постареем да привлечем вниманието ви върху *многобройните опасности*, с които са се сблъскали синът на госпожа Джонсън, както и самата госпожа Джонсън по време на нейната *краткотрайна и хаотична* връзка с господин Крос, който може да се похвали с поредица от участия в разследването на едни от най-потресаващите убийства. Не по-малка е поредицата от случаи, в които той се е излагал на не премерен риск.

И продължи в този дух, сипейки едно след друго все по-тежки обвинения.

За кратко погледнах към Кристин, ала тя гледаше напред. Това ли искаше тя? Докъде смяташе да стигне? Колкото и да се опитвах, не

можех да разтълкувам безизразното изражение на лицето ѝ в този момент.

Госпожа Билингзли най-сетне приключи с изброяването на моите недостатъци, спря с налудничавото си обикаляне и седна на стола.

Бен Абаджиян мигом скочи от мястото си, но предпочете да остане близо до мен по време на встъпителното си изложение.

— Ваша чест, не мисля, че на този етап е уместно да отнемам много от времето на почитаемия съд. Вече сте запознати с предварителното изслушване и сте наясно с основните факти по делото. Също така сте наясно, че началото на този процес е поставено в деня, в който госпожа Джонсън изоставя новородения си син. Знаете също, че през първата година от живота му, което всъщност е половината от това, което е преживял досега, доктор Крос е осигурил на Алекс младши уютен дом с топла и задушевна атмосфера, за каквато всяко дете мечтае. Знаете също, че най-дългият период на обвързаност, както бе споменато в изложението на обвинението, е бил осигурен за малкия Алекс в дома му във Вашингтон, окръг Колумбия, с единственото семейство, което той е познавал до миналата година. И накрая всички ние знаем, че когато се определят условията за успешно отглеждане на едно невръстно дете, трябва преди всичко да се изхожда от това кое е най-добро за детето въпреки обстоятелствата, съпътстващи раздялата на родителите му. Ще го заявя съвсем откровено и съм изпълнен с надежда, че и вие ще се съгласите с мен: това е бил неговият дом, където е бил в обкръжението на баща си, баба си, брат си и сестра си, както и на многобройни братовчеди и лели, живеещи в съседство. Те са му осигурявали много по-благоприятна среда, отколкото тази, в която расте сега, в далеч по-малобройното семейство на неговата майка, живеещо на четири хиляди и осемстотин километра от дома на баща му. Това в значителна степен би могло да повлияе върху развитието на детето, още повече че се касае за сериозна промяна в домашната му среда, способна да увреди неговата психика. Като пледирам за всичко това, аз в никакъв случай не желая да очерня образа на госпожа Джонсън. Тя, според всички показания, е способна да бъде перфектен и достоен родител. Това, което възнамерявам да сторя, е да хвърля светлина върху продиктувания от здравия разум довод, че синът на моя клиент, като всяко друго дете, ще

се чувства по-добре с този свой родител, който никога не е давал признаци на съмнение относно привързаността си към него.

В нашите предварителни срещи Бен и аз се бяхме споразумели да се придържаме преди всичко към цивилизования тон, ако това бе възможно все пак. Давах си сметка за какво щеше да пледира моят адвокат, обаче точно сега, в тази строга съдебна зала и пред Кристин, всичко звучеше някак си по-различно. Струваше ми се агресивно и по нищо неотстъпващо на заядливието изложение на Ан Билингзли.

В този миг се почувствах донякъде виновен. Нямах значение с какви доводи се опитваше да ме наклепа адвокатката на Кристин. Нали в края на краищата аз оставах отговорен за своите действия, та дори и за казаното от моя адвокат. Това бе именно онази опасност, за която Нана отдавна ме предупреждаваше.

Едно нещо обаче никога нямаше да се промени. Моята решителност нямаше да отслабне. Бях дошъл тук, за да отведа сина си обратно у дома във Вашингтон. Но докато слушах изложението на Бен Абаджиян, не можех да се отърся от натрапчивата мисъл, че в този процес няма да има победители. Въпросът бе само кой ще изгуби по-малко.

Оставаше ми само надеждата малкият Алекс да не се окаже този, който ще изгуби най-много.

— Госпожо Джонсън, бихте ли ни разказали със свои думи защо сте точно тук днес?

Чудех се дали някой друг, освен мен забеляза колко изнервена е Кристин, докато отиваше към мястото за даване на свидетелски показания. Непрекъснато преплиташе пръстите на ръцете си, очевидно неспособна да прикрие треперенето им. Лицето ми се изкриви в мъчителна гримаса, а стомахът ми се сви на топка. Мразех да я гледам такава, дори и сега, при тези ужасни обстоятелства, предизвикани от самата нея.

Докато отговаряше на въпросите на Ан Билингзли, гласът на Кристин звучеше уверено и непоколебимо, сякаш напълно се владееше.

— На моя син му е необходим добре уреден живот и спокоен дом. Искам да му подсигурия онази семейна хармония, от която — уверена съм в това — той се нуждае. Но повече от всичко искам да съм спокойна за него.

Ан Билингзли стоеше на мястото си с непоколебимата увереност, че ще спечели делото.

— Бихте ли обяснили нещо повече за събитията, довели до раздялата ви с господин Крос?

Кристин сведе очи и за миг застина така, сякаш се опитваше да се овладее. Не можех да си представя, че се преструва или играе. Именно нейната последователност бе една от причините да се влюбя в нея навремето и да я обичам толкова силно в онзи предишен и така далечен живот.

— Веднага след като забременях, бях похитена и държана като заложница цели десет месеца — изрече тя и вдигна гордо глава. — Хората, които ме отвлякоха, искаха да наранят Алекс. И когато този ужасен период отмина, оказа се, че ми бе невъзможно да се върна към нормален начин на живот с него. Искаше ми се, но не можех да се насиля.

— Само заради протокола. Под „Алекс“ имате предвид господин Крос?

Не каза нито агент Крос, нито дори доктор Крос, а само Крос. Нейната адвокатка не пропускаше момента да се възползва дори от най-дребната възможност да вбие клин между нас.

Кристин потрепна, но след малко отговори на въпроса на защитничката си:

— Точно така.

— Благодаря ви, Кристин. А сега бих искала пак да се върнем към една наглед маловажна подробност. Тук е записано, че вашият син се е родил в Ямайка, докато сте била похитена. Вярно ли е това?

— Да.

— Но къде по-точно го родихте? В някаква болница в Ямайка или в домашни условия при съответните медицински грижи?

— Не. Това стана в една невзрачна барака сред дърветата, в джунглата. Доведоха ми някаква местна акушерка, която обаче не говореше английски или поне аз не успях да се разбера с нея, пък и въобще нямаше никакви условия за предродилна помощ. Бях изключително благодарна на съдбата, че Алекс младши оцеля и продължи да се развива напълно нормално. На практика в онези месеци с него живеехме в затворническа килия.

Госпожа Билингзли се надигна, прекоси залата и подаде на Кристин хартиена кърпичка, за да попие сълзите си.

— Госпожо Джонсън, това отвличане, последица от вашата връзка с господин Крос, ли беше първият случай в живота ви, когато сте била подлагана на насилие?

— Възраavam! — скочи на крака Бен Абаджиян.

— Ще перифразирам въпроса си, Ваша чест. — Ан Билингзли отново се обърна към Кристин с типичната адвокатска усмивка на лицето си. — Имаше ли и други инциденти, характеризиращи се с насилие, преди или след раждането на сина ви, които да са били свързани с професионалните задължения на господин Крос и да са ви засегнали пряко?

— Имаше няколко подобни случая — заяви Кристин без никакво колебание. — Първият път беше малко след като се запознахме. Моят съпруг беше убит от някой, който Алекс издирваше във връзка с друго ужасно убийство. А малко по-късно, точно след раждането на сина ни,

който по това време живееше във Вашингтон с баща си, знам, че поне веднъж Алекс младши е бил измъкван от къщата посред нощ, за да бъде гарантирана безопасността му. Всъщност всички деца на Алекс Крос тогава са били изведени от дома му, защото някакъв сериен убиец го преследвал.

Ан Билингзли се върна при масата на обвинението и остана там в очакване. Накрая измъкна от кафявата си папка купчина фотографии.

— Ваша чест, бих искала да предоставя на вашето внимание тези веществени доказателства. Те недвусмислено доказват каква е била обстановката в дома на господин Крос през нощта на тази аварийна евакуация. На тях можете да видите как синът на моята клиентка е изнесен от дома си от един мъж, който дори не е член на семейството, сред очевидна суматоха.

Идеше ми да се разкреця, за да изтъкна собствените си възражения срещу това така наречено доказателство. Отлично знаех, че въпросният мъж бе Джон Сампсън, а не някакъв неизвестен полицай, който носеше на ръце малкия Алекс през онази изпълнена с драматизъм нощ. Нощта, в която Кристин бе наела някакъв фотограф, в ролята на *частен детектив*, да дежури пред дома ми. Тогава никой не бе изложен на опасност, защото ние проявихме благоразумие и действахме изключително бързо. Но фотографиите говореха за нещо съвсем друго или поне такова бе впечатлението, което оставяха на пръв поглед.

После стана още по-зле.

Ан Билингзли принуди Кристин да си припомни редица подвеждащи събития, всичките касаещи моята професия, като на практика вмъкваше думите си в нейната уста. Тази клоунада завърши с ваканцията в Дисниленд, която нейната адвокатка описа с ужасяващи подробности, криещи безброй опасности за малкия Алекс, когото съм бил „изоставил“, за да се впусна в преследването на някакъв психопат в Южна Калифорния, който също тероризирал моето семейство.

Най-после дойде и моят ред.

Разпитът, на който ме подложи Бен Абаджиян, докато седях на банката за свидетелите, се оказа най-трудното и най-коварното мъчение, на което някога бях подлаган. Беше ме инструктирал да не се обръщам пряко към съдията, но на мен ми бе трудно да не го правя. Та нали бъдещето на моя син беше в нейни ръце?

Съдията Джун Мейфийлд, изглежда, беше към шестдесетте, с фризура, която бе по-типична за Америка от петдесетте, отколкото за Сиатъл в началото на новото хилядолетие. Дори името ѝ ми звучеше някак старомодно. И докато седях на стола за свидетелите, се запитах дали съдия Мейфийлд има деца. Беше ли се развеждала? Преживявала ли е подобно нещо?

— Не съм дошъл тук, за да говоря против някого — бавно започнах аз. Бен току-що ме беше попитал дали съм загрижен за способностите на Кристин като родител. — Искам само да говоря за това, което засяга моя син Алекс. Нищо друго няма значение.

Начинът, по който Бен Абаджиян сви устни и ми кимна, подсказваше, че съм налучкал правилния подход. Или може би беше просто жест за пред съдията?

— Да, това е абсолютно вярно — отново заговори Бен. — А сега бихте ли обяснили на почитаемия съд по какъв начин Алекс младши пристигна да живее при вас през първата година и половина от живота си?

Докато седях на стола за свидетелите, имах възможност да гледам Кристин право в очите. Помислих си, че това е в моя полза. Не исках да казвам нищо, което не бих посмял да изрека в лицето ѝ.

Обясних съвсем кратко и ясно, поне доколкото ми бе възможно, как Кристин не се чувстваше готова да живее с мен или да отглежда дете след случилото се в Ямайка. Не се опитвах да разкроявам фактите. Тя бе избрала варианта да не бъде с нас и точка. Беше ми казал, че се чувства „неподготвена“ да вземе малкия Алекс със себе

си. Точно тази дума бе използвала Кристин и аз никога нямаше да я забравя. Как бих могъл?

— Колко време според вас е изтекло между отвличането на госпожа Джонсън...

— Възразявам, Ваша чест. Той поставя своите думи в устата на клиента си.

— Възражението се отхвърля — заяви съдия Мейфийлд.

Не възлагах прекалено големи надежди на нейната реакция, но все пак ми бе приятно да чуя този отказ.

Бен неуморно продължаваше да задава въпросите си.

— Колко време според вас е изтекло между отвличането и момента, когато госпожа Джонсън действително е поела грижите за отглеждането на сина си?

Не ми се мислеше за това.

— Седем месеца — отвърнах. — Изтекоха точно седем месеца.

— Да. Седем месеца, без да погледне детето си. А вие как възприехте това?

— Мисля, че щях да се изненадам много, ако Кристин беше направила нещо друго. Вече бях започнал да мисля, че тя не желае да се завърне вкъщи. Както и малкия Алекс. — Това бе самата истина, но никак не ми бе лесно да го произнеса в съдебната зала. — Цялото ни семейство бе изненадано както заради нейното отсъствие, така и при внезапното и завръщане.

— И кога бе следващият път, когато се чухте с нея?

— Когато тя ми се обади, за да ме уведоми, че иска малкият Алекс да живее при нея в Сиатъл. По онова време тя вече си бе наела адвокат във Вашингтон.

— Но колко време бе изтекло до този момент? — попита Бен.

— Бяха изминали още шест месеца.

— Така ли? Излиза, че тя е зарязала сина си, като чак след седем месеца си спомня за него, а после отново си заминава, за да се върне с намерението да бъде майка? Това ли се случи?

Въздъгнах.

— Нещо подобно.

— Доктор Крос, бихте ли ни обяснили сега съвсем откровено защо настоявате да ви бъде присъдено попечителството върху вашия син?

Думите с лекота се изляха от устата ми. Просто така.

— Обичам го, ужасно много го обичам. Обожавам малкия Алекс. Искам да израсне с брат си, сестра си и с баба си, която ме е отгледала. Мисля, че Джени и Деймън са най-убедителното доказателство, че каквито и недостатъци да имам, съм способен да отглеждам щастливи деца. Чудесни деца, ако ми позволите да добавя.

Погледнах към Джени, Деймън и Нана. Те ми се усмихваха, но в същия момент Джени се разплака. Трябваше отново да се извърна към Бен, иначе щях да повярвам, че губя.

Забелязах, че дори съдията Мейфийлд погледна към децата ми и също изглеждаше трогната.

— Обичам децата си повече от всичко на този свят. Но нашето семейство си остава непълно без малкия Алекс, или Али, както самият той предпочита да го наричат. Той е част от нас. Ние всички толкова много го обичаме. Не можем да се разделим с него нито за шест месеца, нито за шест минути.

С крайчеца на окото си зърнах как Нана кимва одобрително. В този миг тя ми се стори безкрайно по-мъдра от съдията Мейфийлд, с черната си тога и стола с висока облегалка, особено когато ставаше дума за това как да се отглеждат деца.

— Моля те, Алекс, продължавай — прошепна Бен, минал внезапно на „ти“ въпреки официалния си тон. — Справяш се много добре.

— Ако всичко можеше да се случи според моите желания, Кристин никога не би напуснала Вашингтон. Али заслужава да бъде с нас. Но ако това не му бъде позволено, то нека поне да остане член на семейството ни във възможно най-голяма степен. Не мисля, че няма да му е добре тук, в Сиатъл, но нали трябва да се стремим да осигурим най-доброто за него. Той е моето хлапе. Мой приятел. Обичам го с цялото си сърце. — При тези думи се просълзих, което определено не бе престорен жест от моя страна с цел спечелване благосклонността на съдията.

Изслушването продължи и през следобеда, както и през по-голямата част от следващата сутрин. Понякога дори се стигаше до брутални моменти. След заключителните речи на двамата адвокати ние излязохме в коридора да изчакаме съдията Мейфийлд да обмисли следващото си решение.

— Ти беше страхотен, тате! — възкликна Джени, като стисна ръката ми и мушна главица под нея. — Наистина беше върхът! Ще си върнем малкия Алекс. Предчувствам го.

Прегърнах я през рамо.

— Съжалявам, че ви подложих на всичко това, но се радвам, че сте тук, до мен.

Точно тогава зад нас се появи един от чиновниците, за да ни покани отново да влезем в залата. Безизразното му лице обаче, както можеше да се очаква, не ми говореше нищо.

Докато крачехме обратно към съдебната зала, Бен тихо заговори:

— Това е само една формалност. Вероятно тя ще отложи произнасянето на решението и ще ни призове отново след две до шест седмици. Междувременно аз ще се заема с корекциите по временното споразумение между вас. Сигурен съм, че няма да има проблем. Ти се държа чудесно на свидетелския стол, Алекс. Така че няма защо да се тревожиш. Сега вече може да се успокоиш.

Веднага след като отново влязохме в съдебната зала, съдията Мейфийлд се появи и зае мястото си. Пошумоля с тогата си, след което, без да губи повече време, пристъпи към обявяване на решението си:

— Разгледах всички свидетелски показания, както и доказателствата, които ми бяха представени, след което стигнах до решение. Въз основа на всичко, което чух в тази зала, случаят ми изглежда напълно изяснен.

Бен ме изгледа замислено, но аз не бях сигурен какво означаваше този негов поглед.

— Бен? Какво става тук? — прошепнах му аз.

— Съдът присъжда решението си в полза на ищцата. Попечителските права на госпожа Джонсън са потвърдени, въз основа, на което препоръчвам да се обмисли споразумение за взаимно приемлив график за родителски свиждания. Ще изисквам съдебно посредничество при възникването на спорове относно споразумението, преди да се съглася страните по делото да бъдат отново призовани в тази съдебна зала.

Съдията свали очилата си и разтърка очите си, сякаш съсипването на един човешки живот бе крайно изтощителна част от ежедневните ѝ задължения. След което продължи:

— С оглед на географската отдалеченост и в стремежа си да предложи по-приемливи условия за двете страни постановявам, че доктор Крос ще може да се възползва от правото си на време за свиждания, еквивалентно на четиридесет и пет визитации годишно. Това е всичко.

Бен отпусна ръка на рамото ми.

— Алекс, просто не зная какво да кажа. Аз съм смаян. От пет години не съм ставал свидетел на толкова несправедлива присъда. Безкрайно съжалявам.

Едва чувах какво ми говори. Нито осъзнавах, че цялото ми семейство се бе скупчило около мен. Озърнах се и тогава забелязах как

Кристин и Ан Билингзли се измъкват от залата.

— Какво става с теб? — попитах аз. Думите спонтанно се отрониха от устата ми. За миг като че ли ме напуснаха всички механизми за контрол на лицевите мускули, които бях съумял да владея така добре през последните два дни. — Това ли искаш? Да ме накажеш? Да накажеш цялото ми семейство? Защо, Кристин?

Тогава се намеси и Нана:

— Ти си жестока и себична, Кристин. Мога само да те съжалявам.

Кристин се извърна от нас и припряно закрачи напред, без да изрече нито дума. Когато стигна до вратата на съдебната палата, раменете ѝ се приведоха напред и притисна длан към устата си. Не мога да твърдя със сигурност, но ми се стори, че се разхлипа. Госпожа Билингзли я прегърна през рамо и я накара още повече да забърза нататък по коридора.

Нищо не проумявах. Кристин току-що бе спечелила делото и в същото време плачеше, сякаш го бе загубила. Нима? Какво бе това? Какво ставаше в главата ѝ?

В следващата минута вече бях излязъл в коридора. Всичко ми се струваше като в някакъв лош сън. Нана ме държеше за едната, Джени за другата ръка. Кристин вече си бе заминала, но имаше една друга личност, която въобще не исках да виждам.

Джеймс Тръскот по някакъв начин бе успял да проникне в сградата на съда. Заедно със своя фотограф. Какво, по дяволите, търсеше тук? Да се появи точно в този момент. И точно сега. Каква ли история щеше да изтипоса в списанието си?

— Напрегнат ден, доктор Крос — провикна се той в коридора. — Бихте ли коментирали съдебното решение?

Нахвърлих се върху него, подпомаган от цялото ми семейство, но фотографът все пак успя да заснеме няколко снимки със светкавицата си, включително и отделни кадри с Джени и Деймън.

— Да не си посмял да снимаш семейството ми — закахих се аз на Тръскот.

— И какво? — нагло ме запита той, заел заканителна поза с ръце на хълбоците си.

— Няма да ти позволя да поместваш снимки с моето семейство в списанието. Няма да стане.

С един замах докопах фотоапарата, изтръгвайки го от ръцете на фотографа.

По-късно същия този ден Разказвача шофираше на север по магистрала 405 към Сан Диего. Напредваше бавно, едва с около шестдесет и пет километра в час, докато обмисляше списъка с „онези, които мразеше от все сърце“. Онези, които искаше да бъдат следващите жертви в списъка му, преди всичко това да приключи. Защото или трябваше да престане да убива, или рискуваше да го заловят.

Спри! Така внезапно, както и започна. Край. Постави точка. Да. Свършено. Край на историята.

Надраска небрежно нещо в малкия бележник, с който никога не се разделяше. Държеше го в джоба на предната врата. Трудно му бе да записва в него, докато шофираше, затова отби колата от платното.

Внезапно някакъв тип се появи отдясно и застина за броени секунди.

Разказвача се надигна да погледне към черния спортен лексус и тогава онзи малоумник зад волана се разкрещя в лицето му:

— Майната ти, задник такъв, да ти го начукам! — И му показва среден пръст.

Разказвача не можа да се сдържи и просто се изсмя на червендалестия идиот в другата кола.

Просто бе жалък онзи хапльо. Ако само знаеше с кого си има работа... Ама то наистина взе да става забавно! Дори се наведе към прозореца на дясната врата. Смехът очевидно накара онзи глупак още повече да побеснее.

— Забавно ти е, така ли, задник? Мислиш си, че е много забавно? — кресна оня.

Но Разказвача само продължи да се смее, без да обръща внимание на раздражението на копелдака, сякаш той изобщо не съществуваше. Сякаш не струваше повече от пикнята на някой койот. Но онзи тип съществуваше, при това напълно реално, и дори бе успял да вбеси Разказвача, което все пак никак не бе разумно, нали така?

Накрая подкара зад лексуса, опомняйки се и изпитвайки съжаление за случилото се. Сякаш го гонеше, за да го настигне и да му се извини. Черният спортен автомобил, управляван от досадния негър, вече бе далеч напред, през две отбивки на магистралата. Разказвача веднага пое по следите му.

Но това не бе предвидено в неговата история. Сега той изцяло импровизираше.

Продължи да напредва с пълна газ, докато най-после зърна стоповете на спортния автомобил в далечината, нагоре по хълмовете над Холивуд. После забеляза как автомобилът кривна в един страничен път, след което започна да изкачва следващото възвишение.

Тогавя ускори максимално, заети гайки спортната кола/й се изравни с нея. Тъкмо това бе най-драматичният, най-приятният момент — бе смъкнал прозорците на колата си, за да се наслаждава на насрещния вятър.

Шофьорът на лексуса само го зяпаше смаяно и уплашено. Не му беше нито до псувни, нито до вдигане на среден пръст. Изпитваше ли сега някакви угризения спрямо него? Нали единственото, което бе искал от него, бе само мъничко р-е-с-п-е-к-т.

Разказвача вдигна дясната си ръка, прицели се и стреля четири пъти в лицето на шофьора, след което проследи траекторията на неговия спортен автомобил, който се изви рязко към крайпътните скали, отскочи силно от удара, плъзна се до средата на шосето и накрая пак се блъсна в скалите.

Повече нищо не се случи. Досадното копеле бе мъртво, нали така? Заслужаваше си го, този задник. Срамота, колко жалко, че рано или късно трябваше да бъде сложен край на тези убийства. Или поне това предвиждаше неговият грандиозен план.

Детектив Джийн Галета натисна педала на газта на своя двегодишен тъндърбърд до ламарината. И друг път ѝ се бе случвало да кара толкова бързо, но никога досега по улиците на Ел Ей. Профуча с виеща сирена покрай бляскавите витрини на Ван Найс.

Когато стигна пред кафенето, завари паркиралите там два черно-бели полицейски автомобила. На тротоара се събираше навалица от зяпачи. Джийн не се съмняваше, че репортерите с телевизионните камери, както и новинарите с техните хеликоптери съвсем скоро щяха да довтасат тук.

— Какво е положението? — нервно извика тя на първия полицаи, който ѝ се изпречи пред очите, едва удържайки напирещата тълпа.

— Всичко наоколо е блокирано — рапортува ѝ той. — Подходихме откъм задната страна. На покрива също има от нашите. Вътре има около двайсет и пет посетители, както и персонал. Ако е била тук, когато затегнахме обръча, значи още е вътре.

Всичко зависеше от това „ако“, но все пак имаше надежда, каза си Галета. *Мери Смит може би още е вътре. Така най-после ще се сложи край на цялата тази история. Моля те, Господи!*

— Добре. Изпратете още два екипа вътре колкото се може по-скоро и още два за контрол на тълпата навън. Усилете охраната отпред, отзад и на покрива.

— Госпожо, това не е моят екип...

— Хич не ме интересува чий е екипът. Просто го направете. — Тя спря и се вгледа в лицето на полицаия. — Ясно ли е? Или трябва да повтарям?

— Напълно е ясно, госпожо.

Галета се насочи навътре. Кафенето имаше формата на голям правоъгълник, с разположен в предната част бар и кабини с компютри отзад. Всеки електронен терминал беше поместен в малка кабина, със стени на височината на раменете, за осигуряване на усамотение за посетителите.

Присъстващите бяха изтикани до стените, сред разбутаните маси, столове и дивани. Галета набързо огледа лицата им.

Студенти, юпита и по-възрастни граждани, както и няколко хипита. Един полицай ѝ докладва, че всички присъстващи са обискирани, без да бъде открито оръжие. Обаче това още нищо не означаваше. Поне засега всички оставаха заподозрени до доказване на противното.

Администраторът се оказа крайно изнервен млад мъж с очила с рогови рамки, който нямаше вид на достатъчно пораснал, за да му сервира алкохол. На всичкото отгоре съдбата го бе наказала с най-тежката форма на акне, която Галета бе виждала, откакто учеше в гимназията. На гърдите му висеше миниатюрен компактдиск с надпис *БРЕТ*, нанесен с червен флумастер. Той отведе Галета до една от кабините с компютри в дъното.

— Там го намерихме — обясни той.

— Има ли изход оттам? — попита Галета и посочи към тесния коридор вляво.

Администраторът закима енергично.

— Полицията вече претърси отзад. Всичко запечатаха.

— Пазите ли някакви данни за тези, които ползват компютрите?

Той посочи към четеца на кредитни карти.

— Задължаваме ги да го използват. Не знам точно как да извлека информацията, която ви интересува, но ще се опитам.

Ние ще се погрижим за това — каза му Галета. — Ето какво искам сега от вас. Постарайте се хората, присъстващи тук, да се чувстват колкото е възможно по-удобно. Честно казано, ще ни е нужно още малко време, докато приключим. Ако някой поиска нещо за консумация, предложете му кафе. *Без кофеин*. — Тя му намигна заговорнически и дори се усмихна, макар хич да не ѝ бе до усмивки сега. — И потърсете полицай Хатфийлд. Трябва да се видя с него. — Веднъж вече се бе срещала, макар и за кратко, с полицай Боби Хатфийлд и винаги бе запомнила името му, защото съвпаднаше с името на един от членовете на състава „Праведните братя“.

Настани се пред компютъра и извади чифт найлонови ръкавици.

— Какво ви е известно по случая? — попита тя току-що влезлия Хатфийлд.

— Същото съобщение, написано до същия тип от „Лос Анджелис Таймс“. До журналиста Арнолд Гринър. Възможно е и някой друг да изпраща тези имейли, но ми се струва, че е тя. Нали сте чували за Кармен д'Абруци?

— Готвачката? Разбира се, има свое шоу. Понякога: го гледам, макар че не мога да готвя.

„Д'Абруци“ беше прочут и много посещаван италиански ресторант в Холивуд, прославил се с отличната си кухня. Но по-същественото бе, че Кармен д'Абруци водеше популярно телевизионно предаване, в което демонстрираше уменията си да готви на красивия си съпруг и двете си чудесни деца. Това шоу, изглежда, бе прекалено перфектно за вкуса на детектив Джийн Галета, но въпреки това понякога тя го гледаше.

Галета поклати глава.

— По дяволите! Тази Д'Абруци е точно от типа жени, които нашата убийца подбира за свои жертви. Открихте ли Кармен вече?

— Тъкмо това е най-странното — обясни ѝ Хатфийлд. — Тя е добре и нямаме проблеми с нея. Само може би е малко поизплашена, но иначе всичко е наред. Както и останалите членове на семейството ѝ. Вече изпратихме наш екип в дома ѝ. Проверихме всичко — който и да е написал онзи имейл, или не го е пратил, или не е успял да го довърши.

Джийн Галета поклати недоволно глава.

— Дявол да го вземе, какво може да означава това, че тя не го е изпратила?

— Може би нещо я е изплашило, не е могла да го довърши и просто си е отишла. Или пък не ѝ е харесало кафето тук. Нищо не знаем със сигурност.

Галета се изправи, оглеждайки още веднъж кабините с компютрите и персонала около тях.

— Може ли тя още е тук.

— Наистина ли го мислиш?

— Всъщност не знам. Тя не е глупава. Все пак искам да поговоря с всеки един от тези хубавци. Мястото да остане затворено до второ нареждане. Заемете се с първоначалния оглед. Никой да не излиза, без да съм разрешила. Разбрахме ли се? Никой. Независимо от причините.

— Да, да, добре — отвърна Хатфийлд. — Ще се постарая всичко да бъде изпълнено.

И докато Хатфийлд се отдалечаваше, Джийн Галета го чу как си мърмореше под носа нещо като „успокой се“. Типична мъжка реакция. Мъжете полицаи реагираха по един начин, когато им заповядваха началници мъже, и съвсем другояче, когато началниците бяха жени. Тя сви рамене и насочи вниманието си към недовършения имейл на екрана.

Недовършен? Какво, по дяволите, означава всичко това?

До: agriner@latimes.com
От: Мери Смит
За: Кармен д'Абруци

Снощи остана да работиш до три часа, нали така? Работно, много работно момиче си ти! После се поразходи навън — две пресечки по-надолу, където бе оставила колата си. И какво си мислеше по пътя? Че си сама?

Но не беше сама, Кармен. Аз бях точно там, на тротоара зад теб. Дори не се опитвах да се прикривам. Толкова ме улесни. Не ми трябваха кои знае какви умения. Просто те следвах. Аз, аз, аз, аз.

Може би не си гледала новините. Или не си им обърнала достатъчно внимание. Нито си забелязала, че някой следи хора като теб. Като че ли наистина искаше да срещнеш смъртта си. Кое то, струва ми се, е добре. Защото и аз тъкмо това искам.

Докато те следях, се опитах да си представя какво изпитваш, питах се дали въобще си казала на скъпите си дечица да се оглеждат внимателно, преди да тръгнат да пресичат улицата. Снощи например ти даде много лош пример на Антъни и Мартина. Въобще не погледна назад. Нито веднъж.

А това не говори добре за теб, както и за цялата миловидна картинка, представляваща твоето семейство в кулинарното шоу, което водиш.

Да не говорим за това, че един ден децата ти могат да се окажат сами на тротоара. Сами, без теб. Нали така? И тогава те ще трябва да научат този толкова важен за безопасността урок от някого другиго.

След като ти самата получиш последния урок, който заслужаваш.

Свършваше просто така, по средата на изречението.

Но дори и недовършен, този имейл внасяше нова насока в случая. Кармен д'Абруци не бе мъртва, макар че бе получила имейл със смъртна заплаха. Това все пак бе нещо положително, нали?

Джийн Галета за миг затвори очи, опитвайки се да осмисли бързо новопостъпилата информация. Може би Мери Смит пишеше предварително своите имейли и едва след това пристъпваше към самото изпълнение на убийството.

Но защо тогава бе оставила този имейл тук? Дали не го бе направила нарочно? И дали въобще той е нейно дело? Напълно възможно бе да е написан от някой друг.

Мили боже, въпросите по този случай наистина нямаха край. Но къде, по дяволите, се криеха отговорите?

Замисли се за Алекс Крос. Спомни си нещо, което той споменаваше в книгата си. „Не преставайте да задавате въпроси, докато не се доберете до ключа към загадката. Един-единствен въпрос може да се окаже в средоточие на ставащото. Тогава можете отново да се върнете назад и да се заемете с насочващите въпроси“.

Един-единствен въпрос. Ключът към загадката. Но кой, по дяволите, можеше да е този въпрос?

Шест часа по-късно това продължаваше да е пълна мистерия за Галета. Едва след като се стъмни, тя позволи на последния посетител да се прибере у дома си. Петима души бяха дали пет различни описания на този, който бе стоял на въпросния компютър. Останалите свидетели не бяха забелязали нищо.

Никой от хората, разпитвани от детектив Галета, не изглеждаше подозрителен, въпреки че всичките двацет и шестима се налагаше да бъдат проследени. Натрупаната документация се оказа много повече, отколкото ѝ се искаше.

Никой не се учуди, когато се установи, че кредитната карта на Мери Смит се оказа крадена. Принадлежеше на някаква осемдесетгодишна жена от Шърман Оукс, която дори не знаеше, че

картата липсва от дома ѝ. Някоя си госпожа Деби Грийн. Иначе никакви други разплащания не бяха извършвани с тази кредитна карта. *Тя беше много внимателна и организирана — доста странно за такава пълна откачалка, нали?*

Галета помоли администратора Брет да ѝ направи едно силно еспreso. Трябваше да се върне в офиса, където щеше да премисли отново всички събития от деня, докато още бяха пресни в паметта ѝ. Съседът ѝ бе обещал да изведе кучето. Китайският ресторант в близост до офиса ѝ затваряше след двацет минути. Животът все пак бе добър, нали? *Не!*

Чудеше се дали ще успее да се прибере у дома си преди полунощ, а дори да успееше, дали щеше да заспи.

Вероятно не. Нямахте да успее нито с едното, нито с другото.

И така, какъв бе въпросът, който тя трябваше да зададе? Къде се криеше ключът към загадката?

Или Алекс Крос беше само един празноглав дърдорко?

— Тя никога не е знаела какво иска, приятел. И може би все още не знае. Харесвах Кристин, но тя се промени до неузнаваемост след онова, което се случи в Ямайка. Тя трябва да продължи напред, както и ти.

Сампсън и аз се бяхме приютили при Зини, в добрата стара кръчма, намираща се толкова наблизо. От джубокса се лееше песента „Вече помъдрых“ на Би Би Кинг. Тази вечер не ми се слушаше нищо друго, освен блус.

Мястото не се отличаваше с весела атмосфера, но този недостатък се компенсираше от присъствието на Рафаел — бармана, който ни познаваше от години и щедро ни доливаше чашите. Гледах замислено скоча пред себе си, докато напразно се опитвах да си спомня дали беше третият или четвъртият. Господи, колко бях уморен. Припомних си една фраза от „Индиана Джоунс“: *Не е работата в годините, а в скоростта, с която се изнизват.*

— Работата не е в Кристин, нали така, Джон? — Погледнах косо към Сампсън. — Става дума за малкия Алекс. Вече е почти оформен като личност.

Той ме потупа по главата.

— Работата е в главата ти, приятел. А сега ме изслушай. — Той изчака, докато се окопиха и го удостоиха с внимание. Погледът му се рееше нейде по тавана над бара. Накрая притвори очи и смръщи вежди. — Мамка му! Забравих какво се канех да ти кажа. Лошо, много лошо. Искан да те накарам да се почувстваш по-добре.

Засмях се, макар че никак не ми бе до смях. Джон Сампсън винаги знаеше как да ме развесели. Така беше още откакто двамата бяхме десетгодишни хлапета и растяхме заедно в едно от предградията на Вашингтон.

— Е, нека тогава се заемем със следващото добро дело — рече той и направи знак на Рафаел за още две от същото.

— Човек никога не знае какво го очаква — добавих аз по-скоро на себе си. — Особено когато е влюбен. Никаква гаранция няма.

— Това е самата истина — кимна одобрително Сампсън. — Ако преди време ми бе казал, че един ден ще стана татко, щях да ти се изсмея. А ето че сега имам тримесечно бебе. Истинска лудница. Но в същото време всичко това може отново да се промени, просто *така*. — Той щракна с пръсти и силният звук отекна в ушите ми. Сампсън имаше най-едриите длани сред всичките ми приятели и познати. Аз съм метър осемдесет и седем и съвсем не съм кой знае колко добре сложен, но в сравнение с него изглеждам дребен.

— Ние с Били си живеем добре. По това две мнения няма — продължи той донякъде разсеяно, ала без да изпуска нишката на здравия разум. — Това обаче още не означава, че един ден нещата между нас няма да се объркат. Нищо чудно след десет години да намеря дрехите си изхвърлени на моравата. Човек никога не знае какво може да го сполети. Не, не, моето момиче няма да ми спретне такъв номер. Не и моята Били — завърши Сампсън и двамата се разсмяхме. Следващите няколко минути пиехме мълчаливо от чашите си. Но дори и без разговори настроението ми оставаше мрачно. — Кога отново ще отидеш да видиш малкия Алекс? — попита той, този път с по-смекчен тон. — Али. Харесва ми.

— Следващата седмица, Джон. Тогава ще летя до Сиатъл. Трябва да финализираме споразумението за свижданията. — Мразех тази дума. *Свиждания*. Това ли ни оставаше в общуването с моя син? Всеки път, когато произнасях думата на глас, ми се искаше да строша нещо. Някоя лампа, прозорец или чаша. — Какво, по дяволите, да правя сега? — попитах Сампсън. — Питам те най-сериозно. Как да застана пред Кристин — пред Алекс — и да се преструвам, че всичко е наред? Сега всеки път, когато го видя, сърцето ми се свива. Дори и да се преструвам, че всичко е наред, това не значи, че децата ще се чувстват добре.

— Той ще бъде добре — твърдо заяви Джон. — Алекс, няма начин твоите деца да израснат слаби и неуверени. Освен това вземи пример от нас двамата. От теб излезе свестен човек, нали? Както и от мен?

Усмихнах му се.

— Не можа ли да измислиш по-добър пример?

Сампсън не обърна внимание на шегата ми.

— Ти и аз не сме глезени от съдбата, но въпреки това се справяме. Поне доколкото ми е известно, ти никога не си тормозил децата си, никога не си ги изоставял, никога не си ги докосвал с пръст. Докато аз преминах през всичко това и виж ме сега — вторият най-способен полицаи във Вашингтон. — Млъкна и се плесна по челото. — О, *чакай*. Забравих, че сега ти подпираш бюрото във ФБР. Предполагам, че това ме прави първият във Вашингтон.

Внезапно почувствах колко силно ми липсва малкият Алекс, но в същото време бях трогнат от приятелството на Джон.

— Благодаря ти, че си до мен — казах му аз.

Джон Сампсън метна ръка през рамото ми и ме раздруса.

— Че за какво са приятелите на този свят?

Събудих се внезапно. Смръщената стюардеса бе свела поглед към мен. Припомних си, че вече бе настъпила следващата сутрин и летях към Ел Ей с полет на „Юнайтид“. Напрегнатото ѝ изражение подсказваше, че току-що ме бе попитала нещо.

— Извинете? — запитах.

— Ще бъдете ли така любезен да си приберете масичката и да изтеглите седалката си напред? Само след няколко минути ще кацнем в Лос Анджелис.

Преди да се унеса в дрямка, си мислех за Джеймс Тръскот и как внезапно се появи в живота ми. Съвпадение? Не ми се вярваше. Обадох се на един приятел в Куантико и го помолих да ми издири повечко сведения за този Тръскот. Мони Донъли ми обеща, че скоро ще знам за Тръскот повече, отколкото би ми се искало.

Събрах книгата си от масичката. Не беше добра идея да ги оставям така пръснати, както и да спя по време на полет. Донякъде всичко беше с краката нагоре през тези дни. Но само донякъде, нали така?

Моята папка с досието на Мери Смит бе набъбнала значително само за няколко дни. Последните случаи на фалшиви тревоги бяха истинска загадка за мен. Дори не бях сигурен дали това бе работа на Мери Смит.

Докато прелиствах рапортите за убийствата, си съставих представа за една личност, която ставаше все по-уверена в действията си и определено по-агресивна. Интересното в случая бе, че тя се променяше с редуването на мишените си. Първото убийство, на Патриша Бенет, бе извършено на публично място. Следващото — пред дома на Антония Шифман. Сега вече разполагах със сведения, доказващи, че Мери Смит е прекарала част от нощта вътре в къщата на Марти Лоуенщайн-Бел — преди накрая да я убие в басейна.

Прибрах се в Ел Ей и веднага след слизането си от самолета взех кола под наем, макар че бих могъл да поискам от агент Пейдж да ме вземе от летището със служебната кола.

Сградата на ФБР в Ел Ей бе много по-внушителна дори от централата във Вашингтон. Вместо потискащия лабиринт от коридори, с които бях свикнал във Вашингтон, тук заварих просторна двадесететажна сграда, цялата от стъкло, огряна от слънчевата светлина. От всичките етажи девет бяха запазени за отделите на ФБР. От малкия кабинет на петнадесетия етаж, където бях настанен, се откриваше чудесна гледка към музея „Гети“. Както при всички други командировки, на мен ми бяха достатъчни само един стол и едно бюро.

Десетина минути след пристигането ми цъфна и агент Пейдж. Знаех, че Пейдж е умен, много амбициозен и че след още малко школовка от него щеше да излезе доста способен агент. Но точно сега никак не се нуждаех от колега, който да наднича зад рамото ми. Стигаше ми това, че директор Бърнс ми висеше над главата, да не говорим пък за онзи драскач Джеймс Троскот. Възможно ли бе той да не е само един прекалено любопитен и нахален журналист? Пейдж ме попита дали разполагам с всичко, от което се нуждая. Аз му посочих папката със сведенията за Мери Смит.

— Това тук ще ми отнеме най-малко едно денонощие. Искам да съм наясно с всичко, с което разполага детектив Галета от ЛАПУ. Дори трябва да зная *повече*, отколкото е известно на Галета. Мислиш ли, че ще можеш да...

— Веднага ще се заема — изрече той и изчезна.

Все пак не му възложих нещо формално — само за да се отърва от присъствието му. Наистина се нуждаех от повече информация, а ако това означаваше Пейдж поне за малко да ми се махне от главата, толкова по-добре.

Взех един празен лист и нахвърлих няколко от въпросите, които напоследък не ми даваха мира.

Марти Лоуенщайн-Бел — как някой е успял да проникне в дома ѝ?

И дали убиецът притежава някакъв списък за класация на жертвите си? Някакво установено правило за техния подбор? Съществуват ли други, не толкова очебийни връзки между жертвите? И дали въобще е необходимо да съществуват?

Най-общо приложимата формула в нашата професия е следната: „Как“ плюс „защо“ равно на „кого“. Ако исках да разкрия коя е Мери Смит, трябваше да обмисля всичките съвпадения и разлики — както и

комбинациите между тях — при всяко престъпление. Което означаваше да съсредоточа вниманието си върху дома на Марти Лоуенщайн-Бел.

Записах в бележника си: *Авторът на имейлите? Извършителят на престъпленията?*

Отново се върнах към изходната точка в разсъжденията си. Колко общо имаше между личността на убиеца и личността на автора на тези имейли? И доколко бяха *искрени* — използвах тази дума поради липсата на по-добра — писанията на Мери Смит? Ако бяха предназначени да ни заблудят, докъде се простираше дезинформацията в тях?

Докато размишлявах в тази насока, не можех да се отърся от усещането, че преследвам две отделни личности. Ако имах късмет, следващите ми действия щяха да хвърлят малко повече светлина върху тези имейли.

Инструментариумът на убиеца? Това бе следващата точка в моя списък.

Повечето известни серийни убийци използват два типа инструменти, така че напълно бе възможно да се окаже така и при Мери Смит.

Първият комплект се отнася за средствата на убийствата. Сред тях най-важно е оръжието. Ние вече знаехме, че тя бе използвала едно и също оръжие при всяко убийство. Не бяхме съвсем сигурни за ножа.

Автомобилът на убиеца също трябваше да бъде взет под внимание.

Следвах позициите от втория инструментариум, които служеха на убиеца да задоволява своите психоемоционални потребности.

Като например детските стикери, белязани с буквите „А“ и „Б“, а също и имейлите. Обикновено тези неща са по-важни за убиеца дори от оръжията, използвани за извършване на престъпленията. За него или нея това бе начин да заяви: „Аз бях тук“ или „Ето, това съм аз“.

Или пък (което беше по-сложният вариант): „Аз съм този, когото искам да подозирате“.

Но при всички случаи в това имаше някаква подигравателна нотка. Нещо, което можеше да бъде възприето като: „Хайде, ела и ме хвани, ако можеш“.

Записах, и тази последна мисъл.

Хайде, ела и ме хвани, ако можеш.

След това добавих още един пункт, който бе заседнал в гърлото ми — *Тръскот. Появи се преди шест седмици. Кой бе Джеймс Тръскот? И каква бе неговата роля в цялата тази история?*

Внезапно погледът ми се спря върху часовника. Време бе да тръгвам, ако исках да не закъснея за първата си среща. Да ползвам служебен автомобил от гаражите на Бюрото, означаваше да позволя на още един човек да надзърта зад рамото ми. Точно заради това бях наел кола още на летището.

Излязох, без да съобщавам на когото и да било накъде отивам. Ако трябваше отново да действам като детектив, разследващ серийни убийства, трябваше да го върша както бе редно.

Най-после можех да се захвана с истинска полицейска работа и аз се потопих в нея с удвоена енергия и ентузиазъм. Всъщност направо изгарях от желание да работя. Посветих цялото си внимание на професор Дебора Пападакис, която ме покани в своя кабинет, чиито стени бяха плътно заети от лавици с книги. Кабинетът с номер двадесет и две на вратата се намиреше в „Ролф Билдинг“ в сградата на университета в Южна Калифорния. Тя премести купчината книжа от единствения наличен стол, оставяйки я на пода.

— Виждам, че сте много заета, професоре. Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем — започнах аз.

— Ще се радвам, ако мога с нещо да ви помогна. — Направи ми знак с ръка да се настани на току-що освободения стол. — Не си спомням скоро в Лос Анджелис да сме били толкова притеснени. Може би за последно имаше подобни вълнения около случая с Родни Киш^[1]. Една доста мрачна история. — После вдигна ръка и побърза да добави: — Въпреки че този случай е различен, участието ми е донякъде необичайно за мен, понеже най-често не се интересувам от подобни истории. Дори не чета криминални романи. Е, понякога отварям книгите на Уолтър Мозли^[2], но в тях повече ме интересуват социологическите му разбирания.

— Можете ли да ми помогнете с това? — казах аз и ѝ подадох копията от имейлите на Мери Смит. — С риск да се повторя, ще напомня, че разчитаме на пълната ви дискретност по случая. — Казах го колкото заради себе си, толкова и заради провежданото разследване. Нямах официално разрешение да показвам имейлите — нито на нея, нито на когото и да било друго.

Професор Пападакис ми наля чаша кафе от старата си кафеварка и аз зачаках, докато тя внимателно четеше имейлите.

Кабинетът ѝ наподобяваше уютен частен кът, макар да бе в сградата на университета. От него се откриваше изглед към вътрешния двор и градината със скулптурите, край които се разхождаха студентите, наслаждавайки се на прекрасния климат на Южна

Калифорния. Повечето кабинети в сградата гледаха към улицата. Но госпожа Пападакис, със старинното си чамово бюро и почетната грамота „О’Хенри“ на стената, правеше впечатление на човек, отдавна изпълнил задълженията си към обществото.

Освен някое и друго „хм“ от време на време, тя не издаде никакъв друг звук, докато не приключи с четенето. Най-после вдигна глава и се взря в мен. Лицето ѝ изглеждаше леко пребледняло.

— Е — въздъхна тя, — първите впечатления са особено важни, затова ще започна с тях. — Тя взе един червен молив, а аз се изправих и застанах до нея, надничайки през рамото ѝ. — Виждате ли това тук? Началото на текста показва желание за активност. Нещо като „Аз съм този, който ще те убие“ или „Снощи наблюдавах последната ти вечеря“. Тези изречения са предназначени да обсебят вниманието на четящия или поне се предполага, че носят подобно значение.

— Можете ли да предложите някакво по-специфично тълкуване на тези редове? — Аз вече имах своя версия, но нали бях дошъл тук, за да се опитам да погледна от нейния зрителен ъгъл.

Тя поклати глава.

— Написаното изглежда увлекателно, но ми се струва, че не е плод на спонтанно хрумване. По-скоро напомня на нещо старателно обмисляно. Тази личност внимателно е подбирала думите си. По всяка вероятност писмата не са плод на непринуден ход на мисълта.

— Мога ли да ви попитам какво още откривате в тези писания? Това може много да ни помогне, професор Пападакис.

— Ами някакво особено чувство на... на изолираност на този човек от собствената му насилническа природа. — Тя вдигна очи към мен, сякаш търсеше одобрението ми. Не вярвах, че винаги е толкова колеблива в преценките си. Но като цяло изглеждаше стабилна и уверена. — Освен може би когато говори за децата.

— Моля ви, продължавайте — настоях аз. — Много се интересувам от децата. Какво откривате още, професоре?

— Когато описва какво е извършила, звучи доста декларативно. Изреченията са предимно прости, кратки, като че ли казани в ритъма на стакато. Може би става дума само за стилови предпочитания, но не е изключено да се касае за стремеж да бъде избягнато нещо. Често съм се натъквала на подобно явление. Случва се, когато пишещият се страхува от това, което е написал. Ако беше студентка, щях да я

посъветвам да изложи темата малко по-обстойно и да изглади мисълта си. — Тя сви рамене. — Разбира се, аз не съм психиатър.

— Но звучите тъкмо като такъв — уверих я аз. — Наистина съм впечатлен. Вие хвърлихте светлина върху случая.

Тя отхвърли моя комплимент, пренебрежително махвайки с ръка.

— Мога ли да направя още нещо за вас? Каквото и да е. Всъщност цялата тази история изглежда удивителна. Дори мога да назова това, което изпитвам, като болезнено любопитство.

Аз продължих да я наблюдавам, докато тя преценяваше мислите си, но накрая предпочете да не продължава с нови хипотези.

— Моля ви, не спирайте дотук — подканих я аз. — Не се безпокойте. Споделете идеите си с мен. Не очаквам да ми дадете всички отговори.

Тя остави червения си молив върху бюрото.

— Е, въпросът тук е дали в тези писма откриваме дадена личност, или по-скоро герой. С други думи, дали това безпристрастие, което откривам в автора на имейлите, е плод на подсъзнанието му, или е умело планирано, каквито са самите изречения. Трудно е да се каже със сигурност. Очертава се мъчен за разрешаване проблем, нали?

Точно това бе въпросът, който си задавах от известно време. Професор Пападакис не ми даде отговора, но поне затвърди убеждението ми, че усилията ми си струват.

Внезапно тя се засмя нервно.

— Искрено се надявам да не се ръководите изключително от изводите, които ви споделих. Никак няма да ми е приятно, ако се окаже, че съм ви подвела. Случаят е твърде важен.

— Не се безпокойте. Този е само един от пунктовете, които ще имаме предвид. Но наистина пъзелът е невероятно заплетен. Психологически, аналитически и всякак.

— Сигурно не е особено приятно да обикаляте напред-назад, събирайки оскъдни частици информация. На ваше място нямаше да ми е приятно.

— Всъщност това е по-лесната част от работа ми — признах си аз.

Следващата ми задача се очертаваше да е доста по-трудна.

[1] Негър, несправедливо арестуван и пребит на 3 март 1991 г. от полицията в Лос Анджелис, след което започват масови расови вълнения. — Б.пр. ↑

[2] Писател (роден през 1952 г. в Лос Анджелис), автор на криминални романи. Главният му герой наподобява на Филип Марлоу. — Б.пр. ↑

Въоръжената охрана ме спря преди отбивката от шосето, водеща към дома на семейство Лоуенщайн-Бел в квартала Бел Еър в Бърнс. По-нататък по пътя ме провериха още двама частни охранители. Накрая ми бе позволено да се доближа до къщата, която се намираше покрай лъкатушещия път недалеч от хотела „Бел Еър“, който бях посещавал и за мен си оставаше едно от най-прекрасните места, които бях виждал.

Позвъних на външната врата. От домофонната уредба ми отговори Майкъл Бел. В къщата доминираше стъклото и аз забелязах домакина още преди да приближи вратата. Бавната му, провлечена походка бе по-красноречива от всичко.

Общуването с членове на семейството след смъртта на някого от тях винаги е много деликатно дело. Точно когато се нуждаех от повече сведения за семейството, на никой не му се говореше за случилото се. Така и не успях да открия метод, който да дава добри резултати.

С гъстата си руса брада, джинси, сандали и избледняла карирана риза господин Бел нямаше вид на типичен обитател на Бевърли Хилс. Дори можех спокойно да го оприлича на дървар или най-много на бивш музикант от „Нирвана“ или „Пърл Джем“. От досието по случая знаех, че двамата със съпругата си имат тази къща само отпреди няколко години.

Маниерите и тонът на Майкъл Бел се отличаваха с приглушеност — като при човек в ранния стадий на загубата, — но той учтиво ме покани да вляза.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене? — попита той. — Знам, че имам със сигурност чай с лед. Искате ли чай, агент Крос?

— Не, нищо, благодаря — отвърнах.

Наблизо, готова да се притече на помощ, чакаше една икономка на средна възраст. Предположих, че тя бе Лупе Сан Ремо, която бе намерила тялото на убитата в плувния басейн.

— *Nada, Lupe, gracias* — каза ѝ той. — *Quisieramos cenar a las ciete, por favor*^[1].

Последвах го по коридора, където три руси феи се бяха разположили в един много голям фотьойл. Каси, Анна и Зоуи, на пет, седем и осем години, според досието по случая. Върху внушителния екран на плазмения телевизор бе застинал кадър от „Да намерим Немо“^[2].

Бях прекъснал заниманието им и това ме огорчи. Чудех се дали наистина „Мери Смит“ изпитваше някакви чувства към децата на своите жертви. И ако отговорът бе „да“, то защо? Какви бяха мотивите на тази ненормална личност? Защо ще убива майката на тези малки деца?

— Момичета, трябва да остана за няколко минути във всекидневната. Можете да продължите без мен. — Той натисна копчето на дистанционното и едновременно със започването на филма включи звука. Разпознах гласа на Елън Дедженерис, понеже заедно с Джени няколко пъти бяхме гледали този филм. Тя обожаваше героинята Дори.

— Тук вече можем да говорим — рече господин Бел, когато влязохме в сводестата всекидневна. Трите стъклени стени разкриваха удивителна гледка към крайбрежието, а в по-близък план — към плувния басейн, където бяха намерили жена му Марти. Майкъл Бел седна с гръб към басейна върху дивана, постлан с бежово кадифе.

— Обичах този изглед — тихо заговори той. — Също и Марти.

— Може би предпочитате да се бяхме срещнали някъде другаде? — откровено го запитах аз.

— Благодаря ви — кимна той. — Няма нищо. Просто се опитвам да се движа наоколо колкото ми е възможно по-спокойно. Заради момичетата. И за да не изгубя разсъдъка си. Имате ли някакви въпроси?

— Зная, че са ви разпитвали в ЛАПУ, затова ще бъда колкото е възможно по-кратък.

— Оценявам го. Каквото и да ми струва, нека свършим по-бързо. Моля, продължавайте. Искам да помогна да се установи кой е извършил това. Искам с нещо да помогна на разследването.

Седнах на отсрещния диван. Между нас остана единствено внушителният къс полиран мрамор под формата на маса.

— Съжалявам, но съм длъжен да започна с най-важното. Имаше ли вашата съпруга някакви врагове? Някой, за когото да се сецате, за

когого да мислите, откакто се случи това?

Той прокара пръсти през брадата си, а после разтърка лицето и очите си.

— Повярвайте ми, доста мислих за това. Но тъкмо там е иронията. Марти бе една от най-популярните личности в града. Всички я обичаха, което е рядко явление по тези места. Можете да проверите, ако желаете. — Млъкна и лицето му се стърчи в гримаса. Малко оставаше да се разхлипа и аз му повярвах, сякаш виждах мислите му. *Всички я обичаха.* Минало свършено време. Раменете му се отпуснаха. Избърса очи със свития си юмрук. — Съжалявам. Искан ми се да си мисля, че тя просто се е удавила, но реално съвсем не е било така.

— Трябва ви време, за да се възстановите — казах му аз.

Исках да му кажа нещо повече; исках да го уверя, че знам какво изпитва. Не само да загубиш съпруга, но и да я загубиш по такъв начин. Някога и аз бях на неговото място. Ако той преживяваше това, което аз бях изстрадал с Мария, нямаше начин да намери утеха, а още по-малко от един непознат полицаи. Всичко лично, което бих могъл да споделя с него в този момент, щеше да бъде само в мой уцърб, затова не си позволих да му разкажа за Мария и за това как бе убита.

— Тате?

Зоуи, най-голямата от дъщерите му, се бе изправила под високата арка между всекидневната и коридора. Изглеждаше изплашена, слабичка и много самотна по средата на този коридор.

— Всичко е наред, скъпа. Добре съм. Ела, влез при нас за секунда. — Бел разтвори ръце и тя го прегърна, но след като старателно заобиколи дивана, на който седях.

Изчезна в прегръдката му и двамата се разплакаха. Чудех се дали не бе видяла баща си просълзен преди малко.

— Наред е, всичко е наред — повтаряше й той, докато нежно галеше косата й. — Обичам те толкова много. Ти си толкова добро момиче.

— Обичам те, тате — прошепна Зоуи.

— По-късно ще продължим — тихо изрекох аз. — Друг път. И без това разполагам с вашите показания. Засега повече не ми е нужно.

Той ме изгледа с признателност, притиснал лице към бузата на Зоуи. Тя се поотпусна, сгушвайки се удобно в прегръдката му. Можех да се закълна, че бяха много близки. Неволно се сетих за моята Джени.

— Моля ви, кажете ми мога ли с нещо да помогна — рече той. —
Имам желание.

— Ако ми позволите да направя един бърз оглед на къщата, ще
ви бъда много задължен.

— Разбира се.

Станах, за да започна огледа, но после се спрях и отново
заговорих, но само защото не успях да се сдържа:

— Вие постъпвате правилно. Вашите деца ще ви помогнат да се
съвземете. Само не губете контакта си с тях.

— Ще се опитам. Те са единственото, което ми остана. Благодаря
ви. Много сте деликатен.

Оставих ги сами. Предполагам, че той бе изтълкувал моя съвет
не като чисто професионален. Беше по-скоро от позицията на един
баща. Внезапно ми се доця да не оставам в къщата по-дълго,
отколкото ми се налагаше.

[1] Благодаря ти, Лупе, но сега не се нуждая от теб. Моля те,
пригответи всичко, за да вечеряме в осем. (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Анимационен филм от 2003 г.; Елън Дедженерис чете
репликите на Дори. — Б.пр. ↑

Като разследващ детектив трябваше да прекарам няколко часа в дома на семейство Лоуенщайн-Бел, за да огледам всички подробности. Но при тези обстоятелства се задоволих да направя съвсем кратък оглед — петнайсет, най-много двайсет минути.

Започнах от красивия басейн. Заставах откъм дълбокия му край, загледан в сините ивици по дъното, маркиращи плувните коридори. Предполагах, че тъкмо тук се е крила Мери Смит в онази нощ, в която бе застреляла Марти Лоуенщайн-Бел с един куршум в главата. После вероятно бе изтеглила тялото до ръба на басейна с помощта на мрежата за чистене — онази с дългата дръжка.

Убийщата, необезпокоявана, е останала тук, довършвайки делото си с помощта на ножа, без дори да си направи труда да извади трупа от водата. Разрезите по лицето на жертвата бяха набързо, хаотично нанесени, при това десетки на брой, като в повечето случаи върху една определена част от лицето. *Сякаш бе искала да я изтрие, да я изличи.*

Учудващо е това, което някои хора могат да сторят със снимките, които не харесват. Начинът, по който символично се отърват от някого, като заличават фотографиите, от които наднича лицето му. Действително Мери Смит беше унищожила няколко семейни снимки в кабинета на горния етаж на къщата.

Погледнах нагоре, където следваше да се намира този кабинет според схемите, приложени в досието по случая.

Най-логично бе да стигна дотам през всекидневната, след като се изкача по стълбата от варовикови плочи, издигаща се нагоре.

Убийщата е посещавала дома преди деня на убийството. Но как точно се е случило това? По кое време? И... защо? Как го е замислила Мери Смит?

Когато отново минах по коридора, заварих Майкъл Бел седнал на дивана с трите си дъщери, всички взрели безизразни лица в телевизора. Дори не ме удостоиха с поглед, докато прекосях всекидневната покрай тях, а и аз не исках излишно да ги притеснявам.

Кой знае защо си спомних как прегръщам Джени и Деймън веднага след онова, което се случи с малкия Алекс в Сиатъл.

Коридорът на горния етаж представляваше конструкция от дърво и стъкло, разполовяваща къщата на две. Сякаш следвах стъпките на Мери Смит, изкачвайки се дотук, после слязох с няколко стъпала надолу, за да стигна до отдалеченото, изолирано крило, където се помещаваше кабинетът на Марти.

Оказа се, че това бе единствената стая в цялата къща, чиято врата беше затворена.

Щом се озовах вътре, веднага ми направиха впечатление светлите квадрати по стените на кабинета, където според мен бяха висели разкъсаните семейни портрети. Всичко останало изглеждаше непокътнато.

Убийщата (или убиецът) е станала (или станал) по-дръзка (или по-дръзък), поела (или поел) е повече рискове, но интересът ѝ (му) към семейството си остава все толкова силен. Вниманието ѝ (му) е било силно фокусирано върху едно-единствено нещо, оказало се обсебващо за нея (него).

Моето внимание пък бе привлечено от кожения стол с високата облегалка, разположен пред големия двадесет и един инчов монитор. Това беше работното място на жертвата. Можеше основателно да се предположи, че именно там е седяла Мери Смит, изпращайки онзи имейл до Арнолд Гринър от „Лос Анджелис Таймс“.

От кабинета също така се откриваше изглед надолу към терасата и басейна. Мери Смит е можела да вижда тялото на Марти, полюшващо се на повърхността на водата, докато е писала този имейл. Дали това я е изпълвало с отвращение? Или пък с гняв? Изпитвала ли е задоволство, докато е седяла тук, загледана в жертвата си?

Нещо сякаш щракна в съзнанието ми. Изподраните фотографии тук. Последното телефонно позвъняване от онова кафене. Спомних си част от думите на професор Дебора Пападакис за стремежа да бъде избегнато нещо. Както и мисълта, споходила ме тази сутрин. На Мери Смит никак не ѝ е било приятно това, което е виждала на всяко местопрестъпление, нали така?

Колкото по-дълго е продължавало това, толкова повече е рефлектирало върху някаква представа от миналото ѝ, която я е смущавала. Някаква част от тази представа, която не е искала да види,

е ставала все по-осезаема. Нейните действия се свеждаха до прехвърлянето на това бреме. Никак не ми се искаше да го призная, но ми се струваше, че тя започва да губи контрол.

И тогава се поправих: убийцата вече бе изгубила контрол.

Вечерта останах да лежа по гръб в хотелското легло, докато в главата ми мислите продължаваха да се въртят в различни посоки, но нито една не ме изведе до някъде.

Мери Смит. Патологичното в нея. Непоследователното. Вероятните мотиви за убийствата. Засега нищо в тази насока.

Джамила. И там нищо не беше наред. Дори не бяхме се приближили към евентуалното решение.

Семейството ми във Вашингтон. Дали не бях сгрешил съдбовно? Кристин и Алекс младши. Най-тъжното от всичко около мен.

Знаех, че напоследък не обръщам достатъчно внимание на същественото в живота си. Всичко започваше да ми се струва като болезнено усилие. На много хора бях помогнал да се справят с подобни пристъпи на депресия, но никога не успях да помогна на себе си. Явно никой не е достатъчно добър в собствения си анализ.

Вярна на обещанието си, Мони Донъли вече ми бе осигурила няколко материала за Джеймс Тръскот. Казано накратко, той вече бе разследван от нашите хора. Отличавал се с амбициите си, понякога дори можел да действа грубо, но иначе бил уважаван представител на четвъртата власт. На пръв поглед нямаше връзка с убийствата на Мери Смит.

Погледнах часовника си, изругах под носа си, а после набрах телефона вкъщи, с надеждата да чуя Джени и Деймън, преди да са си легнали.

— Здравейте, тук е домът на Крос. На телефона Джени Крос.

Не се съдържах и се усмигнах.

— Ало, складът за доставка на прегръдки и целувки по домовете ли е? Бих искал да си поръчам една щедра доставка, моля.

— Здравсти, татко. Знаех, че ще се обадиш.

— Толкова ли съм предсказуем? Няма значение. Надявам се, че и двамата сте готови да се мушнете под завивките? Помоли Деймън да се обади от другия телефон.

— Вече съм на телефона. И аз си помислих, че си ти, тате. Наистина си доста предсказуем. Но това е *добре*.

Побъбрихме си малко с хлапетата. Деймън се опита да ме придума да му разреша да си купи някакъв компактдиск, препоръчван за възрастни. Не успя, но не каза и дума за онази мистериозна негова приятелка. Джени сподели, че била ужасно ангажирана около участието си на някакво училищно състезание и пожела да узнае дали мога да осигуря достъп на приятелите ѝ до детектора на лъжата.

— Разбира се. Само че първо ще заведе там теб и Деймън.

Тогава Джени ми каза нещо, което ме обезпокои.

— Онзи писател пак беше тук. Нана го изгони. Добре го нареди и дори го нарече „позор за журналистическата професия“.

След като свърших с децата, поговорих малко с Нана и едва тогава си поръчах нещо от румсървиса. Накрая се обадох на Джамила в Сан Франциско. Стараех се да подредя списъка с обаждания в най-малко стресиращ порядък, като най-трудното оставих за най-накрая. Разбира се, трябваше да се съобразявам и с часовите пояси.

— Цялата тази история с Мери Смит придобива размерите на национално бедствие — каза Джамила. — Носи се слух, че ЛАПУ няма да може да приключи случая навреме.

— Нека да поговорим за нещо друго — предложих аз.

— Всичко при теб наред ли е?

— Всъщност точно сега трябва да излизам, Алекс. Имам среща с приятел... само приятел — добави тя, но малко по-припряно от обикновено. — Не се безпокой.

— Обаче това ми прозвуча като кодирано послание: „Има за какво да се притесняваш“.

— Разбира се, тръгвай.

— Утре ще поговорим, става ли? — попита тя. — Съжалявам. Но трябва да бързам. Утре, нали, Алекс?

Обещах за утре и прекъснах връзката. *Само приятел*, казах си. Е, две от обажданията минаха, оставаше ми още едно. Наистина най-трудното. Отново посегнах към телефона и набрах номера, запечатан в съзнанието ми.

— Ало?

— Аз съм. Алекс.

Кристин замълча за кратко. Още една невъзможна за разшифроване реакция.

— Здравсти — отрони се накрая от устните ѝ.

— Мога ли да говоря с Алекс?

— Разбира се. Задръж така, ще го повикам. Тъкмо свърши с вечерята. Сега е в детската. — Чух шумолене, последвано от приглушения глас на Кристин: — Татко е.

Думата ме жегна неочаквано. Стана ми топло и в същото време изпитах съжаление.

— Здравсти, тате. — Бях залят от вълна на смесени чувства, усилована от възбуждения му глас, но най-вече защото ужасно ми липсваше. Сякаш виждах лицето му, усмивката му.

— Здравсти, малкия. Какво ново?

Като всяко тригодишно хлапе, Алекс не искаше да сложи край на разговора. Но за съжаление не ни оставиха да говорим дълго. След една продължителна пауза отново чух гласа на Кристин: *Кажу бай-бай.*

— Бай-бай.

Обещах му, че скоро ще се видим.

— Обичам те, приятел.

— И аз те обичам, тате.

И тогава малкият Алекс затвори телефона. С едно решително „щрак“ бях върнат обратно в хотелската стая, сам със случая „Мери Смит“, откъснат от хората, които обичах повече от живота си. Такива мисли се въртяха в главата ми, но какво значение имаха те?

ТРЕТА ЧАСТ
ХИТРИ НОМЕРА

Мери СМИТ седеше на една пейка в парка, докато нейната скъпа Ашли си играеше на детската площадка. Добре че излязоха навън. Тъкмо дъщеря ѝ щеше да се поизпоти малко, преди Брендан и Адам да се върнат от училищното празненство. Надяваше се да успее да се успокои след поредния адски напрегнат ден.

Сведе поглед към новия дневник, разтворен в скута ѝ, възхищавайки се на хубавите му плътни листове и приятната за окото подвързия.

Дневниците бяха голямата ѝ гордост в живота. Стараеше се всеки ден да вписва по-малко. Може би след време децата ѝ щяха да разлистват тези страници, разбирайки коя всъщност беше тя. Сега те познаваха само готвачката, прислужницата и шофьора. Междувременно с огорчение констатира, че дори дневникът сякаш беше срещу нея. Без много да му мисли, бе надраскала на първата страница: *домати, моркови, солени, сок, пелени*. Отвратително!

Това не биваше да се случва. Внимателно откъсна страницата. Може да изглеждаше глупаво, но за нея дневникът бе нещо свещено и неприкосновено, а не тетрадка, която да бъде запълвана със списъка с покупки.

Внезапно осъзна, че Ашли я няма! *Мили боже, къде се е дянала?*

Само преди секунда бе тук, а сега не се виждаше никъде.

Но дали бе толкова скоро, когато я видя за последно? Настръхна цялата. Дали пък не беше изминало повече време?

— Ашли? Скъпа?

Очите ѝ трескаво зашариха наоколо. Погледът ѝ обходи детската площадка от единия до другия край. Неколцина деца с рошави руси коси продължаваха да си играят, ала от Ашли нямаше нито следа. При това цялата площадка бе опасана с ограда от ковано желязо. *Колко далеч би могла да е отишла?* Веднага се втурна към портата.

— Извинете, да сте виждали едно момиченце? Русо, с джинси и червена тениска?

Но никой не я бе видял.

О, мили боже, само това не. Не. Не.

Едва тогава Мери я съзря. Сърцето ѝ едва не изхвъркна. Ашли се бе свряла край ствола на едно дърво в ъгъла на детската площадка. Изкашля се, после се позасмя, смутена от това, че бе позволила толкова лесно да загуби контрол. *Господи, какво става с мен?*

Отиде при нея.

— Какво правиш тук, скъпа?

— Ами играех си на криеница. Само си играех, мамо.

— Ас кого, по дяволите? — С мъка овладя желанието си да се разкрещи. Хората наоколо и без това я гледаха учудено.

— Ами че с теб, мамо. — Усмихна ѝ се тъй сладко, че Мери едва устоя да не я притисне в прегръдките си.

Но само се приведе ниско до нея и зашепна, притиснала устни към меката ѝ бузка:

— Ашли, не бива да правиш така. Разбираш ли? Ако ти не ме виждаш, и аз не мога да те видя. Ясно ли е?

— Добре.

— Чудесно. А сега защо не отидеш на пързалката?

Мери се отпусна на съседната скамейка, по-далеч от надигащата се вълна на неодобрение в погледите на останалите родители. Една млада майка, която четеше „Лос Анджелис Таймс“, ѝ се усмихна.

— Здравейте.

— Сигурно не сте оттук — изрече вместо поздрав Мери, като я огледа набързо.

В тона на непознатата се прокрадна защитна нотка.

— Защо така мислите?

— Преди всичко, защото никой наоколо не се държи приятелски — отвърна Мери, а после се усмихна на свой ред. — Второ, пришълците се надушват. Аз например съм от Върмонт.

Другата жена въздъхна облекчено.

— А аз от Балтимор — сподели тя, притиснала ръка към гърдите си. — Бях чула, че тук, в Калифорния, всички са настроени приятелски. Спираат колите си, за да изчакат да пресечете улицата, нали? Това не може да се види в Балтимор.

— Е, да, така е.

— Разбира се, няма да видите и това обаче. — Тя ѝ показа първата страница на „Таймс“.

— Чухте ли за това? — попита жената. — Сигурно сте чули?

— Напоследък е трудно да пропуснеш новините за това събитие.

— Всичко това така ме натъжава. Зная, че трябва да съм уплашена, но всъщност единственото, което изпитвам, е жал за тези семейства.

Мери кимна съчувствено.

— Разбирам. Аз също. Не е ли ужасно? Горките дечица. На човек му иде да си изплаче очите по тях.

Според статистическите данни, с които разполагах върху бюрото си, около 89% от жените серийни убийци ликвидират жертвите си чрез отрова, удушаване или смъртоносни инжекции. По-малко от десет процента от убийците използват огнестрелно оръжие. Нито една от жените убийци, за които открих данни в статистиката, не бе убивала с нож.

Дали пък Мери Смит няма да се окаже само едно изключение, потвърждаващо правилото?

Не мислех така. Но като че ли само аз споделях това съмнение.

Прерових внушителна купчина от вестникарски изрезки, фотографии и ксерокопия на статии, пръснати на бюрото пред мен като накъсани части от различни пъзели.

Айлин Уорнос^[1] била стрелец. През 1989 и 1990 г. избила поне седмина души във Флорида. Когато я арестували, медиите я обявили за първата жена сериен убиец в историята на Америка. Вероятно е била най-нашумялата, но надали е била първата. Почти половината от жените, регистрирани като серийни убийци, били черни вдовици. Убийци на съпрузите си. Или мотивирани главно от ревност. Повечето от тях имали интимни отношения с жертвите си.

Боби Сю Теръл, медицинска сестра, инжектирала дванадесет пациенти със смъртоносна доза инсулин.

Доротейя Монталво Пуенте отровила девет от своите пансионери, за да прибере чековете от техните социални осигуровки.

Секретарката на филиала, Морийн, надникна в кабинета.

— Искате ли нещо от закусвалнята на ъгъла?

Вдигнах глава към нея и едва сега осъзнах, че вече се бе мръкнало. Наистина бях огладнял.

— Ако имат сандвичи с пилешко на скара, ще е много добре. И портокалов сок. Благодаря.

Тя се засмя безгрижно.

— Не искате ли хамбургер или чийзбургер? Напоследък нито спях като хората, нито нещо беше наред в личния ми живот, така че се

опитвах да внимавам с нездравословната храна. От дни не бях тренирал. Последното, което ми трябваше сега, бе да се разболея. Казах на Морийн, че няма значение, все ще хапна нещо.

След минута до бюрото ми се появи агент Пейдж.

— Какво става? — поинтересува се той. — Все още ли няма развитие?

Опънах ръце настрани, за да му подсказва, че съм затънал до гуша в работа.

— Тя не попада в нито една категория.

— Което вероятно е валидно за половината от жените серийни убийци, записани в историята — отбеляза Пейдж. Този млад агент все повече ме впечатляваше.

— А какво ще ми кажеш за твоите близки приятели в ЛАПУ? Нещо ново от тях?

— Разбира се, че има напредък. Балистиците отново се заеха с изследването на оръжието ѝ. А сега наостри слух. Пистолетът се оказа истинска антика. Валтер, модел РРК, каквито отдавна не се използват. Утре ще има брифинг и ако искаш, можеш да присъстваш. Ако не, ще те покрия.

Това беше изненадваща новина. И много странна, особено що се касаеше за възрастта на оръжието на престъплението.

— Но на колко точно години е този пистолет? Успяха ли да определят това?

— Най-малко на двадесет. С което мистерията още повече се задълбочава, нали? Ще бъде трудно да се проследи.

— Мислиш ли, че заради това го е избрала? Заради трудността при проследяване? — попитах. Или всъщност просто мислех на глас. Пейдж набързо откри няколко възможности.

— Тя не е професионалист, нали? Може би това е оръжието, което е притежавала от години. Или пък е избивала хора по-отдавна, отколкото предполагахме. А може и да го е намерила. Или пък да е останало от баща ѝ.

Всичките тези хипотези звучаха напълно правдоподобно и доказваха колко бързо разсъждаваше Пейдж.

— На колко години си? — попитах аз, обзет от внезапно любопитство. Той ми хвърли кос поглед. — Не се засягай — рекох му аз. — Това не е интервю за работа. Учуди ме твоята съобразителност.

Схващаш много по-бързо от някои колеги, които напоследък са взели дипломи от Куонтико.

— На двадесет и шест съм — рече той и се усмихна широко.

— Наистина си много добър, Пейдж. Само трябва малко да поработиш върху мимиката на лицето си. Нали се сещаш — безизразна физиономия.

Той обаче не промени изражението си.

— Усвоил съм безизразната физиономия; просто не се нуждая от нея тук, когато съм на работа. — След това заговори другояче, умело имитирайки говора на загорял сърфист: — Да бе, пич, знам к'во си мислиш за мен, ама нали ме изритаха от школата по сърф, та затуй сега само с туй се занимавам.

Успя да ме разсмее, макар че иначе не ми беше до смях.

— Всъщност — рекох — не мога да си представя как ще се покатериш върху сърфа, Пейдж.

— Ами представи си го бе, пич — посъветва ме Пейдж.

[1] Проститутка (макар всъщност да била лесбийка), съдена за кражба, алкохоличка, изключително агресивна след всяко напиване, избила — според признанията ѝ — седем мъже (сред които дори един следовател) във Флорида с пистолет от малък калибър. Екзекутирана, тъй като в щата Флорида не е отменено смъртното наказание. — Б.пр.

↑

На следващия ден, към пет следобед, залата за брифинги в управлението на ЛАПУ бе претърпена до откат, като куфар, в който са наблъскани прекалено много боклуци. Облегнат до стената край предните редове, очаквах детектив Джийн Галета да обяви лудницата за открита.

Тя влезе със забързани крачки, придружавана от Фред ван Алсбург от ФБР, шефа на ЛАПУ Алан Шрусбъри и още един мъж, когото не познавах. Джийн определено беше красавицата в това каре и единствената, която нямаше петдесет.

— Кой е този? — попитах близкия до мен полицаи. — Този със синия костюм.

— Майкъл Корбин.

— Кой?

— Заместник-кметът. Винаги ходи костюмиран. Но иначе ползата от него е колкото от циците на бика.

Бях доволен, че се отървах от задължението да взема отношение в разискванията по време на срещата, но все пак си оставах нащрек. Политиците обикновено се активизираха от такива трудни за разследване убийства. Оставаше ми единствено надеждата, че този път няма да се нагърбят с по-голяма от обичайната за тях роля.

Преди да започне, Галета ми кимна за поздрав.

— Е, колеги, да започваме. — Всички разговори бяха прекратени. Заместник-кметът стисна ръката на Ван Алсбург, след което се изниза през страничната врата. Хм? Какво означаваше всичко това? Не се държеше като гост, а по-скоро като привидение.

— Нека първо да затегнем болтовете и гайките — започна детектив Галета.

Тя набързо припомни всичките основни елементи по случая — пистолета Валтер РРК, белязаните с буквите „А“ и „Б“ детски стикери, убийствата на така наречените перфектни майки, както още ги наричаха журналистите. Един от клюкарските вестници бе нарекъл случая „Убийствата на жените от Степфорд“. Галета ни напомни, че

съдържанието на имейлите, изпратени до „Лос Анджелис Таймс“, представлява класифицирана информация.

Последваха няколко въпроса:

Дали ЛАПУ или ФБР знаят или подозират за някаква връзка между Мери Смит и останалите убийства в региона? Отговорът бе: Не.

Откъде сме сигурни, че си имаме работа само с един убиец? Отговор: Не сме сигурни, но всички признаци засега сочат към това.

Откъде сме сигурни, че си имаме работа с убиец жена? Отговор: От откритите женски косми под стикерите в киносалона в Уестуд Тиътър — вероятно на жената нападател.

— Сега може би е подходящият момент да помолим агент Крос да направи обзор на профила, изготвен от ФБР. Доктор Крос пристигна от Вашингтон, където е играл водеща роля за решаването на такива сложни случаи със серийни убийци, като тези с Гари Сонежи и Кайл Крейг.

Като че ли стотина чифта очи се извърнаха да ме огледат. Бях дошъл на този брифинг само като наблюдател, но ето че сега искаха да ме избутат в средата на сцената. Но нямаше смисъл да пропускам тази възможност или което бе по-лошо — да загубя времето на присъстващите.

— Позволете ми да започна с това, че все още не съм абсолютно убеден, че Мери Смит е жена — заявих наместо встъпление.

Тези мои думи трябваше да събудят дори спящите по задните редове.

И успеха. В стаята настъпи оживление. Поне успех да привлече вниманието им.

— Не твърдя, че убиецът е мъж, но определено не изключваме тази възможност. Предполагам, че и вие не я изключвате. Обаче — добавих аз с по-висок глас, за да надделея над надигация се в залата ропот — съществуват няколко факта около този случай, за които бих могъл да говоря. Засега ще използвам женски род и ще наричам убиеца „тя“. По всяка вероятност тя е от бялата раса, на възраст от средата на тридесетте до четиридесетте години. Кара собствен автомобил, което обаче не ни дава кой знае колко ценна информация, понеже в скъпите предградия, където се подвизава, всички местни жители имат коли. Най-вероятно е образована и също толкова вероятно има добра работа. Може би работи в сферата на услугите и не е изключено да притежава много добра квалификация.

Продължих още малко все в същия дух, след което трябваше да отговоря на въпросите, които колегите ми зададоха. Когато свърших, Джийн Галета даде думата на специалиста по балистика, който обясни какво бе установил за оръжието на престъпленията. Накрая Галета закри срещата.

— Имам да ви съобщя още нещо — добави тя. — Кайлийн, моля те, седни си на мястото. Благодаря ти, Гери. Още не сме приключили. Ще ви съобщя, когато съм готова. — Тя изчака залата да утихне и тогава продължи: — Излишно е да ви напомням как реагират медиите по този случай. Понякога се стига до смехотворни твърдения и предположения. Искам всеки от вас да мисли и действа така, сякаш през цялото време е в обсега на телевизионните камери и фотоапаратите на репортерите, защото това наистина може да се окаже самата истина. Така че, колеги, абсолютно никакви издънки не бива да се допускат. По тази точка от дневния ред съм непреклонна като рак на белия дроб. Няма да бъдат поощрявани каквито и да било отклонения от стандартните процедури.

Направи ми впечатление, че докато говореше, детектив Джийн Галета хвърляше чести погледи към Ван Алсбург. Днешната процедура по всяка вероятност бе обсъждана на закрито съвещание при заместник-кмета. Тогава се досетих, че тъкмо в тази година предстояха избори за кметската управа на града. Следователно кметът отчаяно се нуждаеше от успешно разрешаване на случая, при това колкото можеше по-скоро. Но аз се съмнявах, че ще успеем да се справим толкова бързо.

— Е, добре, засега това е всичко — най-последно обяви детектив Джийн Галета и в залата настъпи раздвижване. Тя улови погледа ми и кимайки, ми даде знак да я последвам в намиращата се в съседство зала за пресконференции.

Трябваше да си проправя път сред навалищата, като през цялото време се питах какво толкова иска да си говорим.

— Какво има? — попитах я, когато тя затвори вратата зад нас.

— Какво, по дяволите, беше *това*? — ядосано извика тя.

Примигнах учудено.

— Кое *това*?

— Опитваш се да ми противоречиш, като твърдиш, че Мери Смит е мъж, и по този начин създаваш ненужно объркване. Хората ми трябва да са максимално концентрирани върху случая. Освен това трябваше да ме уведомиш, преди да започнеш да ни сервираш нелепите си предположения ни в клин, ни в ръкав.

— Нелепи предположения? Ни в клин, ни в ръкав ли? Вече говорихме за това и аз ти казах какво мисля.

— Да, и го отхвърлихме.

— Не, ти го отхвърли. Ти, Джийн. Знам, че си под огромно напрежение...

— Наистина е така, по дяволите! Тук е Лос Анджелис, а не Вашингтон. Идеята си нямаш какво означава това.

— Обаче имам една друга идея. Ако в бъдеще отново ме поканиш да присъствам на подобен брифинг, най-добре ще е предварително да съгласувам с теб моите изказвания, за да избегнем неприятните изненади. И се опитай да си спомниш какво каза там преди малко. За това как съм успял да заловя Гари Сонежи и Кайл Крейг.

Опитвах се да изглеждам спокоен, а гласът ми да звучи окуражаващо, но от друга страна, не ми се искаше да не споделям мнението си само защото мога да раздразня някого.

Джийн ядосано стисна зъби и за миг сведе очи към пода.

— Добре тогава. Добре. Съжалявам.

— А само колкото да допълня, бих добавил: никога не съм твърдял, че си длъжна да се съобразяваш с мен. Случаят е твой, но за нещо толкова голямо и трудно за разрешаване ще ти е необходимо цялото самообладание, което притежаваш.

— Знам, знам. — Тя въздъхна дълбоко, но не от облекчение, а по-скоро за да прочисти гърлото си. След което обаче се усмихна. — Знаеш ли какво ми хрумна, че мога да направя за теб? Обичаш ли суши? И въобще познаваш ли азиатската кухня? Обещавам ти, ако се съгласиш да те заведе в някой японски ресторант, няма да говорим по работа.

— Благодаря за поканата. Но днес не ми е до ресторанти. Съжалявам, но съм решил оттук да се върна направо в кабинета. Джийн, аз *не* мисля, че убиецът е жена. Но кой тогава се крие зад всичко това? Нека да отложим тази среща за друг път, става ли?

— Добре, нека е друг път — кимна Джийн, след което се отдалечи от мен все така забързано, както по-рано, когато влезе в залата за пресконференции.

През следващите няколко часа успях да се съсредоточа върху работата си. Бях изпаднал в онова най-продуктивно за мен състояние, за което копнеех всеки път, когато сядах на бюрото.

Проиграх няколко хипотези с помощта на системата *VICAP*^[1], като при всяка проверка се стараех да открия известни сходства с регистрираните убийства в архива на полицията в Лос Анджелис. Засега обаче не можех да попадна дори на най-незначителни прилики.

Накрая нещо успя да привлече вниманието ми. Едно тройно убийство, извършено преди три месеца.

Случило се обаче не в Ел Ей, а в Ню Йорк. Убийствата били извършени в един киносалон, в Сътън Тиътър на Източна петдесет и седма улица. Още от пръв поглед детайлите ме заинтригуваха.

Главното бе това, че тези убийства в Ню Йорк бяха останали неразкрити. Нюйоркската полиция въобще нямаше представа как да подходи, за да стигне до някакво решение. Също като загадъчните убийства в Лос Анджелис.

За убийствата в Ню Йорк също липсваха предположения за мотивите. Това ми се стори твърде важно обстоятелство. Може би тази поредица от еднообразни убийства е започнала много по-рано, отколкото допускахме. Не трябваше да се изключва и вероятността убиецът да се окаже от Ню Йорк.

Събрах различните данни от разследването на убийствата на Източна петдесет и седма улица в Ню Йорк и се захех внимателно да изчета всичко докрай. В онзи следобед беше убит един от посетителите, както и двама от служителите в Сътън Тиътър. Детективите предполагаха, че двамата служители са се натъкнали случайно на убиеца, след като той вече е ликвидирал Джейкъб Райзър от Бруклин, двадесетгодишен студент по кинорежисура в Нюйоркския университет.

Но ето че нещо странично привлече вниманието ми: в рапорта се споменаваха за оръжието на престъплението. Въз основа на

балистичната експертиза на куршумите, извадени от телата, се оказало, че бил използван пистолет Валтер, модел РРК.

Същото оръжие бе използвано и при убийствата в Ел Ей, макар очевидно по-стар модел.

И тогава нещо друго ме порази окончателно: *убийствата в Ню Йорк* бяха извършени в мъжката тоалетна.

[1] *Violent Criminal Apprehension Program* — Програма на ФБР за оценяване на криминалните случаи с повишено ниво на насилие. — Б.пр. ↑

Страхотна новина — постигнах нов рекорд по брой хотелски стаи, в които бях пребивавал. Проблемът бе, че не исках да виждам хотел до края на дните си. Западен Лос Анджелис не ми предлагаше кой знае какви възможности за развлечение. Лежах си на леглото, затрупан с бележките по разследванията, а на масичката до него имаше само един наполовина изяден сандвич с пилешко и една бутилка сода, вече прилично топла.

Затова когато телефонът иззвъня, аз с благодарност посегнах да го вдигна. Търсеше ме мама Нана.

— Тъкмо се бях замечтал по твоите свински котлети с царевичен хляб — признах й аз. — И ето че ти като по чудо се обади в следващия миг.

— Защо винаги ми се подмазваш, Алекс? — попита тя. — Поне се опитваш. Да не искаш да ми кажеш, че няма да си дойдеш през следващия уикенд?

— Не точно.

— Алекс...

— Ще се върна у дома. Повярвай ми, в момента за нищо не копнея толкова силно, колкото да забравя за този случай и да се махна оттук колкото се може по-скоро. Но ще се наложи да остана още малко.

— Алекс, искам от теб здравата да се замислиш за това колко време всъщност ти е нужно да прекараш там, в Калифорния. Може да се каже, че новата ти работа е още по-лоша дори от предишната.

— Как са децата? — попитах я накрая. — Мога ли да поговоря с тях? — *За да си отдъхна най-после от теб, стара жено.*

— Те са добре и всичко им е наред, татенце. Също и аз. Казвам го само за протокола, както обичате да се изразявате във вашите служби.

— Случило ли се е нещо? — разтревожих се аз.

— Не. Просто малко ми се вие свят. Няма нищо. Днес се видях с Кейла Коулс. Всичко е наред. Тя ме прегледа. Каза ми, че още дълго има да ходя по тази земя.

— Доколкото те познавам, а аз наистина те познавам добре, това ще рече силно завиване на свят. Да не би пак да си припаднала?

— Не, *не* съм припадала — безгрижно ме увери тя, сякаш това бе най-абсурдното нещо, което бе чувала през целия си живот. — Просто вече съм стара жена, Алекс. Казвала съм ти го. Макар че, бог ми е свидетел, изглеждам и се чувствам доста добре за възрастта си.

Обаче щом помолих Нана да ми даде телефонния номер на доктор Кейла Коулс, тя открито се възпротиви. Трябваше да изчакам Деймън да поеме слушалката, а Нана да освободи телефона. Тогава му казах да отиде до бюрото и да ми донесе номера на Кейла от електронния ми бележник.

— Как ти се струва Нана? — попитах го аз. — Трябва да се грижиш за нея, Дей.

— Изглежда съвсем добре, тате. Не иска да ни каже какво се е случило. Но беше на пазар и ни приготви вечеря. Не мога да ти кажа дали нещо не е наред с нея. Нали я знаеш каква си е Нана... В момента чисти с прахосмукачката.

— Прави го, за да демонстрира колко е здрава. Върви да обереш вместо нея. Върви. Помогни на баба си.

— Не знам как се чисти с прахосмукачка.

— Тъкмо имаш удобен повод да се научиш.

Щом свърших с хлапетата, се обадих на доктор Кейла Коулс, обаче попаднах на телефонния ѝ секретар. След това се опитах да открия Джон Сампсън, молейки го, ако е възможно, да наминава понякога покрай нашата къща и да следи как е Нана, която навремето се бе грижила и за него.

— Няма проблем — успокои ме Джон. — Ще се появя утре сутрин на закуска и ще я уверя, че съм много изгладнял. Как ти се струва?

— Може и да мине за пред нея. Ще ти послужи като удобен повод за посещение.

— Тя ще се досети.

— Разбира се, че ще се досети. Макар че ти умееш да създаваш впечатление за много изгладнял.

— Как вървят нещата при теб? — попита ме той. — Не ми звучиш много оптимистично.

— Е, да кажем, че отчасти съм уверен в успеха. Тук само един дявол знае какво става. Голяма бъркотия е, Джон. Прекалено много публичност се дава на случая. Освен това трябва да се срещам и с онзи задник Тръскот. Макар че, доколкото разбрах, той отново се е завърнал на Източното крайбрежие.

— Нуждаеш ли се от подкрепление? Мога да се домъкна до Ел Ей, защото ми се полагат няколко дни ваканция.

— Да бе, точно от това се нуждая — да вбеся жена ти. Но все пак благодаря ти за предложението. Ще го имам предвид, особено ако напреднем в преследването на тази проклета Мери Смит.

Повечето от успешните ми разследвания бяха случаите, в които работех с Джон Сампсън. Затова, откакто напуснах полицията, той е от хората, които най-много ми липсват. Не исках обаче да се отказвам от предложението му за сътрудничество. Хрумнала ми бе една идея, за която той можеше да ми помогне. Така че, когато му дойдеше времето, щях да потърся помощта му.

Следващия ден прекарах във филиала на ФБР, работейки от седем сутринта до седем вечерта. Изглежда, най-после се провиждаше някаква светлина в края на този дълъг и страховит тунел. Джамила щеше да пристигне в Ел Ей и аз се готвех за срещата с нея.

Тя настоя да не я посрещам на летището. Разбрахме се да се видим в „Ла Синейджа“. Когато влязох в ресторанта, тя ме очакваше край бара с пътна чанта в ръка. Беше с джинси, черно поло и черни ботуши с тънки токчета. Прокрадناх се зад нея и я целунах по врата. Просто не можах да устоя.

— Здравей. Ухаеш чудесно. Изглеждаш по-добре от всеки друг път. — Кое то си беше самата истина.

Тя се завъртя към мен.

— Здравсти, Алекс. Все пак успя да дойдеш.

— Да не би да си се съмнявала?

— Ами да — призна тя. — Помниш ли последния път, когато бях в Калифорния?

И двамата бяхме отпаднали, затова си избрахме една маса и веднага поръчахме ордъоврите — миди с черупките, заедно с обикновена салата от домати. Джамила имаше апетит на атлет след тренировка, но на мен това ми харесваше.

— Какво ново по случая с убийствата? — попита тя, след като се справихме с мидите и доматиите. — Вярно ли е, че тя е изпращала имейли още след първото си убийство?

Вторачих се изненадано в нея. Вероятно журналистите от „Лос Анджелис Таймс“ се бяха раздрънкали още в самото начало на тази история с имейлите.

— Откъде го чу? И какво още знаеш?

— Ами нали си наясно как става, носят се всякакви слухове. Според един от тях се прилагат изключителни мерки за сигурност, за да не узнае обществото нищо конкретно, но така или иначе всички разбраха за какво става въпрос. Слуховете стигнаха чак до Сан Франциско.

— И какво още научи?

— Чух също, че водещата разследването детектив Джийн Галета била голяма работа. Искам да кажа, че доста умело се справяла.

— Е, тя не е Джамила Хюз, но, да, става за този пост.

Джамила не обърна внимание на комплимента, макар че наистина го заслужаваше. На светлината на свещите изглеждаше прекрасно, или поне в моите очи. Особено сега идеята да се срещнем ми се струваше чудесна — вечеря с Джамила в изискан ресторант, като мобилният ми телефон бе предвидливо изключен.

Избрахме си една бутилка „Пино Ноар“ от Орегон. Любимото ѝ вино. Веднага щом ни наляха, вдигнах чашата си и заговорих:

— Нещата напоследък нещо се заплетоха, Джамила. Оценявам, че винаги си ме подкрепяла. И продължаваш да си до мен.

Джамила отпи от виното, а после отпусна ръка върху моята.

— Алекс, има нещо, което трябва да ти кажа. Струва ми се важно. Само ме изслушай. Става ли?

Вгледах се в очите ѝ, но не бях уверен дали ми хареса това, което прочетох в тях. Стомахът ми се сви.

— Разбира се — отвърнах.

— Нека първо те попитам нещо — продължи тя, но очите ѝ продължаваха да отбягват моите. — Според теб колко сериозна е връзката ни?

О! Ето какво било.

— Ами откакто започнахме да се срещаме, не съм бил с никоя друга — уверих я аз. — Но това, Джамила, изглежда, важи само за мен. Срецнала си друг мъж? Предполагам, че да.

Тя въздъхна, сетне кимна утвърдително. Такава си беше тя — пряма и откровена. Оценявах това — в повечето случаи.

— Излизаш ли с него? — Целият се напрегнах. В началото на нашата връзка очаквах нещо подобно, но не и сега. Може би съм бил прекалено самоуверен. Или прекалено доверчив. Това беше проблем, с който често се сблъсквах.

Джамила трепна и се замисли върху отговора си.

— Може да се каже, Алекс.

— Как се запозна с него? — попитах аз, но скоро се сепнах: — Почакай, Джамила. Не си длъжна да ми отговаряш.

Тя обаче пожела да говори.

— Джон е прокурор. Запознах се с него при един от моите случаи. Алекс, виждала съм се с него само два пъти. Просто излязохме заедно, но нищо повече не се е случило помежду ни.

С усилие на волята успях да си наложя да не задавам повече въпроси, въпреки че ми се искаше. Нямах право, нали? Сам си бях виновен за всичко. И защо се получи така? Защо не бях способен да се отдам изцяло на една връзка? Заради случилото се с Мария? Или заради Кристин? Или пък заради моите собствени родители, които се бяха разделили, още преди да навършат тридесет години, и оттогава никога повече не се видяха?

Джамила се наведе през масата и заговори едва чуто.

— Съжалявам. Виждам, че те нараних, а никога не съм го искала. Можем да си довършим вечерята и ако имаш желание, после ще поговорим за това. Или пък можеш да си тръгнеш. Както искаш, Алекс. Сърдиш ли ми се? — попита тя, след като не ѝ отвърнах веднага.

— Не — казах аз, може би малко прибързано. — Предполагам, че съм изненадан. Може би разочарован. Всъщност не съм съвсем сигурен какво изпитвам. Но за да няма недоразумения, съм длъжен да попитам: казваш ми, че искаш да излизаш с други мъже или имаш намерението да прекратим връзката ни още тази вечер?

Джамила отново отпи от чашата си с вино.

— Искам само да разбера какво изпитваш.

— В момента ли? Честно? Джамила, не мисля, че можем да продължим както досега. Не знам дали съм прав. Но винаги съм бил категоричен за едно — когато съм с някого, в живота ми няма място за друг. Познаваш ме.

— Никога не сме си обещавали нищо — отбеляза тя. — Аз просто се опитвам да бъда искрена с теб.

— Знам, че си искрена. Оценявам го, наистина го оценявам. Слушай, Джамила, мисля, че сега трябва да си вървя. — Целунах я по бузата и си тръгнах.

Аз също исках да бъда честен. Както с Джамила, така и със себе си.

Зарязах всичко и за уикенда отлетях за Сиатъл.

Но докато пътувах от летището до квартала „Уолингфорд“, където живееха Кристин и малкият Алекс, се опитвах да свикна с мисълта, че трябваше да се виждам и с нея. Макар че... имах ли избор?

Не носех нито подаръци, нито друго подкупващо нещо, също както направи тя, когато дойде да види Алекс, докато той беше при мен във Вашингтон. Кристин ми бе позволила да видя малкия Алекс и аз не можех да устоя на изкушението. Исках да бъда с него, макар и за кратко, или честно казано — нуждаех се от това.

Къщата се намиреше на Сънсайд Авеню и аз познавах пътя дотам отлично. Заварих Кристин и Али седнали на стъпалата пред портата. Малкият се втурна като торнадо да ме пресрещне. Притиснах го в обятията си. Всеки път се опасявах да не заваря едно по-различно момче от това, което бях видял предишния път. Ала всичките ми опасения изчезваха като дим, щом го притиснех до гърдите си.

— Човече, станал си много тежък. И колко само си пораснал, Али.

— Имам нова книжка — рече ми той с усмивка. — За една гладна гъсеница, дето яде всичко. Появява се неочаквано. А пък после те изяжда! Целия!

— Днес следобед можеш да я вземеш със себе си. Заедно ще я прочетем. — Прегърнах го отново и тогава видях Кристин да ни наблюдава от разстояние, скръстила ръце. Накрая тя не се сдържа, усмихна се и вдигна ръка за поздрав.

— Искаш ли кафе? — провикна се тя. — Имате ли нужда от нещо друго, преди да поемете на път? — Аз присвих очи към нея — един безмълвен въпрос напираше в застиналия въздух. — Наистина ще се радвам да влезеш — рече тя. — Хайде, ела. Няма да те ухапя. — Тонът ѝ бе весел и безгрижен, вероятно както заради мен, така и заради Али.

— Хайде, тате — нетърпеливо ме подкани малкият, измъкна се от прегръдката ми и ме поведе за ръката. — Ще ти покажа пътя.

И така, нямаше как да не го последвам. Но дали идеята бе добра? Всъщност никога досега не бях влизал вътре. Къщата бе мебелирана с вкус, а наоколо цареше уютен безпорядък. Няколко шкафа с модерен дизайн, а край тях множество лавици, наблъскани с книги. Тук-там бяха пръснати екземпляри от колекцията на Кристин с творби на изкуството. Жилището създаваше впечатление по-скоро за неформална, дори небрежна подредба, но същевременно изглеждаше доста по-комфортно от предишния ѝ дом край Вашингтон.

Останах удивен от това колко естествено се движеха те двамата сред това пространство, което бе чуждо за мен. *Аз не принадлежах на това място.*

Кухнята се оказа просторна, залята от слънчевите лъчи и ухаеща на розмарин. Рафтовете под прозорците бяха наблъскани с дребни саксийки, оформящи малка, но кокетна градинка, в които тя вероятно садеше подправките, които използваше за готвене.

Кристин настани Алекс в столчето му и му поднесе наченатата от него чаша с шоколад и мляко, а сетне донесе две по-големи чаши с още димящо кафе за нас.

— Кафето е обичайният наркотик за Сиатъл — отбеляза тя. — Пия прекалено много от него. Следобедите ще трябва да мина само на безкофеиново или на някакъв друг заместител. Може би дори още от сутринта — додаде тя през смях.

— Хубаво е. Кафето. Къщата.

Баналността на разговора ме караше да се чувствам също толкова неудобно, както и ако говорехме за нещо важно. Бях се заклел да не отварям дума за времето, но ситуацията бе доста неловка и за двамата.

Алекс се изхлузи от стола и миг след това се върна с новата си книжка под мишница. Веднага се покачи в скута ми.

— Чети. Става ли? Внимавай, ще изскочи и ще те лапне!

Това разведри обстановката и насочи вниманието към малкия, както и трябваше да бъде. Разтворих книжката и зачетох:

„На лунната светлина едно малко яйце си лежало върху листото на едно дърво“.

Малкият Алекс отново отпусна главата на гърдите ми. Усетих как гласът ми отеква в него и сърцето ми съвсем започна да се топи.

Кристин ни гледаше замислено, докато му четях. Усмихна се и обхвана чашата си с двете ръце.

След няколко минути малкият се обади, че трябва да отиде до банята, и ме помоли да го придружа.

— Моля те, тате.

Кристин се приближи до мен и ми прошепна на ухото:

— Трудно улучва тоалетната чиния, докато пишка. Това малко го смущава.

— О? — усмихнах се аз. — „Фрут Лупе“^[1]. Имаш ли?

За щастие Кристин имаше една кутия и аз я взех със себе си в банята.

Хвърлих две кравайчета в тоалетната чиния.

— Сега ще те науча на една страхотна игра — заявих аз. — Ще трябва да пишкаш така, че да се целиш в средата.

Справи се много добре — във всеки случай се изпишка в чинията.

Разказах на Кристин за този трик, когато се озовахме навън, а тя се усмихна и поклати глава:

— „Фрут Лупе“. Мъжки работи, нали?

[1] Зърнена закуска във форма на кравайчета. — Б.пр. ↑

Остатъкът от престоя ми в Сиатъл не беше толкова напрегнат, а по-скоро забавен. Заведох малкия Алекс до аквариума, където прекарахме чудесно. Отново си припомних времето, когато бяхме заедно. Момчето гледаше с широко отворени очи пищните тропически риби, а после, в кафенето край аквариума, имитираше движенията им с пръстчетата си, омазани от кетчуп и пилешко месо. Толкова добре се чувствах с него, че бях готов да прекарам целия следобед дори в чакалнята на някоя автогара.

Обичах да наблюдавам колко естествено се държи с всички наоколо и как в същото време бе пораснал. С всяка година ставаше все по-забавен. *Али. Също като великия боксьор.*

На душата ми беше леко и ведро чак докато не настана време да се връщаме обратно на свечеряване. Преди раздялата Кристин и аз си поговорихме кратко на предната веранда. Не исках да влизам отново в къщата, но и нямах намерение още да си тръгвам. Ако не ме лъжеше зрението, очите ѝ ми се сториха зачервени. Откакто я познавах, тя вечно страдаше от резки промени в настроението си, но сега ми се стори, че състоянието ѝ се влошава.

— Мисля, че сега е мой ред да те попитам дали всичко е наред. Наистина ли си добре?

— Добре съм, Алекс. Просто обичайните неща. Повярвай ми, едва ли ти се иска да слушаш оплакванията ми.

— Е, ако имаш предвид нещо интимно, тогава си права. Но за всичко останало можеш спокойно да говориш.

Тя се засмя.

— Интимно ли? О, не, просто съм малко напрегната тези дни. Но както винаги, сама съм си виновна. Прекалено много работя.

Знаех, че наскоро бе станала директорка на намиращото се в близост частно училище. Но като изключим това, аз действително нямах никаква представа как протича животът на Кристин. Още по-малко можех да разбера защо бе плакала, преди да се върна в къщата заедно с малкия Алекс.

— Освен това — продължи тя — миналия път се споразумяхме, че имам право да знам как вървят нещата при *теб*. Как се справяш? Знам, че не ти е лесно, и съжалявам за това. Въобще — за всичко, което се случи.

Разказах ѝ накратко за случая с Мери Смит, за последното виене на свят на Нана и за това, че Джени и Деймън са добре. Не споменах Джамила, а и тя не попита за нея.

— Четох във вестниците за онези ужасни убийства — кимна Кристин. — Надявам се, че си внимателен. Изненада ме това, че една жена може да бъде толкова жестока убийца.

— Винаги внимавам — уверих я аз. Имаше някаква ирония в това, че разговаряхме за тези неща. Очевидно работата ми бе причина за много от нещастията, които се случиха между нас.

— Толкова е странно, нали? — внезапно каза тя. — По-трудно ли ти беше да си тук, отколкото очакваше?

Казах ѝ, че за да видя малкия Алекс, за мен си струват всички усилия, но — честно казано — никак не ми бе лесно да се виждам с нея.

— Определено сме понасяли по-леко съвместния живот, нали? — попита ме тя.

— Да, но не като родители.

Тя вдигна поглед към мен. Черните ѝ очи бяха толкова интелигентни, както винаги.

— Тъжно е, когато говориш така, Алекс.

Свих рамене. Нямах повече какво да кажа.

Тя нерешително отпусна ръка на рамото ми.

— Съжалявам, Алекс. Наистина. Не искам да изглеждам като някоя напълно безчувствена личност. Не знам точно какво изпитваш, но мисля, че разбирам положението ти. Но аз само... — Тя се запъна за миг, преди да формулира следващата си мисъл: — Просто понякога се чудя какви ли родители щяхме да бъдем. Искам да кажа, ако бяхме заедно.

Това било значи.

— Кристин, ти или наистина *си* безчувствена, или се опитваш да ми намекнеш нещо друго.

Тя въздъхна дълбоко.

— Нищо не правя като хората. Винаги така се случва с мен. Нямах намерение да казвам нищо, но май ще се наложи. Така или иначе стигнахме дотам. Искам Алекс да се радва на щастливо детство, с двама родители. Искам той да те познава. И не знам дали ще ми повярваш или не, но искам ти също да го познаваш. За доброто на всички. Дори и за моето.

Отстъпих крачка назад и ръката ѝ вяло увисна във въздуха.

— Не знам какво да ти отговоря, Кристин. Но мисля, очевидно е, че и аз искам същото. Ти си тази, която реши да се премести тук, в Сиатъл.

— Знам — отвърна тя. — Ето за това исках още веднъж да си поговорим сериозно. Обмислям възможността отново да се върна във Вирджиния. Почти съм сигурна, че точно това трябва да направя.

При тези думи аз окончателно загубих и ума, и дума.

Ванкувър бе един от любимите градове на Разказвача, заедно с Лондон, Берлин и Копенхаген. Пристигна с полет на „Аляска Еър“ точно навреме, за да заеме мястото си в края на дългата опашка с около петстотин „посетители“ от Корея и Китай. Ванкувър и без това гъмжеше от китайци и корейци. Това бе едно от малкото неща, които не харесваше в това иначе толкова красиво канадско пристанище, но все пак това не бе болка за умиралка.

Имаше да довърши някаква работа около някакъв филм в този град, която му отне по-голямата част от деня. За капак се скапа и настроението му. Към пет часа следобед вече се чувстваше толкова зле, че имаше нужда да излее гнева си някъде.

Знаеш ли от какво се нуждаеш? От това да споделяш с някого какво се случва с теб.

Е, може би нямаше да разкрие всичко, а само част от него или поне една идея, за невероятните неща, които бе преживял, този безкрайно странен период от живота му, тази налудничава история, както сам я наричаше.

Сети се за онази дяволита червенокоса продуцентка, която сега също беше във Ванкувър за снимките на някакъв телевизионен филм. Може би трябваше да ѝ се обади. Трейси Уилет бе преживяла бурен младежки период в Холивуд — започнал, откакто бе на осемнайсет, и продължил малко преди да навърши трийсет. Оттогава ѝ остана едно дете и очевидно поне малко се бе вразумила.

Но тя не престана да се среща епизодично с него и това все трябваше да означава нещо. Той винаги можеше да се отпусне в компанията ѝ и да си побъбри с нея на почти всякакви теми.

Затова ѝ се обади и тя с радост прие предложението да вечеря с него. След един час Трейси му се обади от киностудиото. Снимките се забавили. Той не се съмняваше, че това не бе по нейна вина. Вероятно се дължеше на някакъв гаф на некадърния директор на продукцията. Някакво неорганизирано, арогантно, шибано, нафукано директорче, излязло само преди две-три години от школата за филмови директори.

Затова той не успя да се види с Трейси преди единайсет, когато тя пристигна в стаята му в хотел „Мариот“. Прегърна го топло и го целуна. Изглеждаше много добре, въпреки работния ден.

— Липсваше ми, сладур. Толкова много ми липсваше. Къде се беше изгубил? Впрочем изглеждаш чудесно. Толкова слаб, обаче приятно за окото. Само жили и мускули си, нали? Много ти отива.

Нямаше представа дали Трейси още си падаше по дрогата или по нещо друго, каквото и да било, затова се бе погрижил да има от всичко по малко. И точно така направиха — от всичко по малко. Веднага усети, че ѝ се иска да полудува, защото му призна, че била много увлечена по един от каскадьорите във филма. Пък и самият начин, по който се настани на дивана — предизвикателно, с разкрасени крака, оглеждайки го от глава до пети с похотливия поглед на прегладняла кучка, — който много добре си спомняше, му подсказа какво ѝ се въртеше в главата. Накрая Трейси не издържа, съблече блузата си и рече само:

— Е?

И така, той я завлече до леглото, където тя отново го обсипа с комплименти заради обновеното му и отслабнало тяло. Трейси смръкна още малко кокаин, след което си разкопча сутиена, за да го остави да погледа гърдите ѝ. А той си припомни как трябваше да се оправя човек с Трейси — трябваше непременно да ѝ говори колко секси изглежда, докато не спира да я докосва навсякъде в продължение поне на двайсетина минути, а после поне трийсетина минути да я чука с всичка сила, понеже Трейси не можеше без нейните оргазми и винаги трябваше да е още *по-яко, по-бързо, по-яко, по-бързо, ох, бейби, бейби, бейби*. И когато той отново проникна в нея, това толкова ѝ хареса, че го притисна здраво, с все сили, към себе си, сякаш отново бяха влюбена двойка, макар че всъщност никога не бяха били.

А след като се наситиха на сексуалната увертюра, дойде неговият ред да се отърси от ежедневието. Бяха излезли на терасата, от която се откриваше панорамен изглед към града, а Трейси бе положила глава на рамото му. Беше също толкова романтично и мило, дори възвишено, като на любовна среща с Мег Райън. Или пък с Дарил Хана.

— Искам да ти разкажа нещо за това, с което съм се заел — рече той накрая. Дотогава всичко тази вечер бе правил само заради нея. Сега вече можеше да обърне малко внимание и на себе си.

— Искам да чуя всичко за това, сладур. Само че не бива да оставям хлапето прекалено до късно. Гледачката ме заплашва, че ще ме зареже, ако продължавам все така да закъснявам.

Едва сега си припомни, че Трейси винаги — открай време — си беше себична кучка.

— Някой знае ли, че ние двамата сме заедно тази вечер? — попита я той.

— Не, глупости. Какво ти става? Нещо си напрегнат. Сигурно пак си замислил нещо много голямо.

— Да, и този път е много мистериозно. И наистина е голямо. Само че сега е съвсем различно. По нищо не прилича на предишното. Този път сам си пиша историята. Най-добрата, най-вълнуващата от всички истории.

— Звучи страхотно. Сам пишеш всичко, така ли?

— Да. Чула ли си за онези убийства в Ел Ей? За Мери Смит?

Тя бе дочула нещо, ала не всичко, защото се бе завърнала във Ванкувър само преди четири седмици. Той набързо ѝ обрисова за какво всъщност ставаше дума.

— И казваш, че си откупил правата? Ах! Това е страхотно. И какво сега, искаш да се заема с филмирането?

Той поклати глава невярващо.

— От кого, Трейси? От кого да съм откупил правата?

— О, да бе. Е, тогава за какво става въпрос?

— Мога ли да поговоря с теб? Да бъда наистина откровен?

— Разбира се, че можеш да говориш с мен. Разкажи ми за голямата си идея, за твоята история. Ужасно харесвам трилъри.

Ето, това беше. Да рискува? Или не? Какво трябваше да стори сега?

— Аз планирах тези убийства, Трейси. Защото аз съм Мери.

Ето! Каза го. И това беше! Каза го просто така, сякаш щракна с пръсти. Аз съм Мери. Мили боже!

Тя го погледна странно, наистина странно, и внезапно той осъзна, че хрумването му не бе никак разумно и че добрата стара Трейси не беше луда. *Той бе лудият.* Току-що се бе издънил. И то за какво? За да се похвали малко пред една приятелка от доброто старо време? За да се разтовари? Или да се изповяда?

Тя се вираше в него, сякаш имаше две глави.

— Я повтори? Какво всъщност ми каза?

Той се засмя, а после мислено изруга.

— Това бе *шега*, Трејси. Май попрекалихме с дрогата. Пошегувах се. Хей, нека те закарам до вас. Нали си оставила хлапето си с някаква бавачка и така нататък. Ще се погрижа за теб. Защото ти си добра майка, нали?

Докато пътуваха с колата, не разговаряха много. Сега той имаше ясно съзнание каква сериозна грешка бе допуснал и се питаше дали не бе направил и други издънки. Може би още по-големи, от онези, които накрая щяха да го вкарат в капана. Като онова прекеждие в Ню Йорк. Стрелбата в киното.

— Знаеш ли, напоследък бях подложен на ужасно напрежение — заговори накрая той.

— Разбира се — промърмори тя. — Вече ми каза.

Боже, караше го да се чувства като някакъв параноик, като някаква откачалка. Все пак бяха приятели от толкова години.

— На колко е сега твоето дете?

— Ами вече е на четири и половина. Чудесно момче. Стивън се казва.

Сега тя наистина започна да го плаши. Сега какво? Какво, по дяволите, трябваше да прави? Това не бе сцена от романа „Мери Смит“. Трейси дори не беше част от сюжета. Лоша работа.

Внезапно отби взетото под наем волво към крайпътната канавка. Сега какво?

— Какво има? — попита тя. — Какво ти става?

— По-добре да слезеш тук, Трейси. Не се шегувам. Слизай! Ще извървиш пеша останалата част от пътя!

— Да вървя пеша? Да не си откачил? За какво въобще ми говориш?

— Махай се от колата! Веднага. *Махай се оттук, преди да съм те изхвърлил!*

Това вече я накара да се размърда. Отвори вратата и се изхлузи навън, псувайки като шофьор на камион. Заради студа обви ръце около гърдите си. А после започна да крещи:

— Ти си луд. Знаеш ли? А пък аз си мислех, че сме приятели.

Закрачи напред по тъмната уличка, намираща се някъде между хотел „Мариот“ и нейния дом.

Разказвача изскочи от колата и се втурна след нея.

— Трейси, почакай! Хей, Трейси!

Лесно я настигна.

— Чакай, чакай. Съжалявам, че те изплаших, бейби. Наистина съжалявам. Хей, добре ли си? — И тогава той я застреля в гърлото, а след като тя се свлече на тротоара, изстреля още един куршум в главата ѝ.

Само че този път изобщо не се чувстваше добре.

Този път всичко се разви лошо и дяволски го изплаши.

Защото историята бе взела връх, историята бе започнала сама да се пише и след тази промяна вече хич и не се вълнуваше кой може да пострада.

На следващия ден, след като отлетях от Сиатъл обратно за Лос Анджелис, отново ме налегнаха мрачните мисли за това как случаят „Мери Смит“ рефлектиреше върху целия ми живот. Освен това напоследък започнах да се чувствам като някакъв колекционер на объркани или провалени връзки. Единственото, което успях да постигна с Кристин, бе обещанието съвсем скоро пак да се чуем. Безкрайно ме блазнеше възможността малкият Алекс да се премести във Вашингтон заедно с майка си, но не бързах да се радвам предварително. В миналото Кристин твърде често променяше решенията си, за да повярвам, че този път всичко, което казва, със сигурност ще стане.

Както се оказа, попаднах във водовъртежа на събитията още преди да успея да напусна терминала на летището в Ел Ей.

Новините по телевизията привлякоха вниманието ми и се спрях да видя какво ставаше.

Не можех да откъсна поглед от дежурната репортерка на екрана:

— На пресконференция тази сутрин детектив Джийн Галета, оглавяваща разследването на убийства на Холивудския преследвач, решително отрече възможността за съществуване на списък с бъдещи жертви на убиеца.

Холивудския преследвач бе прякорът, който напоследък медиите използваша за Мери Смит. А колкото до „списъка с бъдещи жертви“, аз нямах никаква представа какво имаше предвид телевизионната репортерка.

От ЛАПУ призоваха жителите да запазят спокойствие и да се занимават с обичайните си дела. Но повечето хора не вярваха на тези опити за успокояване на обстановката.

— В местния полицейски участък се появи група граждани, настояващи да им бъде показан „списъка с бъдещи жертви“, за който обаче полицията упорито твърди, че не съществува. Но дори и при това положение вече е ясно за всеки, че Мери Смит успя да докара

местните жители — репортерката направи многозначителна пауза — едва ли не до лудост. Лорейн Соли, на живо от Бевърли Хилс.

Списък с бъдещи жертви? Какво, по дяволите, означаваше това? Да не би в ЛАПУ да се открили нещо, без да са го споделили с нас? Нямахме да е за пръв път.

Първият, с когото успях да се свържа по телефона във филиала на ФБР в Ел Ей, беше Дейвид Фуджиширо — един от няколкото специални агенти по случая.

— Тук всичко много се обърка — започна той. — Става дума за един измислен списък с двадесет и едно имена, започващ с реалните жертви — Патриша Бенет, Антония Шифман и Марти Лоуенщайн-Бел. Разпространява се слух, че това бил дневният ред на Мери Смит.

— И всички в Ел Ей искат да узнаят дали не фигурират в него? — попитах го аз. — Една от тези двайсет и една жертви.

— Точно така. Но има още нещо. Според слуха всеки от попадналите в списъка може да се откупи, като изпрати сто хиляди долара до пощенска кутия в Ориндж Каунти. Оказа се, че такава пощенска кутия не съществува. Проверихме всичко, но никой не иска да ни повярва. Хората наистина заплашват ЛАПУ със съдебни действия.

— В този слух няма нищо вярно, нали, Дейвид? Сигурен ли си в това?

— Няма, ако съдим по всичко, което досега ни е известно по случая. Но как, по дяволите, да сме сигурни, че знаем всичко? Ние сме само ФБР.

— Случаят вече започва да се разраства до размерите на светска хроника — отбелязах аз. — Някой успя ли да поговори с детектив Галета за този списък?

— Не знам, но... *какво?* — Настъпи пауза по линията. — Алекс, задръж така.

— Дейвид? Какво става там?

Чух някакви гласове, но нищо конкретно. Агент Фуджиширо се върна отново при телефона и ми каза да задръжа още малко.

— Нещо става — додаде той.

Чуха се още гласове, последвани от суматоха, която бе много по-шумна. Какво, по дяволите, ставаше?

Накрая чух Фуджиширо да казва:

— Да, аз тъкмо разговарям с него по телефона. Алекс? Фред ван Алсбург иска веднага да говори с теб. Задръж така.

Не умирах от желание да говоря с Ван Алсбург, но гласът му определено ми прозвуча напрегнат.

— Какво става? — запитах.

— Опитваме се да изясним. Засега знаем само, че Арнолд Гринър от „Таймс“ току-що е получил нов имейл.

Можеш направо да потегляш към редакцията на „Лос Анджелис Таймс“.

— Не и ако има ново убийство. Тогава ще е по-разумно да се отправя направо към местопрестъплението. Трябва по-скоро да огледам всичко на място.

— Нямам намерение да преговарям с теб за това, Алекс. Ще ти съобщим какво се е случило веднага щом разберем. Междувременно...

Не можах да се стърпя и го прекъснах.

— Сър? Ало? Чувате ли ме?

Затворих телефона насред виковете на Ван Алсбург, че ме чува отлично.

После позвъних на агент Пейдж и му казах да ме информира, щом стане ясно дали Мери Смит е взела нова жертва.

Тази сутрин, когато стъпи на шосето с колата си, Сузи Картоулис не обърна много внимание на околния свят. Мислите ѝ бяха изцяло ангажирани с недовършената съблекалня край басейна на къщата ѝ в Пасифик Палисейдс и с онзи проклет строителен предприемач, който изобщо не отговаряше на телефонните ѝ обаждания, тъй като явно предпочиташе да общува само със съпруга ѝ. Още два такива дни и щеше да уволни шибания негодник, но преди това щеше да му подпали задника.

В последната секунда успя да забележи автомобила, паркирал покрай живия плет от подстриган кедър край съседската къща. Сузи рязко наби спирачките, за да избегне удара със смотаняка, който бе избрал тъкмо това място. Сърцето ѝ се разтуптя. Това вероятно бе доста нескопосан начин да започне деня — да катастрофира с някаква кола само на десетина метра от нейната къща.

Хвърли бърз поглед в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че всичко е наред.

— Съжалявам! — Имаше защо.

После отново подкара сребристия си мерцедес надолу по затворената улица, за да излезе на булевард „Сънсет“. Паркираната кола също потегли и подкара след нея, но Сузи Картоулис не забеляза това.

Цялото ѝ внимание бе обсебено от деветгодишното момче на задната седалка.

— Добре ли си, Зак? Нямах намерение да спирам така внезапно.

— Добре съм, добре съм.

— Добре тогава. Само проверявам, скъпи. Какво ще кажеш да си пуснем малко музика? Какво ти се слуша?

Опитваше да не се държи с малкия прекалено заповеднически, но понякога наистина ѝ бе трудно да се овладее. Закари бе чувствително момче и никак не реагираше добре, ако се почувстваше пренебрегнат. Може би ако имаше по-малко братче или сестриче... но в близко бъдеще това нямаше да се случи. Не и сега, когато Сузи се бе

утвърдила като водеща на новините от десет вечерта. Най-последно се бе добрала до тази светая светих на известните личности в Ел Ей. Това никак не бе малко за една млада жена, започнала кариерата си сравнително неотдавна с четене на прогнозата за времето в Тусон. Много благодаря за високата оценка. Така че сега за нищо на света не бе склонна да позволи на още една бременност да я смъкне с няколко стъпала по-надолу по стълбицата на професионалното развитие. Особено след като към нейната особа очевидно проявяваха интерес чак от Ню Йорк.

Сякаш по даден знак телефонът в колата иззвъня.

Видя, че върху е кранчето бе изписано името на съпруга ѝ, и долепи слушалката до ухото си.

— Здравсти. Къде си, скъпи? — мило заговори тя, но беше добре, че Джо не можеше да види лицето ѝ и така нямаше как да разбере, че бе свила вежди в израз на недоволство.

— В Маями. Мисля, че успяхме да го уредим. След малко потеглям към Палм Бийч. Разбира се, на хоризонта се задава още един ураган, та затова искам час по-скоро да офейкам отук. Остават ни само няколко подписа, но по всичко личи, че контрактът ще мине.

— Прекрасно — рече тя с престорен ентузиазъм.

От нея се очакваше да е наясно поне с това за какъв проект ставаше дума, но всичките му договори за строителство на обекти толкова си приличаха. Май бе някакъв търговски център някъде в Южна Флорида. Но дали наистина бе така? Този плаж Вироу Бийч действително ли се намираще в Южна Флорида? Заречан нейде по крайбрежието, където някога карибските пирати бяха укривали своите съкровища? Това бе част от тяхната игра: той споделяше с нея за работата си, сякаш тя живо се интересуваше от нея, а тя се преструваше, че прелива от любопитство.

— Така че ще мога да се върна у дома още тази вечер, а не в понеделник, което е чудесно. Може би в края на седмицата ще поиграя малко голф, знам ли? Уайът най-последно се реши да ме покани на Ривиерата.

— Хмм.

— Как е малкият умник?

— Сега е тук, зад мен. Почакай, не затваряй. — Сузи подаде телефона на задната седалка. — Татко е. Бъди мил с него.

Вече бе започнала мислено да нарежда графика си за деня. Ще намери някой да покрие ангажимента с пресконференцията на кмета за продължаващите убийства. Ще се обади на детегледачката да вземе Зак след тренировката по тенис. Ще телефонира на Брайън, за да се убеди, че наистина ще успее да освободи следобеда си, а после ще се обади в „Рамада“ да ѝ запазят стая за по-ранен час. Ще уреди всичко, ще се справи, и то преди нейният съпруг „Бизнесът преди всичко“ да се е завърнал в града.

Щеше да си устрои един незабравим следобед.

До: agriner@latimes.com
От: Мери Смит
За: Сузи Картоулис

Хората в Лос Анджелис всеки ден те гледат по телевизията, докато им съобщаваш новините. Как позираш пред камерата, сякаш наистина си наясно с това, което се случва. Това добре го умееш. Да играеш, да се преструваш, при това много убедително. Само че днес ще бъде малко по-различно от всеки друг път, Сузи. Днес ти няма да си *водещата*. Днес ти ще си *водещата новина*.

Колежките ти ще съобщят, че Сузи Картоулис и нейният красив любовник, бившият шампион по плажен волейбол, са били намерени заклани в една хотелска стая. Точно така си говорят хората, нали? Заклани? Но няма значение какво ще кажат по новините довечера, защото никой няма да знае как си ме погледнала в мига преди да те убия. Ужасен страх, страхотно объркване и онова, което приемам за проява на респект.

Тази сутрин също бе различна, понеже едва не се сблъскахме там, пред фантастично скъпата ти къща в Пасифик Палисейдс. Ти замалко да върхлетиш върху мен с чудесния си сребрист мерцедес. Тогава ти ме погледна, сякаш бях прозрачен. Така го направи, Сузи. Повярвай ми. Никога не забравям, нито подценявам тези подробности.

А после, също като всички останали, ти продължи с програмата си за деня, все едно че аз въобще не съществувах. Аз пък имах чувството, че този ще бъде твоят последен ден. После се убедих окончателно в това.

Първо те проследих и видях как за последен ден се сбогува с милото си малко момче. Той навярно ще оцени жертвите, които правиш за него, едва по-късно, когато

някой друг ще трябва да го взима от училището и от тренировки. Ти си права обаче за едно — трябваше да посвещаваш повече време на Закари. Можеше. И трябваше.

После те последвах чак до хотела в Западен Холивуд. Отначало не знаех защо отиваш там, но скоро осъзнах, че просто не ти се е искало да умреш сама. Този прелестен блондин, с когото се срещна в хотела... вие двамата наистина сте перфектна двойка. Сякаш родени един за друг. Отлично проведен кастинг за главните действащи лица в предстоящото представление.

Още щом го зърнах, разбрах, че сте си лика-прилика. Прав ли съм? В крайна сметка е участвал в олимпийски игри. Той е изпълнителен директор в твоята телевизионна компания. Още една невероятно преуспяла личност. А сега имате още нещо общо помежду си. И двамата сте известни мъртъвци. Убити от един господин Никой, когото ти дори не забеляза, макар че гледаше право в лицето му.

Преди да дойда за теб, ти оставих време да се насладиш. Достатъчно време, за да се почувстваш в безопасност в своя мъничък илюзорен пашкул, изплетен с толкова много хитрост. Съвсем достатъчно, за да приключиш с това, което си бе наумила. Когато влязох, видях първо него. Чист късмет. Знаеш ли защо? Искях да го видиш как умира. Тогава, преди да те прострелям, върху лицето ти видях да се изписва страх от Бога — а после започнах да изрязвам този страх, късче по късче, докато накрая от него не остана нищо.

Ти вече не беше никоя.

Ти беше нищо, Сузи Картоулис.

Също като мен.

Още пътувах, когато чух новината за последното — този път тройно — убийство, дело на Мери Смит. Убиецът бе нанесъл смъртоносния си удар върху една любовна двойка или поне това бе малкото, което знаехме със сигурност. Все още бях по следите на онова тройно убийство в Ню Йорк, но напредвах ужасно бавно, а ето че внезапно бях запратен на сцената на друго, също толкова безскрупулно, престъпление.

Сузи Картоулис, водеща на новините, отличавана нееднократно с награди, е била намерена мъртва, заедно с любовника си, в една стая на хотел „Рамада Плаза“ в Западен Холивуд.

Убитият мъж бе Брайън Конвър, продуцент на спортни предавания в същата телевизионна компания, в която работеше госпожа Картоулис. Била убита и втора жена — Мария Аликзандър, учеща в колеж към Южнокалифорнийския университет. Какво означаваше всичко това?

Докато карах по шосето, помолих агент Пейдж да ми прочете по телефона последния имейл. Текстът недвусмислено сочеше, че основната мишена на убиеца е водещата от телевизионните новини. В имейла не се споменаваха името на господин Конвър, нито пък съществуваше някаква отпратка към Мария Аликзандър.

— Какво знаем за тази Сузи Картоулис? — попитах Пейдж. — Съответства ли на профилите на останалите жертви на Мери?

— По принцип, да. Вмества се в целия този пъзел. Омъжена, има един син, добре изглеждаща жена с висок статус в града. Водеща е в новините в десет вечерта. Освен това е почетен председател на кампанията, привличаща средства за възстановяването на опожарената сграда на педиатричната клиника „Синайски кедър“. Синът ѝ е деветгодишен. Още една свършена майка.

— Която обаче си има любовник.

— Е, мисля, че никой не е свършен. Това ли се опитва да ни каже Мери?

— Може би — отвърнах.

Медиите стръвно захапаха случая, сякаш още не се бяха наситили на кървави сензации. Цялата тази полуда ме накара още повече да съжаляя съпруга и сина на Сузи Картоулис. Нейното убийство и съпружеската ѝ невярност щяха да бъдат публично обсъждани до най-малки подробности.

— Допускаш ли да има нещо общо с това? — отново заговори Пейдж. — Съвършени майки, които не са чак толкова съвършени? Лицемерието в семейството? Нещо толкова просто?

— Ако това е идеята на Мери Смит, то я изразява по доста завоалиран начин. Особено нетипично за личност, която е толкова прецизна при съставянето на текстовете на имейлите си. Освен това, поне доколкото знаем, повечето от убитите са били жени с отлична репутация.

— Да, доколкото ни е известно — съгласи се Пейдж. — Да остана настроен на тази вълна, така ли?

— Да. Добре. Защо не се поразровиш малко за другите. Виж там дали няма да изскочат някакви мръсни малки тайни, на които да не сме обърнали внимание. Опитай с Арнолд Гринър. Обзалагам се, че разполага поне с един или два поверителни източници на информация. Това му е работата, нали?

— Да се заема с разнищване на разни клюки? — рече Пейдж и се засмя. — Е, ще видя какво мога да направя. Ще опитам да накарам Гринър да говори за някого друго, освен за себе си.

— А какво можеш да ми кажеш за втората жертва? За Мария Аликзандър?

— Да, с нея вече положението определено е по-ясно. Тя е работила като камериерка в хотела. Хлапе от някакъв колеж. Предполагаме, че е отключила вратата на стаята със своя служебен ключ. И вътре е заварила Мери.

— И още нещо — добавих. — Ако някой те пита за мен, нито си ме чувал, нито си ме виждал.

На отсрещния край на линията Пейдж запази мълчание.

— Няма да излъжа, ако някой ме попита, но и няма да се натискам да докладвам. Освен това вече е време да се махам от службата.

— Чудесно. Впрочем свършил си страхотна работа.

— Дори и за един сърфист, а?

— Точно така, пич.

Последвах указанията на Карл Пейдж как да стигна до хотел „Рамада Плаза“ в Западен Холивуд. Щом се озовах там, нарочно оставих мобилния си телефон в колата. Точно сега не исках никой от Бюрото да ме безпокои, дори и да беше директорът Бърнс.

В безлюдното фоайе в стил „Арт Деко“ цареше тишина. Изсъхналите палми бяха оклюмали над редиците от кафеникави дивани, всички до един празни. Двете възрастни жени пред бюрото на рецепцията бяха единствените посетители, които можах да видя.

Този, който ръководеше огледа на местопрестъплението — предполагам, че бе детектив Джийн Галета, — явно се бе постарал да успокои духовете. Единственият признак, че на горния етаж се провеждаше разследване, бяха двамата полицаи, дежурещи пред асансьора. Лично аз обаче предпочетох да се кача по стълбището, вземайки по две стъпала наведнъж.

Коридорът на втория етаж бе препълнен със служители от ЛАПУ. Неколцина от тях носеха гумени ръкавици и гумени ботуши, а по гърбовете на якетата им бе изписано „Криминален разследващ екип“. Лицата на всички изразяваха тревога и изглеждаха изпити.

Един цивилен агент ме спря веднага след появата ми на площадката.

— Кой сте вие? — попита ме строго. На гърдите му висеше табелка, която ми подсказа, че се казва Сендхаузен. Размахам под носа му служебната си карта, но без никакъв коментар, успявайки да мина покрай него. — Хей! — провикна се той.

— Хей и на теб! — провикнах се в отговор, но без да се обръщам и да се спирам.

Когато стигнах до стая 223, заварих вратата широко отворена.

Отвън на вратата имаше залепени детски стикери — визитните картички на Мери Смит — две с небесни дъги и една с еднорог, залепена върху шпионката.

Първите два стикера бяха белязани с главна буква „А“, а този с еднорога — с буквата „Б“.

— Тук ли е детектив Галета? — попитах аз друга млада жена полицай, докато тя се вмъкваше покрай мен в хотелската стая. Големият брой хора, влизащи и излизащи от стаята, ми пречеше да се концентрирам.

Жената полицай ме удостои с единствен сърдит поглед.

— Мисля, че още е на долния етаж, но не съм сигурна.

— Веднага я намерете — продължих аз, губейки търпение. — Кажете й, че Алекс Крос я търси. Ще я чакам тук.

Преди да вляза в хотелската стая, се постарях да се подготвя психически. Това бе задължителна част всеки път, когато трябваше да присъствам на оглед на някое местопрестъпление. Беше все едно да си сложиш втора кожа. Но трябваше да има и известен баланс. Никога не забравях, че се касае за трагичната участ на човешки същества, а не само за трупове, не само за жертви. Защото ако стигнех дотам, това просто означаваше, че е време да си потърся друга работа. Може би наистина беше време за промяна.

Това, което заварих на местопрестъплението, бе толкова брутално, колкото и можеше да се очаква от психопат като Мери Смит.

Плюс двете отвратителни изненади, за които не бях подготвен.

Гледката в банята бе ужасяваща.

Мария Аликзандър — деветнадесетгодишната камериерка от персонала на хотела — лежеше превита на две върху ръба на ваната, с глава, разположена под невъзможен ъгъл спрямо гърдния ѝ кош. Гърлото ѝ бе разкъсано от смъртоносния куршум, отнел ѝ всяка възможност да изкрещи от ужас. Дългите ѝ къдрави черни коси бяха напоени с кръв. Като че ли бе засегната сънната артерия на девойката, което би могло да обясни защо имаше толкова много кръв. Ваната и всичко в банята бе напълно окървавено.

Тежка връзка ключове се въргаляше на пода край нозете на мъртвото момиче. Първото ми предположение бе, че Мери Смит е тикнала дулото на пистолета си пред лицето на младата камериерка, заставяйки я да заключи вратата на стаята, а после да отиде в банята, където я бе застреляла. Всичко това вероятно се беше разиграло за секунди.

По това време Сузи Картоулис и Брайън Конвър навярно все още са се намирали в леглото в спалнята, от която ме делеше само тесният коридор.

Някой — най-вероятно Конвър — е излязъл да види какво става.

Ако можеше да се съди по петната от кръв по килима, Мери Смит е пресрещнала Брайън Конвър по средата на отсечката от спалнята до банята.

Обаче тялото на мъжа бе заварено да лежи на леглото до това на Сузи Картоулис. Любовниците бяха проснати един до друг, по гръб, върху завивките.

И двамата бяха напълно голи — особеност, която за пръв път се срещаше в случаите на Мери Смит — макар че навярно, когато е нахлула тук, двамата вече са били разсъблечени.

Може би поради някакъв свян слабините на жертвите и бюстът на Сузи Картоулис бяха заметнати с калъфките на възглавниците.

Господи, този убиец наистина е абсолютно ненормален и непредсказуем. Противоречията можеха да объркат всекиго,

включително и мен.

Следваше обаче нещо още по-странно. *Огромното легло бе идеално оправено*. Не бе изключено Сузи Картоулис и Брайън Конвър въобще да не го бяха използвали, докато са правили секс, само че бутилките с безалкохолни напитки и опаковката от презервативите върху масичката до него опровергаваше това предположение.

Дали пък самата Мери Смит не е оправила леглото? След като е убила трима души? Ако е така, то явно добре се бе справила. Нана отдавна ми бе разкрила разликата между идеално и немарливо оправеното легло. Мери Смит очевидно също знаеше разликата.

Старателно опънатите завивки бяха напоени с кръв, особено с тази на госпожа Картоулис. И двете жертви бяха убити с изстрели в главите, но лицето на Сузи Картоулис е било обезобразено с нож — според обичая на Мери Смит. И точно както гласеше заканата ѝ в имейла. Лицето на Брайън Конвър бе застинала маска на ужас, докато лицето на Сузи Картоулис бе до такава степен накълцано, че приличаше по-скоро на една голяма зееща рана.

Всичко това ми напомни за убийствата в дома на Антония Шифман — едновременно ред и безпорядък.

Един убиец, но два свършено различни импулса.

За какво, по дяволите, си е мислила тя? И какво е искала да покаже с това?

Най-смустващото откритие обаче се появи няколко минути по-късно. На стола край леглото лежеше разтворено жълто кожено портмоне, в което стояха шофьорската книжка на Сузи Картоулис и кредитните ѝ карти.

Докато надничах в портмонето, видях, че беше добре подредено, равномерно запълнено с едно или друго, но имаше и няколко празни пластмасови калъфчета. При тази гледка тръпки полазиха по гърба ми.

— По дяволите! — промърморих гласно. — Фотографиите липсват.

Един от разследващия екип се извърна към мен.

— Какво има? Да не сте открили нещо?

— Знаете ли къде се намира съпругът на Сузи Картоулис? — попитах.

— Предполага се, че сега лети със самолета. Трябва да си пристигне от Флорида. Защо?

— Трябва да разбера дали жена му е носила в портмонето си семейни снимки.

Въпросът ми бе чиста формалност; вече бях почти сигурен в отговора. Това се очертаваше като втори случай, при който Мери Смит проявяваше интерес към семейните снимки. Тя не само че оставаше сираци след себе си, но унищожаваше и крадеше фотографиите им. Междувременно нейните методи се променяха, а имейлите ми изглеждаха все по-самоуверени.

По какъв ли хлъзгав наклон щеше да продължи? И докъде ли щеше да ме отведе в процеса на разследването?

Не мисля, че бих могъл да понеса, ако Мери Смит започнеше да преследва тези дечица, преди да сме успели да я заловим. Но това, от което се боях, можеше да се случи още утре.

— Можеш ли да ми отделиш една минута, доктор Крос? Трябва да поговорим.

Вдигнах глава и видях детектив Джийн Галета да стои изправена до вратата. Лицето ѝ изглеждаше напрегнато. Стори ми се леко състарена в сравнение с последния път, когато се видяхме. И отслабнала, сякаш бе изгубила пет килограма, с които изобщо не бе нужно да се разделя.

Излязохме в коридора.

— Какво става? Само не ми казвай, че се е случило още нещо.

— Не желая, поне засега, да се разпростирам — заговори тя приглушено и уморено, — но преди малко доведоха една жена, която е видяла един син пикап да напуска с голяма скорост паркинга на хотела. Случило се е към два часа следобед. Жената не е успяла да забележи нищо повече. Чудя се дали да не я разпиташ и след това да сравним показанията. Докато не съм решила какво ще предприемем по-нататък.

Това бе добър ход от нейна страна. Напълно бях сигурен, че и тя разсъждаваше като мен. Случаят със снайпериста през 2002 г. бе много усложнен от това, че стотици хора се впуснаха да издирват не колата, която трябваше да бъде търсена, а бял микробус с черен надпис. Това заблуждение се превърна в кошмар както за екипа от следователи, така и за отдела за връзки с обществеността към полицията. Затова сега от ЛАПУ внимаваха да не повторят същата грешка.

— Можеш ли още сега да отидеш при нея? Ще ни бъде от полза. И ще ти бъда много благодарна — добави тя. — Не ми се иска да губиш излишно време в чакане.

Никак не ми се напускаше местопрестъплението. Имах още толкова много работа за вършене. Ако по лицето на Джийн не бе изписано силно притеснение, може би щях да ѝ откажа.

— Дай ми само пет минути да свърша тук — отвърнах ѝ аз. — После веднага ще слеза долу.

Междувременно бях помолил Джийн да ми направи една услуга и да се заеме с разпита на Джовани Картоулис относно фотографиите,

изчезнали от портмонето на жена му. Едва ли щяхме да научим кой знае какво от него, но трябваше да разберем защо Мери Смит бе откраднала семейните снимки. Освен това Джовани Картоулис можеше да бъде елиминиран като заподозрян, както и всичките съпрузи на предишните жертви. Джийн и хората ѝ се бяха заели с това и аз останах много доволен от докладите. Колегите от ЛАПУ явно си разбираха от работата.

— Какво? — Джийн стоеше застинала в коридора и се взираше в мен. — Какво си мислиш сега? Каж ми. Ще го понеса, каквото и да е то. Или поне така си мисля.

— Поеми дълбоко въздух. Не се предавай. Досега се справяш със случая не по-зле от всеки друг, но в момента изглеждаш зле.

Тя смръщи вежди.

— Хм... много ти благодаря.

— Изглеждаш добре, само че не така, както обикновено. Пребледняла си, Джийн. Това се дължи на стреса. Никой не може да го разбере, докато лично не се сблъска с него.

Джийн най-после се усмихна.

— Приличам на миешца се мечка с огромни черни кръгове около очите.

— Съжалявам.

— Всичко е наред, но вече трябва да изчезвам.

Спомних си за по-раншната ѝ покана за обед и за нетактичния ми отказ. Ако бяхме останали още малко заедно, може би щях на свой ред да я поканя на вечеря, но Джийн — както и подходящият момент — вече бяха отлетели.

А мен ме очакваше разпит.

Син пикап, нали така беше?

Причината да се усъмня в показанията на свидетелката Бетина Роджърс не бе в гледката, която тя представляваше — сложна плетеница от татуировки по краката и ръцете и половин дузина сребърни халки, които бе нанизала по най-различни места на лицето си. Всъщност Бетина Роджърс беше добър свидетел. По-скоро ме смущаваше това, с което се отличаваха нейните показания. Бяха доста объркани, повърхностни и не вдъхваха доверие. Но в това нямаше нищо учудващо. Едно изследване на ФБР бе установило, че достоверността във всички свидетелски показания не надхвърля петдесет процента, дори да бяха снети само минути след съответния инцидент. А в случая с този разпит бяха изтекли най-малко два часа.

Въпреки гореказаното Бетина Роджърс оставаше непоколебима в показанията си.

— Бях на паркинга и се канех да включа запалването и да потегля с колата си — повтори тя за трети път.

— И тъкмо тогава един пикап изскочи зад мен и пое по пътя, право към булевард „Санта Моника“. Обърнах се да видя какво го караше да бърза толкова. Сигурна съм, че беше тъмносин. А пък че беше пикап, съм още по-сигурна, защото майка ми има такъв. Возила съм се в него толкова много пъти, милиони пъти, тъй да се каже, че познавам много добре тези коли. Беше много забавно, щото мама винаги караше като луда. — Млъкна за кратко. — А после пикапът взе рязък завой на ляво на излизане от паркинга. Е, това е всичко, което знам. По дяволите, мога ли най-сетне да си тръгвам?

Джийн Галета бе готова да я освободи, може би защото съвсем ѝ бе дотегнало от нея, но аз настоях да ѝ задам още няколко въпроса, чиито отговори ме интересуваха.

— Имаше ли някакви знаци по колата? — попитах аз.

— Например стикери, нещо нарисувано, нещо — каквото и да е, стига да е отличаващо се?

Тя сви рамене.

— Видях колата отстрани, пък и както вече ви казах, тя профуча много бързо покрай моята кола. Но съм сигурна, че беше пикап. Само че не видях табелата с номера или нещо друго по-отличително.

— А какво можете да ми кажете за шофьора? Видяхте ли го въобще? Имаше ли и още някой в колата? Искам да кажа, само един човек ли имаше вътре?

Бетина разсеяно започна да опипва сребърната халка на веждата си, докато размишляваше върху последния ми въпрос. Гримът ѝ бе тежък, плътен и тъмен, с изключение на солидния слой пудра по страните. Не знаех какво представляваше Бетина Роджърс, но тя ми напомняше за модата в предградията, според която младите, без никой да ги кара, упорито се правеха на вампири. Преди няколко години имах един криминален случай, които ме застави да се занимавам и с тази страна на съвременната „култура“. Та тогава узнах колко много хора отчаяно се опитваха да си придадат колкото се може по-зловещ вид, нещо като варварите от древните германски племена.

Накрая, след като приключи с мисленето, Бетина поклати глава.

— Искате от мен да кажа, че вътре е имало жена, нали? Заради случая, който разследвате? *По дяволите*, сега всички говорим само за онзи шибан Холивудски преследвач, за онази мръсница, която избива всички, които не ѝ се харесват, нали? Само не се опитвайте да ме лъжете. Аз вече знам, че ме питате за нея. Едно от ченгетата навън вече ми го подшушна на ухото.

Нищо не ѝ отвърнах. Оставих я да си мисли още малко, но накрая тя сви отново рамене.

— Онзи син пикап ми се стори като прилеп, излетял от ада. Стрелна се покрай мен ужасно бързо, а после отби наляво. Това поне го знам със сигурност. И това е окончателният ми отговор.

Фактът, че тя не бе склонна да сподели с мен повече подробности, съвсем подкопа доверието ми в нея. Невероятно е колко много хора са склонни към обратното, дори понякога започват да си измислят, само и само да угодят на този, който води разпита. След няколко минути благодарих на Бетина за времето, което ми бе отделила, и я пуснах да си върви.

После потърсих детектив Джийн Галета, за да споделя с нея изводите и предположенията си. Срегнахме се в стаята за гости на

втория етаж. Джийн ми съобщи, че още един от посетителите на хотела е потвърдил разказаното от Бетина.

— Някъде към два часа той видял един голям тъмосин пикап да потегля с голяма скорост от паркинга. Гледал от прозореца на стаята си на третия етаж. Не видял повече подробности, но спомена, че не било изключено шофьорът да е бил жена.

— Това още не означава, че наистина става дума за Мери Смит — възразих ѝ аз. — Но все пак дори и това е огромен напредък за разследването. Поне двама души са видели една и съща кола да потегля стремглаво от хотелския паркинг.

Джийн мълчаливо кимна, обмисляйки казаното от мен.

— Е, тогава пред нас остава въпросът за шестдесет и четири хиляди долара: доколко да следваме тази посока?

Разбира се, имаше много рискове и аз откровено ги обясних на Джийн, отчасти заради нея, отчасти заради мен.

— Времето не е на наша страна. Мери Смит не показва признаци за намаляване на активността си. Точно обратното — тя като че ли все повече се усъвършенства. Но ние разполагаме с едно важно предимство — да използваме медиите, за да ускорим издирването, ако искаш точно това. От друга страна, хората вече са толкова изплашени, че ще бъдат готови да се нахвърлят срещу всеки син пикап, който им попадне пред очите. А може би и срещу всякакви други автомобили, стига да са боядисани в синьо. Ако тези убийства взривяват твоето спокойствие, то обществото има още повече основания да не вярва на властите. Но ако това ти помогне да се добереш до Мери Смит, тогава всичко ще бъде наред и дори ще те обявят за герой.

— Прилича на руска рулетка — сухо отбеляза тя.

— Е, това е името на играта — кимнах аз.

— Но аз не искам да бъда герой.

— Тази възможност също е включена в играта.

Тя най-последно ми се усмихна.

— Американския Шерлок Холмс. Не съм ли го чела вече някъде? За теб?

— Не вярвай на всичко, което четеш.

Като че ли чувах часовника да тиктака в главата ѝ. Или това бяха ударите на сърцето ѝ?

— Добре — рече тя и погледна часовника си. — Да вървим. Ще трябва да го съгласувам с шефовете си, но ако тръгнем още сега, ще успеем да стигнем до залата за пресконференции преди новините. — Джийн се спря пред вратата. — Господи, дано това, което правя, не се окаже грешка.

— Просто върви.

— Ела с мен, Алекс. Става ли?

— Добре — кимнах. — Въпреки забележката за Шерлок Холмс.

Несъмнено събитието бе мащабно. Дори и Джеймс Тръскот бе налице. Пресконференцията, посветена на синия пикап, бе посетена от представители на десетки медии. Всички желяеха първи да отразят новината, изтълкувана от тях като драматичен поврат в разследването на убийствата в Ел Ей. Надявах се, че скоро синият пикап ще бъде открит, а след това ще бъде заловена и Мери Смит. Независимо дали ще се окаже мъж или жена.

Аз обаче не се присъединих към малобройната група начело с детектив Джийн Галета, застанала с лице към камерите и фотоапаратите. Тръгнах към нея веднага след края на пресконференцията. Тя бе наобиколена от напористите репортерки, но като ме видя, разкъса обръча им и се отправи към мен.

— Благодаря ти за помощта. Твоят съвет се оказа мъдър — призна тя. — Е, какво ще кажеш? Приличах ли на нещастна миеща се мечка?

— Не, не приличаше. Е, добре, приличаше, щом толкова настояваш. — Усмихнах ѝ се. — Хм, доколкото си спомням, преди време ми спомена, че дори аз понякога трябва да се храня, така ли беше? Е, още ли проявяваш интерес?

Тревогата се върна внезапно върху лицето ѝ.

— Ох, Алекс, нека да не е тази вечер. — Сетне ми смигна и се усмихна. — Хвана се, а? Да, предполагам, че можем да хапнем. За каква храна имаш настроение? Всъщност вече огладнях. Какво ще кажеш за италианска кухня?

— Звучи ми добре.

Апартаментът на Джийн се намираще по пътя към ресторанта и тя настоя да се отбием там за малко.

— Трябва да си оправя лицето, да се погледна в огледалото, и то на светлината, на която имам доверие и с която съм свикнала — обясни ми тя. — Ще ни отнеме само пет минути, е, може би най-много десет. Ела. Няма да се нахвърля върху теб. Обещавам. — Засмях се и я последвах в червената тухлена сграда някъде в Санта Моника. — А

може би пък *ще* ти се нахвърля — каза тя, докато се изкачвахме по стълбите към нейния апартамент.

И точно това се случи веднага след като вратата се затвори след нас. Завъртя ме рязко, сграбчи ме, целуна ме страстно, после отново ме пусна.

— Хм. Толкова е хубаво. Но те изпоцапах с червилото си, *докторе*. А сега ми дай само десет минути, както ти бях обещала.

Джийн се втурна по коридора към спалнята, за да си осигури светлината, на която се доверяваше. Никога не я бях виждал толкова освободена и оживена. Като че ли бе съвсем друга личност в сравнение с онази, която познавах от службата.

Всъщност тоалетът ѝ отне малко повече от десет минути, но пък чакането си струваше. Наистина се появи удивително преобразена. Винаги ме поразяваше външността ѝ, но по време на работа тя имаше изключително сериозен вид, продиктуван от характера на професията ѝ. А ето че сега, в копринената си блузка, опънатите джинси и елегантните сандали, след набързо взетия душ, детектив Джийн Галета изглеждаше някак омекнала, искам да кажа много по-нежна и женствена. Сякаш бе разкрила другото си лице, досега напълно непознато за мен.

— Да, знам, знам, че изглеждам като плашило — промърмори тя, само че и двамата бяхме наясно, че в действителност бе точно обратното. Внезапно се плесна с дланта си по челото. — Ох, забравих да ти предложа нещо за пиене. Господи, какво ми става? — Имахме само пет минути — припомних ѝ аз.

— Правилно. Добре че ми го напомни. Да вървим тогава. Нощта ни очаква.

Работата бе там, че аз все още усещах топлината на тялото ѝ, допира на устните ѝ, уханието на парфюма ѝ. Освен това вече бях свободен, нали? *Наистина ли бе така?* Честно казано, все по-малко се притеснявах. Но тя вече ме бе избутала през вратата, навън в коридора — и тогава Джийн отново се извъртя към мен. Този път бях готов за нея и я стиснах в прегръдките си. Отново се целунахме, но този път по-продължително и още по-страстно от първия път. Ухаеше страхотно, харесвах да усещам тялото ѝ, а кафявите ѝ очи изглеждаха още по-красиви така близо до моите.

Джийн пое ръката ми и започна да ме тегли обратно към нейния апартамент.

Спрях я.

— Току-що се преоблече за излизане.

Тя поклати глава.

— Не, преоблякох се заради теб.

Но тогава успях да се окопотя, потиснах чувствата си и рекох:

— Да излезем да вечеряме, Джийн.

Усмихна ми се и кимна:

— Добре, Алекс, хайде да излезем и да вечеряме.

В четири сутринта двадесет и две годишната актриса Алиша Пит напусна Лае Вегас и пое към Ел Ей. Кастингът започваше в девет, а тя за нищо на света не желаше да бъде блондинка номер триста и пет на опашката.

Пикапът на родителите ѝ — наричан от надареното с богато въображение семейство Пит „Големия Син“ — беше като ламя, ненаситна на бензин. Но когато трябваше да се бърза за някъде, си струваше да пътуваш с него въпреки големия разход. Щом Алиша си намереше някоя по-сериозна работа, можеше да си позволи да живее в Ел Ей. Но дотогава трябваше да продължи с тези безкрайни пътувания по разни прослушвания и да очаква да ѝ съобщят, че са я одобрили.

Докато напредваше на запад по междущатската магистрала 1–10, Алиша повтори гласно текста си, стараяйки се да не поглежда прекалено често към изпомачканите страници на седалката до нея. Този ритуал, познат ѝ до втръсване, продължи почти през целия дълъг път до Ел Ей.

— Не ми говори на мен за гордост. Вече чух от теб всичко, което исках да знам. Сега можеш само да...

Чакай, не беше така. Хвърли един поглед към сценария, а после отново се загледа в движението по шосето.

— Не ми говори на мен за гордост. Всичко това съм го чувала неведнъж от теб. Каквото и да ми кажеш сега, няма да ти повярвам. Сега можеш само да... *О, по дяволите!* Какво ти става, Алиша? Как може да си такава глупачка!

Незнайно как се бе отклонила от магистралата, а след това бе поела по някакво странично шосе. Спря на светофара на някакво непознато кръстовище.

Вече бе стигнала в Ел Ей, но това тук определено не беше булевард „Уилшир“.

Беше място, където никога досега кракът ѝ не бе стъпвал. Пейзажът бе доминиран от пустеещи жилищни сгради, а до тротоара

стърчаха останките от някаква опожарена кола. По-точно таксиметров автомобил.

Добре де, добре, каза си тя. Само не изпадай в паника, Алиша. Просто завий обратно и се върни на магистралата. Нямаш грешка. Чудесно се справяш.

Докато чакаше светофарът да превключи на зелено, подаде глава през прозореца, оглеждайки се за някакво отклонение към магистралата.

Един от младежите, мотаещи се на съседната пряка, наведе глава напред, за да може по-добре да вижда през предното стъкло на пикапа. Беше облякъл торбести панталони, от онези, които носеха пристанищните докери, и някакво доста изпоцапано поло, което някога може да е било с небесносин цвят. Надали имаше повече от шестнайсет или най-много седемнайсет години.

След него лениво пристъпваха още двама младежи. И когато Алиша вече се питаше дали пък да не премине на червено, тримата младежи се изпречиха пред капака на колата и блокираха пътя ѝ за бягство. Добре се нареди, няма що! А сега какво?

Затвори очи за около секунда. Какво можеше да стори в тази ситуация? И защо още не си беше купила мобилен телефон? Хм, може би защото беше почти без пари.

Когато отново отвори очи, онзи с небесносиньото поло, със заплашително изражение на лицето, подсилено от червения дракон, татуиран на врата му, стоеше до прозореца от нейната страна.

Тя не се сдържа и изпищя полугласно, по-скоро изскимтя, но и това бе достатъчно за онзи да разбере колко изплашена беше.

Тогава паниката се надигна още по-силно в нея. В първата секунда не успя да проумее, че онзи отвън говореше нещо. Размахваше ръце, като че ли се опитваше да я успокои.

Алиша спусна стъклото.

— К... какво? — едва чуто промълви, неспособна да потисне треперенето на гласа си.

— Ами рекох да не си се *изгубила!* — каза оня. — Такива работи, госпожице, да не си се загубила, а? Щото на такваз ми мязаш. На *изгубена*.

Алиша успя да преглътне следващото си хлипане.

— Да. Съжалявам. — Това бе най-лошият ѝ навик: вечно се извиняваше. За всичко. — Просто търсех...

— Щото си *знам* аз, че не си от тукашните — продължи оня. Лицето му за миг се отпусна, за да се втвърди след секунда. — Таз кола твоята ли е?

Страхът и объркването я докараха до вцепенение, което тя толкова ненавиждаше. Единственият отговор, който ѝ хрумна, бе:

— На родителите ми е.

Момчето със синьото поло се почеса по бакенбардите, сякаш обмисляше нейния отговор.

— Бая народ издирва една кола досуц кат твоята — рече. — Не четеш ли вестниците? Не гледаш ли телевизора?

— Просто се опитвам да стигна до Уестуд. За едно прослушване. За един телевизионен сериал. Отбих от шосето, преди да се усетя, че...

Младежът прихна от смях, извърна се назад към спътниците си, а после отново се наведе към нея. Движенията му бяха небрежни и лениви.

— Опитвала се да се дотътри до Уестуд за някакъв сериал. Филмче по телевизията. Мамка му, точно това очаквах. Щото си знам, че хич не ти пука за никого тук и не се навърташ за някой от тукашните.

— Не е тъй бе, човече — обади се едното от другите две момчета. — Нали трепе само онези от богатите предградия.

— Никакъв проблем не виждам в това — намеси се третото. — Убивай богатите, ръфай им кокалите. Прави с тях каквото си знаеш.

— Какво казваш? — Алиша ги оглеждаше един по един, изплашена до смърт от бъркотията, в която се беше набутала, отчаяно търсеца начин да се измъкне оттук. Диво щурацията ѝ се поглед попадна върху огледалото за обратно виждане. Дали пък да не се измъкне на заден ход? Адски бързо? Да натисне педала? Газ до ламарината?

Хлапето до страничното стъкло повдигна полото си, за да ѝ покаже пистолета, затъкнат в колана на торбестите му панталони.

— Нали няма да го направиш — посъветва я той.

Представата, че можеше да бъде убита, преди дори да е отпила от сутрешното си кафе, внезапно я отрезви.

— Моля, аз само... моля. Н-не ме на... ра... нявайте — запелтечи тя.

Усети безпомощността в собствения си глас. Все едно че слушаше някой друг, изпаднал в паника. Господи, нали уж беше актриса.

Младежът в сините дрехи бавно кимна, по начин, който тя не можа да разгадае. После се отдръпна от колата и ѝ махна с ръка да продължи по пътя си.

— Магистралата е натам — рече ѝ той. Другите двама също се отместиха настрани.

Алиша въздъхна облекчено. Дори ги удостои с измъчената си усмивка.

— Благодаря ви. Много съжалявам — повтори тя.

Ръцете ѝ още трепереха, когато пое волана, но поне вече бе в безопасност.

Пикапът едва бе изминал два-три метра, когато се раздаде оглушителен трясък и предното стъкло се пръсна на хиляди стъклени късчета.

В следващия миг една тежка метална тръба се стовари върху прозореца откъм шофьорската седалка.

Алиша се парализира от ужас. Ръцете и краката ѝ отказаха да се помръднат. Едва успя да изпищи.

Импулсът да натисне педала за газта до ламарината достигна прекалено късно до мозъка ѝ — защото само за секунда вратата откъм нейната седалка се разтвори и едни едри, яки ръце я сграбчиха и изхвърлиха на улицата. Алиша се стовари на платното по гръб, неспособна дори да изохка.

— Каква глупачка си ти! — чу тя как някой извика и страхотна болка я прониза в главата. А после видя как металната тръба отново се издигна и сетне се спусна бързо надолу, прицелена точно в средата на челото ѝ.

Всичко около случая „Мери Смит“ внезапно и драматично се промени. Джийн Галета бе отстранена от разследването и напълно елиминирана от работата по разкриването на престъпленията. Прехвърлиха я към други случаи.

Опитах се да я защита, ала броени часове след оповестяването на убийството на Алиша Пит шефовете ѝ отнеха пълномощията по разследването на убийствата на Мери Смит. В същата вечер началникът на полицията Шрусбъри обяви, че лично поема издирването на Холивудския преследвач, а детектив Галета временно ще напусне разследването, усложнено от злочестото убийство на една млада жена от Лае Вегас, шофирала син пикап.

Джийн бе неутешима, но вече бе преминала през всички възможни перипетии, свързани с този случай, включително и ролята на жертвен агнец.

— Кметът на Лае Вегас поискал от кмета на Ел Ей да се намеси и да обясни на полицията как се води разследване — гневно се развика тя. — Докога ще пречат на професионалистите да си вършат работата.

— Така е, откакто свят светува — обясних ѝ аз.

Двамата се срещнахме за по едно питие към осем същата вечер. Тя избра мястото, като добави, че иска да се увери, че разполагам с всичко, което би могла да ми предостави за по-нататъшното разследване на убийствата. Разбира се, искаше да намери също и отдушник за чувствата си.

— Признавам, че имам вина за смъртта на Алиша Пит, но...

— Джийн, престани. Веднага. Не си виновна за това, което се случи с тази жена. Това би могло да е в резултат от решението, което взе, но не е същото. Ти направи най-доброто, на което бе способна. Останалото е политика. Но не трябваше да те отстраняват от случая.

Тя не проговори през следващите няколко секунди.

— Не знам — промълви тя накрая. — Бедното момиче е мъртво.

— Имаш ли да вземаш отпуска? — попитах я. — Можеш да я използваш.

— Да бе! Сякаш мога да се махна от града точно сега. Може да съм отстранена от случая, но...

Не довърши изречението, но и не трябваше. Вече бях изпадал в положение като нейното. По-добре бе да не изричаш на глас, че се каниш да нарушиш правилата. Просто продължаваш напред, без да преставаш да ги рушиш.

— Алекс, иска ми се за малко да се откъсна от всичко. Затова пожелах да се срещнем тук.

— Напълно те разбирам. Знаеш къде можеш да ме намериш.

Джийн си позволи да се усмихне, макар и едва-едва.

— Наистина си много добър — рече тя. — Въпреки че си от ФБР.

— А ти си чудесно ченге. Въпреки че си от ЛАПУ.

Тя се пресегна през масата и отпусна ръката си върху моята. Но после бързо я отдръпна.

— Чувствам се неловко — въздъхна тя и отново се усмихна тъжно. — Съжалявам, ако се държа глупаво.

— Ти си човек, Джийн. Това променя всичко, нали? На твое място не бих се извинявал.

— Добре, повече няма да се извинявам. Но сега трябва да вървя, преди да съм се разплакала или да направя нещо, за което после наистина ще съжалявам. Знаеш къде да ме намериш, ако ти потрябвам. — С тези думи Джийн стана от масата. Но преди да излезе през вратата, отново се обърна към мен: — Въпреки че вече не участвам в разследването по случая, ще се навъртам наоколо.

Странно.

Когато се прибрах вечерта в стаята си, на рецепцията ме очакваше един плик.

От Джеймс Тръскот.

Отворих го по пътя към стаята ми и изчетох писмото на един дъх.

ОТНОСНО: Осъдени на смърт жени в Калифорния

Досега жертвите били петнадесет. Джеймс Тръскот бе приложил кратко описание към всяка от тях.

Първата жена била Синтия Кофман. През 1986 г. тя и приятелят ѝ ограбили и удушили четири жени. Осъдили я през 1989 г., но още очаквала изпълнението на присъдата. Сега Синтия Кофман е на четиридесет и две години.

Към края на дългото си писмо Джеймс Тръскот ми съобщаваше, че планира да посети някои от жените убийци в затвора. Канеше ме да го придружа, ако смятам, че имам полза от това.

След като свърших с четенето на страниците, аз отново ги прелистих.

Какво му ставаше на Джеймс Тръскот? И защо искаше да бъде моят Бозуел^[1]?

Исках просто да ме остави на мира, но това нямаше да стане, нали?

[1] Джеймс Бозуел (1740–1795) — шотландски биограф и хроникьор. Най-известното му произведение класическата биография „Животът на Самюъл Джонсън“ — е публикувано през 1791 г. — Б.пр.

↑

Телефонът в хотелската стая ме събуди малко след два и половина през нощта. Тъкмо сънувах нещо, свързано с малкия Алекс и Кристин, но всичко изчезна, след като чух първото позвъняване.

Първата ми мисъл бе: Джеймс Тръскот.

Но не беше той.

Към три часа вече пътувах с колата през някакво непознато предградие на Холивуд, търсейки комплекс от луксозни вили. Ако бях изчакал утрото, несъмнено щеше да ми бъде много по-лесно да го открия, пък и тогава мислите ми нямаше да препускат тъй трескаво.

Играта на Мери Смит отново се бе променила и аз се напях да проумея разликата. Защо ѝ бе нужно това убийство? Защо точно сега? И защо този път жертвите са две?

Комплексът от луксозните вили, който най-накрая успях да открия, сякаш бе строен някъде през седемдесетте. Всички вили бяха триетажни, с плоски покриви, от тъмно кедрово дърво, с дебели колони вместо основи, защото пространството под тях се използваше за паркиране. Но забелязах, че имаше паркирани коли и по улиците, което облекчаваше действията на убиеца.

— Агент Крос! Алекс! — извика ме някой.

Познах гласа на Карл Пейдж, достигнал до слуха ми нейде от мрака. Часовникът ми показваше три и пет.

Застигна ме пред уличната лампа.

— Насам — посочи ми той накъде да продължа.

— Как узна за случилото се? — попитах го аз. Пейдж бе този, който ме потърси в хотелската стая.

— Още бях в офиса.

— Кога спиш, по дяволите?

— Ще се наспя, когато всичко това приключи.

Последвах младия агент. На няколко пъти завивахме ту наляво, ту надясно, сред поредицата ниски постройки, гледащи към общата градина, в средата на която имаше голям басейн. Неколцина от местните жители, повечето от тях още по пижами и нощници, се бяха

скупчили край външната врата на една от постройките. Но само извиваха вратове, озъртайки се в недоумение, докато си шепнеха нещо тревожно.

Пейдж посочи към третия етаж, където светлината прозираше иззад спуснатите завеси.

— Там горе — рече той. — Телата още са там.

Преминахме покрай полицаите от дежурната смяна и поехме нагоре по предното стълбище. Всяка сграда имаше по едно предно и едно задно стълбище.

— *Виж* — спря ме Пейдж и посочи с ръка към стикерите на вратата на апартамента точно когато влязохме през нея. Всеки от стикерите бе белязан с главна буква — два с „А“ и един с „Б“ — от Мери Смит. Тези стикери винаги ми напомняха за куклата от филма „Полтъргайт“ — мила и приятна на пръв поглед, но криеща злоещо послание. Детските игри понякога носеха много значения.

От вратата се разкриваше една много просторна всекидневна. Беше пълна с кашони и хаотично разпръснати мебели.

В средата на стаята, върху смачкани картони, лежеше по очи един мъртвец. По килима наоколо бяха пръснати няколко дюзини книги, някои от тях опръскани с кръв. Най-близо до трупа лежах екземплярите на едно фризьорско списание.

— Филип Уошингтън — съобщи ми Пейдж. — Тридесет и пет годишен, инвестиционен банкер към „Мерил Линч“. Очевидно доста начетен.

— Предполагам, че и ти си такъв.

Този път по тялото нямаше други белези, нито никакви символични знаци. Може би убиецът е бързал, защото съседите са били съвсем наблизко и се е опасявал да не бъде забелязан.

Обаче Филип Уошингтън не е бил единствената му мишена. Край него на пода бе проснато още едно тяло. Също по очи.

Тъкмо с това убийство не можех да се примиря, убийство, което нямаше да ми дава покой.

Лявото слепоочие на жертвата разкриваше грозна рана, по-скоро отворстието, през което куршумът бе пробил черепа ѝ. Лицето бе напълно обезобразено. Типично за почерка на Мери Смит. Кожата на челото и около очите бе нарязана кръстообразно, а двете бузи на

загиналия, сгърчени в предсмъртен крясък, бяха пробити от безпощадното острие на ножа.

Стоях все така, вперил поглед в тялото, докато се мъчех да сглобя парчетата от пъзела, и обмислях събитията, които ни бяха довели дотук. Два въпроса не ми даваха покой. *Дали с нещо не бях подтикнал Мери Смит към това убийство? Трябваше ли да го предвидя?*

Може би отговорът се съдържаше в жертвата. Но този път журналистът от „Лос Анджелис Таймс“ Арнолд Гринър нямаше да може да ни помогне за поредния случай с Мери Смит.

Защото сега самият Гринър бе една от жертвите.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ СИНИЯТ ПИКАП

Едва бях започнал да обхождам сцената на местопрестъплението, когато се натъкнах на Мадъкс Фийлдинг, заместник-шеф от ЛАПУ, натоварен да поеме работата на детектив Джийн Галета по случая. Със сребристата си коса и същите кафяви очи като на Джийн, Фийлдинг приличаше на неин баща.

От самото начало ми направи впечатление на съсредоточен колега и опитен професионалист. Както и на самоуверен задник.

— Агент Крос — заговори той, раздрусвайки ръката ми. — Много съм слушал за постиженията ви във Вашингтон. — Произнесе го обаче така, че не ми прозвуча като комплимент.

— Това е специален агент Пейдж — представих помощника си на свой ред аз. — Той е прикрепен към мен, откакто съм в Ел Ей. — Мадъкс Фийлдинг не реагира, затова продължих. — Какво мислите за всичко това? — попитах го. — Знам, че съвсем отскоро се занимавате със случая, но предполагам, че вече сте проучили обстоятелствата около предишните убийства.

Последната ми забележка не бе опит да го уязвя, но неловко увисна във въздуха, сякаш бях постигнал точно това. Фийлдинг само присви устни и ме изгледа надменно над лещите на очилата си.

— Това не ми е първият случай със сериен убиец. Досега съм се справял с много подобни. — Пое дълбоко дъх, за да придаде още по-голяма тежест на думите си. — А сега, да отговоря на вашия въпрос... Склонен съм да допусна, че това е работа на Мери Смит, а не на някой подражател. Не бих се учудил, ако се окаже, че още от първия ден си е набелязала Арнолд Гринър за своя жертва. По-точно дори съм убеден, че е така. Разбира се, остават още много въпроси, като например защо е убила Гринър и как този мотив се връзва с предишните инциденти.

Всичко, което казваше, определено имаше някакъв смисъл. Особено това, че Арнолд Гринър може да е бил мишена на убиеца още от самото начало. Обърнах се към Пейдж:

— Ти какво мислиш?

Вече бях започнал да се интересувам какво мисли, което младият агент можеше (или не) да изтълкува като нарастване на доверието ми към него.

— Арнолд Гринър и Филип Уошингтън са се нанесли тук наскоро — заговори Пейдж, докато прелистваше един малък бележник. — Всъщност преместили са се само преди три дни. Знам, че Арнолд Гринър е заличил всичките си адресни регистрации и никъде не е обявил новия си адрес, така че Мери Смит най-малкото би трябвало да се е позатруднила, докато се добере до него. Това се връзва с аспектите на преследването, нали? Дори и Гринър да не съответства на профила на досегашните жертви, той е бил важна част от общата картина на убийствата. Мери Смит е започнала с него и, кой знае, възможно е сега да слага край с него. Може би с него тя поставя някакъв своеобразен завършек на делото си. Така че не бива да се изключва вероятността с неговата смърт цялата история да приключи.

— Доста съмнително предположение — оповести Фийлдинг, без дори да си направи труда да погледне към Пейдж. — Какво виждаме тук? Израз на огромно количество гняв. Ужасно силна омраза, спотаена в убиеца на Арнолд Гринър. Гледал ли си филма „Злоба“? Е, нищо, няма значение. Забрави какво казах.

— Ами синия пикап? — намесих се аз. — Имаме ли някакъв напредък в тази насока?

От днес следобед колегите от ЛАПУ не бяха подавали никаква надеждна информация в тази връзка, което бе малко странно, като се имаше предвид колко спешен бе случаят.

Фийлдинг измъкна една носна кърпичка, свали очилата си и се зае да ги бърше, преди отново да заговори:

— Все още не — благоволи да ме информира накрая. — Но като заговорихте за това, нека си изясним нещо. Аз не съм детектив Галета. Аз съм нейният шеф и нямам никакво намерение да ви осведомявам за всяко ново събитие. Ако от Бюрото искат да поемат цялата отговорност по случая, трябва официално да го оповестят. Предвид начина, по който върви разследването, ще бъда много доволен това да се случи. Но дотогава си гледайте работата и не се опитвайте повече да пречите на моето разследване, както правехте с детектив Галета. Надявам се, че бях ясен.

Това бе поредната проява на лоялност между следователи. Без да ми зададе дори един въпрос, той реши, че аз съм виновен за провала на Джийн. И преди бях ставал свидетел на подобни претенции, дори можеше да се каже, че донякъде го разбирах. Но повече не можех да си мълча.

— А сега ми позволете един скромен съвет — рекох му аз. — Би трябвало да се осведомявате, преди да започнете да сипете обвинения. Така само си навличате допълнителни неприятности.

— Не виждам как това може да стане на този етап — възрази той. — Мисля, че с това изчерпахме всичките спорни въпроси. Знаете къде да ме откриете, ако възникнат някакви въпроси или ако, дявол да го вземе, все пак се натъкнете на нещо, което би могло да ни е от полза.

— Абсолютно.

Можех да го цапардосам здравата по тила, докато важно се отдалечаваше. Но не исках да се принизявам толкова още при първата ни среща.

— Страхотен тип — отбеляза Пейдж. — Силен характер, светски маниери, с една дума: пълен комплект.

— Да, вътрешно целият вря и кипя.

Предпочетох отново да се захвана за работа, вместо да продължавам да си късам нервите с Мадъкс Фийлдинг. Ако отношенията ни с ЛАПУ си останат толкова обтегнати, то на всяка цена се нуждаехме от собствени разследвания. Пейдж не настоя, но аз му предложих да ме придружи. Първо огледахме още веднъж двата трупа, както всеки друг следовател би постъпил на наше място, само че този път много по-бавно и внимателно.

След това проверихме цялата сграда, сантиметър по сантиметър. После се съсредоточихме върху коридора, предното и задното стълбище, а накрая огледахме и терена около сградата.

Любопитен бях да видя докъде можеше да стигне търпението на Пейдж или и той, както всички на неговата възраст, бързаше по-скоро да си свърши работата. Пейдж се справи много добре. Наистина беше много напреднал в разследването на случая.

Вече бяхме отвън, когато ни потърсиха от екипа на Бюрото за следене на електронна поща. Тази сутрин в пет и половина се бе

появил още един имейл, адресиран до Арнолд Гринър от „Лос Анджелис Таймс“.

Мери Смит бе изпратила писмо до този, когото току-що бе убила.

До: agriner@latimes.com
От: Мери Смит
За: Арнолд Гринър

Можеш ли да отгатнеш какво стана? Проследих те до новия ти апартамент, след като привърши вечерята с приятелите си в онзи ресторант. „Айша де Куба“ на булевард „Сънсет“.

Ти паркира колата си под сградата и пое по задното стълбище. Искаше ти се да вземеш всички стъпала на един дъх? Не можеш да ме заблудиш, Арнолд. Много добре виждах, че не си във форма. И, опасявам се, времето ти беше изтекло.

Чаках отвън, докато не запали осветлението в апартамента си, след което те последвах вътре. Вече не се страхувах, както досега. Усещах пистолета някак странно и леко. Сякаш въобще не го държах в ръка.

Не беше монтирал резе на задната врата. Може би си възнамерявал, но си бил прекалено зает с преместването. Или пък просто си се чувствал толкова сигурен на новото място, че не ти се е струвало важно да го направиш. Е, за последното имаш право. Вече няма значение.

Когато влязох в кухнята, там бе тъмно, но ти бе включил осветлението и телевизора във всекидневната. Освен това на кухненския плот, до мивката, бе оставил един извит нож, само че аз го оставих там, без въобще да го докосна.

Защото си имах свой нож, с който никога не се разделям. Е, ти вероятно вече знаеш това, ако си чел моите имейли.

Изчаквах в кухнята, слушайки разговора между теб и твоя компаньон. Не успях да чуя какво точно си говорехте,

но ми допаднаха гласовете ви. Дори ми хареса, че аз ще съм последната личност, която ще ги чуе.

Но тогава нервността ми отново взе връх. Отначало плавно, но знаех, че ще се усили, ако трябваше още дълго да чакам.

Стига да исках, можех да се измъкна от постройката точно тогава. И ти никога нямаше да разбереш, че съм била там.

Има нещо, по което приличаш на всички останали. Изглежда, никой не подозира за съществуването ми, докато не му дойде времето. Невидимата жена, това съм аз. Всъщност такива са повечето от нас.

Когато се появих във всекидневната, вие двамата едновременно скочихте на крака. Постарах се да забележиш оръжието в ръката ми. Тогава ти се вцепени. Искаше ми се да те попитам дали знаеш защо съм дошла и с какво си *заслужил* да умреш, но се опасявах, че няма да се справя, ако не го извърша веднага, още с влизането си.

Натиснах спусъка и ти се свлече по гръб. Твоят съквартирант изкрещя, след което се опита да побегне. Не можех да си представя къде си мислеше, че може да се скрие. От мен.

Застрелях го, разбира се. Според мен издъхна моментално. Стори ми се, че и двамата мигновено предадохте Богу дух. Не че очаквах кой знае каква съпротива от теб, особено като се има предвид какъв нафукан и гаден дребосък представляваш.

Сбогом, Арнолд. Ти си отиде и знаеш ли какво? Вече си забравен.

Разказвача трябваше да преустанови поредицата от убийства. Знаеше го. Това беше част от плана му, а планът му си го биваше. Макар че, колко жалко, какъв срам. Тъкмо започваше да задобрява, а от известно време в нищо друго не го биваше толкова.

Както и да е, отвсякъде се сипеха овации. Възхваляваха уменията му по всички телевизии, а също и по вестниците, разбира се. Особено се открояваше „Лос Анджелис Таймс“, който не закъсна да превърне това говно Арнолд Гринър в светец и мъченик. Всички единодушно признаха майсторството на Разказвача, само че то бе много повече, отколкото си въобразяваха.

Искаше му се, естествено, да отпразнува този момент, само че просто нямаше с кого да го сподели. Беше опитал във Ванкувър и ето какво се получи. Наложил се да убие една своя приятелка, е, да, по-скоро по задължение, а не чак от желание да очисти старата си приятелка.

Така че как да отпразнува успеха си? Арнолд Гринър вече бе мъртъв и това често го караше да се смее на глас. Иронията бе в това, че изпрацвайки имейли до Гринър, го бе превърнал в свой говорител пред обществото. В реалния живот — напълно различен от това, което бе описал в последния си имейл — онзи гаден дребосък го бе молил да пощади живота му, когато видя кой бе той, щом най-сетне разбра смисъла на играта, в която самият участваше. По дяволите, не очисти Гринър и неговия компаньон веднага. Отне му почти цял час и той обожаваше всяка секунда от тази мелодрама.

И така, какво да прави сега?

Искаше да отиде на някое парти, но там с никого нищо нямаше да може да сподели. Ех, наистина нямаше нито един наистина близък човек.

Знаеше точно какво иска да направи. Толкова бе просто. Намираще се в Уестуд, затова паркира наблизко и отиде в онова страшно просташко кино „Бруин Тиътър“, където даваха „Допълнителна гаранция“. *Том Круз, о, добре.*

Искаше му се да гледа филми.

Искаше да се настани сред *своите* хора и да гледа как Том Круз се прави на ужасно лош убиец, без нито капка жал към жертвите си.

Брей, колко ме изплаши. Том.

— Търси те господин Тръскот. Каза, че иска да вземе интервю от теб. Каза още, че било много важно за него. И че бил готов да дойде у дома, когато кажеш. Но се питал дали си получил неговите бележки за онези ликвидирани жени.

Намръщих се и поклатих глава.

— Не обръщай внимание на Тръскот. Случи ли се нещо друго, докато ме нямаше?

— Деймън каза ли ти, че е скъсал с приятелката си? — тихо ме попита Нана. — Знаеше ли въобще, че той имаше приятелка?

Седяхме в кухнята през този съботен следобед. Беше първият ден, след като се бях прибрал у дома. Хвърлих бегъл поглед към всекидневната, колкото да се уверя, че сме сами.

— Говориш за онова момиче, с което той водеше дълги разговори по телефона? — попитах аз.

— Да, вече скъсаха — рече тя. — Напълно съм сигурна. Но ме безпокои това, че още е прекалено млад за такива преживявания. — Тя започна да си тананика „Исус Навин печели битката при Йерихон“, като се зае да довърши соса от чили в тенджерата върху печката.

Моето внимание също бе привлечено повече от соса с чили и от това, че бе използвала пуйка вместо обичайното за нея телешко или свинско. Може би Кейла Коулс й бе направила някаква магия и най-после бе успяла да убеди Нана да се грижи повече за себе си. Браво на Кейла.

— А Деймън кога ти съобщи, че си има приятелка? — попитах аз, неспособен да отбягна напълно темата. По-скоро изпитвах любопитство от надигащото се в мен нежелание големият ми син да пораства.

— Нищо не ми е казал. Просто ми я представи и това беше — обясни ми Нана. — Това не е от нещата, за които тийнейджърите говорят открито. Корнелия вече на няколко пъти се отби у дома. За да си пишат домашните. Много е хубава. Майка й и баща й са адвокати, но дори и това не може да ме настрои срещу нея. — Засмя се на

собствената си шега. — Е, може би все пак заради това съм малко сдържана с нея.

Корнелия? Нана знаеше всичко, а аз си оставах пълен невежа. Всичките ми намерения и обещания за посвещаване на семейството трябваше да бъдат преглътнати заради онова, което завинаги ме обвързваше с професията.

Да пропусна първото влюбване на Деймън. Сега вече нищо не можех да върна обратно. Корнелия, значи. За която нищо не знаем.

Толкова беше хубаво отново да съм си у дома. Кухнята скоро се изпълни с миризмите от гозбите на Нана, при това все по-силни. Имах чувството, че съм се завърнал за някакво тържество с приятелите и семейството ми. Освен готвеното с чили можех да се насладя и на прочутия царевичен хляб на Нана, на салатата от пресен чесън, на сочните пържоли и на страхотно вкусния карамелов пудинг. Очевидно доктор Коулс напълно бе успяла да убеди мама Нана да приема всичко откъм по-добрата му страна.

Опитах се да се успокоя с тези мисли, докато гледах как Нана шеташе из кухнята. Чувствах се по-възбуден, отколкото ако наистина заслужавах това мило семейно празненство. Не само че няхах никакви шансове да се класирам за „Баща на годината“, но вече имах и резервация за следващия си полет до Ел Ей.

— Я виж кой е тук! С цялото си семейство. Погледни насам. Къде ми е фотоапаратът?

Сампсън и Били пристигнаха у дома заедно с тримесечната им дъщеря Джаката, която не бях виждал от раждането ѝ. Джон, целият сияещ, я взе от препаската на гърдите на Били и я положи в ръцете ми. Каква гледка само бе това — Сампсън с невръстната си дъщеричка. *Таткото мечок*, казах си аз. *Заедно с мама мечка и малкото им мече.*

— Страхотна красавица — рекох. И бях прав — с нейната кожа с цвят на какао и меките чупки на черната ѝ къдрава косица, покриващи цялата ѝ главичка. — Взела е най-хубавото от вас двамата. Истинска кукличка.

Джени се присъедини към нас, за да може и тя да се полюбува на Джаката. Беше тъкмо във възрастта, когато момичетата започваха да се досещат, че и те един ден могат да имат бебета, така че бе започнала да гледа под друг ъгъл на въпроса.

— Толкова е мъничка — изрече тя с глас, потрепващ от благоволение.

— Не е чак толкова мъничка — отсече Сампсън. — Напълно е в нормите и по височина, и на килограми. Метнала се е на баща си. Скоро ще настигне Били, когато е била на *пет* години.

— Да се надяваме, че поне няма да вземе твоите ръце и крака, иначе горко ѝ — намеси се Нана. После смигна на Били, която възприемаше като част от нашето семейство.

Отново ме завладя стоплящото усещане от завръщането у дома. Това бе един от онези прекрасни мигове, които изненадващо те сграбчат за сърцето, напомняйки наведнъж за всички хубави неща в живота. Каквото и да се случи занапред, аз винаги ще зная къде е мястото ми и на кого принадлежа.

Постарах се да запечатам този миг в паметта си. Като моментална снимка. За да запазя това чувство за следващия път, когато ще имам нужда от него.

Ала това усещане за близост и семеен уют не трая дълго, понеже къщата започна да се пълни с още гости. Пристигнаха неколцина от старите ми колеги от полицията във Вашингтон. Джеръм и Клодет Търман бяха придружавани от Ракийм Пауъл и новата му приятелка, чието име ми убягна.

— Давам му само една седмица — прошепна ми Сампсън, след което ме дръпна настрана. — Ако дотогава тя още е с него, тогава вече ще имаш основания за тревога.

От роднините първи пристигнаха леля Тия и братовчед ми Картър, последвани от внушителен брой други наши близки, все познати физиономии, излъчващи сърдечност и топлина. С някои от тях дори си приличахме външно.

Последна дойде доктор Кейла Коулс. Посрещнах я на външната врата.

— Ан Съливан^[1], предполагам?

— Извинявай? О, да, разбрах. Имаш предвид филма „Творецът на чудеса“^[2], нали?

— Да. „Творецът на чудеса“, същият, който успя да убеди баба ми да приготви пуйката с чили. Предполагам, че всичко това е твое дело. Добре си се справила.

— Винаги съм на твоите услуги. — Закачливо сведе глава и приклепна в нещо като реверанс. С тази тюркоазена рокля изглеждаше прелестно. Кейла обикновено не носеше специални тоалети, така че сега не можех да не се впечатля. Днес определено изглеждаше много по-различна, отколкото когато бе облечена в обичайната бяла престилка.

Вместо лекарска чанта сега в ръка носеше голям глинен съд, завит с кърпа.

— А пък това може да се окаже най-голямото ти постижение — отбелязах аз. — Някой да си позволи да донесе нещо сготвено в кухнята на Нана? Много съм любопитен да видя това.

— Не става дума само за храна. Донесла съм и рецептата.

Завъртя глинения съд, за да ми покаже бялата картичка, закрепена отстрани.

— Печен фасул, много здравословен, особено за сърцето, но само за жени, които знаят как да сготвят бекон с повече мазнина.

— Е, добре, влизай тогава — магнах с ръка аз. — На твой риск.

Звучите на „Ромаре Беърдън Ривилийд“ в изпълнението на квартета на Брандфорд Марсалис^[3] се лееха из цялата къща. Празненството набираше скорост все повече и всички с радост посрещнаха доктор Коулс, защото тя явно се ползваше с ореола на светица в квартала. Как да не ти се замае главата. Въпреки че в края на седмицата ме очакваше ново пътуване. Но поне засега всичко бе наред.

[1] Ан Съливан (1866–1936), макар и родена в бедно семейство и самата тя полусляпа, успява да се образова и да помага на слепи деца. — Б.пр. ↑

[2] „Miracle Worker“, филм от 1962 г., посветен на историята на Ан Съливан. Ролята се изпълнява от Ан Банкгрофт. — Б.пр. ↑

[3] Джаз саксофонист (р. 1960), обучаван от Майлс Дейвис. — Б.пр. ↑

Заварих Сампсън и Били в кухнята тъкмо когато той отваряше бутилката с бира. Грабнах я от ръката му. Имаше нещо, което бях длъжен да изясня с едрия си бивш колега, при това преди празненството да се развихри неудържимо.

— Последвай ме. Трябва да поговоря с теб... преди някой от нас двамата да е започнал пиенето — рекох му аз.

— О, звучи много мистериозно — отвърна Били и се засмя, докато ни гледаше.

Винаги ни възприемаше така. Били работеше като медицинска сестра в спешното отделение и там се бе нагледала на какво ли не.

— Хайде да се качим на горния етаж — предложих аз на Джон.

— Вече изпих едно питие — призна си той. — Така че това ще ми бъде второто.

— Нищо. Ела. Само за минута, Били.

От кабинета ми на мансардния етаж се чуваше музиката, звучаща долу. Разпознах смеха на Кейла въпреки стълпотворението от най-различни гласове.

Сампсън се облегна на стената.

— Искали сте да ме видите, сър? Лично, в кабинета ви?

Носеше приятна тениска с емблемата на любимия си баскетболен отбор на гърдите, напомняща на нас, старите, за мъжката лига „Сейнт Антъни“. Девизът на лигата беше: *Ако никой не мърда, никой няма да пострада.*

— Не ми се иска да смесвам работата с празненството — започнах аз.

— Но не можеш да се сдържиш, така ли? — ухили се Сампсън. — Познах ли?

— Не съм у дома задълго. Трябва да се върна в Ел Ей, но не искам да протакам повече този въпрос.

— Е, сега вече наистина ме заинтригува — кимна Джон. — Каква е уловката? Нека да я чуем.

— По същество? Двамата с директор Бърнс искаме да помислиш сериозно върху възможността да се върнеш на работа в Бюрото. Искаме от теб да направиш решителната стъпка, Джон. Очакваше ли подобно предложение? — попитах го аз.

Той се засмя.

— Да, разбира се, не мога да отрека, че го очаквах. Отдавна ми прави впечатление, че нещо кроиш. Бърнс иска да поафроамериканчи Бюрото, така ли, захарче?

— Не. Не че бих имал нещо против.

Това, което искаше Бърнс, се ограничаваше само с ангажирането на още агенти, които да имат опит в разследванията намясто. И да са личности, на които да може да се довери. Да бъдат неговият доверен екип. Казах на Бърнс, че ако мога да си избира дори само един помощник, то това ще е Джон Сампсън и никой друг. Бърнс не се нуждаеше от повече убеждаване.

— Вече имам зелена улица от директора — обясних му аз. — Рон Бърнс иска същото, което искам и аз.

— Искаш да кажеш, че той иска мен? — попита Сампсън.

— Е, не можем да си осигурим Джеръм или Ракийм, нито защитника от „Съджърнър Трут“. Затова ще се задоволим с теб.

Сампсън гръмко се засмя. Винаги съм харесвал смеха му.

— И ти ми липсваш, трябва да го призная. Ако щеш вярвай, но вече имам готов отговор. Искам ти да се върнеш в полицията във Вашингтон. Какво ще кажеш за това? Ти си напълно прав за едно: ние трябва отново да заработим заедно. По един или друг начин. Но ми се струва, че моето предложение е за предпочитане.

Не успях да се сдържа и да не се разсмея с пълен глас. После двамата срещнахме стиснатите си юмруци. И двамата бяхме на мнение, че отново трябва да работим заедно, по един или друг начин.

Казах на Сампсън, че ще си помисля върху неговото изненадващо предложение, а той отвърна, че пък той на свой ред щял да обмисли моето. След това Сампсън отвори вратата и музиката от долния етаж нахлу с пълна сила.

— Сега вече може ли да пийнем? — насмешливо попита Сампсън. — Все пак сме на празненство, захарче. Или си забравил как празнувахме навремето?

— Помня, но доста смътно — признах си аз.

Само след две минути вече бях с бира в едната си ръка, а в другата — с печено ребърце от скарата в двора. Заварих Джени и Деймън в трапезарията да играят на карти с Кейла Коулс и братовчедка им Мишел. Честно казано, от групата в момента най-много ме интересуваха Кейла.

— Вие тук защо пренебрегвате останалите ни гости? — попитах аз децата.

— Е, тези двете тук не могат да се оплачат, че са били пренебрегнати — опроверга ме Джени с хладно изражение на лицето. В знак на съгласие с нея Кейла и Мишел веднага кимнаха.

— Не, въобще не се чувствам пренебрегната. Така ме бият на карти, че дори бих искала по-малко да се бяха занимавали с мен — сподели Кейла и се засмя заговорнически заедно с Джени и Деймън. Ето че всичко се повтаряше. Една жена и децата ми, в пълен сговор. Това ли беше истината? Или пропусках нещо?

Изгледах продължително д-р Кейла Коулс, докато тя разбърка тестето и започна да раздава картите за следващата игра. Изглеждаше невероятно земна и хубава, при това, без да полага особени старания. Работата бе в това, че много я харесвах. Всъщност много отдавна харесвах Кейла, още откакто бяхме хлапета, играещи заедно в „Саутийст“. И сега?

— Да не гледаш в картите ми? — усъмни се тя. Въпросът ѝ ме сепна и ме извади от унеса или каквото би трябвало там да го нарека.

— Не картите, а теб — уточни Джени. — През цялото време само теб зяпа, доктор Коулс. Обаче се опитва да го прикрие. Нали ги знаеш какви са ченгетата под прикритие.

— Добре, стига шеги. Изчезвам. Ще отида да помогна на Нана — заявих. Намигнах на Кейла и се изнизях. При това доста бързо.

— Не си отивай — помоли ме тя. Но вече бях поел по коридора.

Докато вървах към кухнята, си мислех само за едно. Как да остана насаме с Кейла по време на купона? И къде да я отведа за нашата първа среща?

Отведох я при Кинкейд. Беше любимото място на двама ни с Кристин, но преди това си беше *мое* любимо място и сега отново исках да се върна тук. Кейла не закъсна с повече от пет минути, след като пристигнах, и това много ми допадна. Дойде на време, без да се опитва да ми играе някакви номера. Беше с черен кашмирен пуловер, черни панталони и елегантни обувки с висок ток и каишки. Отново беше ослепителна. По начин, който само тя умееше.

— Съжалявам, Алекс — задъхано рече тя, щом се приближи до мен. Чаках я на бара. — Нали знаеш, че винаги съм се придържала към точността. Знам, че това е малко досадно и че премахва очарованието и магията на срещата. Но не мога да се променя. Следващия път, защото ще има следващ път, надявам се, ще се постарая да почакаш няколко минути. Както е модата напоследък. Най-малко десетина. Или може би дори петнайсет.

— Прощавам ти — рекох аз с облекчение. — Всичко това бе само за разчупване на леда, нали?

Кейла учудено примигна.

— И успях, така ли? Мили боже, бива си ме, нали? Хитра и потайна, също като теб.

— Знаеш ли, че мъжете не харесват жени, които са прекалени умни, защото ги плашат? — попитах я аз. — Е, ти си плашещо умна.

— Но пък ти си изключението, което потвърждава правилото, нали така? Защото ти винаги си харесвал умни жени. Но както и да е, по-важното е друго — аз не съм чак толкова умна. Ще ти кажа защо — това си е моя теория.

— Забрави. Искам една бира — обърнах се аз към бармана. — „Пилзнер“, от наливната.

— В болницата съм се нагледала на всички тези личности, претендиращи да са свръхинтелигентни, доктори и учени, при които обаче личният живот често е затънал в истински хаос. Е, тогава наистина ли са толкова умни, колкото твърдят? — неуморно продължи тя по темата. — Та нали цялата им интелигентност се свежда до

зазубрянето на някакви факти и заимстване на чужди идеи? Или до запомнянето на песните от ерата на рокендрола, или до зазубрянето на всички реплики от „Омагьосани“?

Отчаяно завъртях очи.

— Да не би да знаеш наизуст репликите от „Омагьосани“? И въобще познаваш ли хора, които да ги знаят?

— Господи, не. Може би от „Спешно отделение“. Или от „Отвлечени“.

— Аз знам много от песните в стил ар енд би — уверих я аз. — Макар да не смятам, че животът е прекрасен.

— Не съм съгласна — засмя се Кейла. — Нали познавам децата ти, Алекс.

— Познаваш ли Кристин Джонсън?

— Спри. Да, познавам я. Тя е впечатляваща жена. Напълно. Само че точно сега е малко объркана.

— Добре, няма да споря. Макар че в този случай аз ще изляза лошият.

Продължихме разговора в същия закачлив дух, пийнахме малко, като повече наблегнахме на храната, която се оказа чудесно приготвена. Но най-любопитното бе, че избягвахме да говорим за Нана и децата, може би защото това бе прекалено удобна тема. Както винаги, аз се забавлявах искрено на чувството за хумор, с което Кейла бе надарена, но най-вече ми допаднаше доверието, което ми вдъхваше. Толкова бе естествена и самоуверена, без следа от опит да се защитава. Искрено бях щастлив, че си уредих среща с нея.

Тъкмо допивахме питиетата си, след като бяхме приключили с вечерята, когато тя обяви:

— Беше приятно, Алекс. Много приятно и непринудено.

— Изненадана ли си? — попитах я аз.

— Всъщност не съм. Е, може би все пак малко съм изненадана — призна тя. — Да, донякъде, може би.

— Ще ми кажеш ли защо?

— Хм. Предполагам, че е така, защото на практика ти не ме познаваш добре, макар да си мислиш обратното.

— Винаги когато се виждаме, ти си заета с работата си — отбелязах аз. — Нали за всички тук си доктор Кейла Коулс от „Квартални услуги за болните по домовете“.

— Вземете два аспирина. Да не сте *посмели* повече да ми звъните на домашния ми телефон — произнесе тя с професионален тон и весело се засмя. — Въпреки че много хора ми се доверяват, в повечето случаи ми е трудно да изпадам в откровения за себе си.

Сега бе мой ред да се усмихна.

— Искаш ли да ми довериш нещо?

Кейла поклати глава.

— Мисля, че вече го казах. Беше приятна вечер. Забавлявах се повече, отколкото бях очаквала.

— Добре. И *ще* има и следваща среща. Това искаше да ми кажеш, нали?

Тя ми смигна дяволито.

— Сгрешила ли съм?

— Не си. Ако, разбира се, искаш пак да се срещнем.

— О, ще се срещнем, Алекс. Разбира се, че го искам. Искам да разбера какво ще излезе от всичко това.

Следващия следобед, когато отново се върнах на Западното крайбрежие, заварих екипът на Бюрото в Ел Ей да работи трескаво по последния случай на Мери Смит, което, меко казано, не беше особено добра новина.

Изглежда, се носеше слух, че двамата с Мадъкс Фийлдинг не се погаждаме добре, особено след като той бе заел мястото на детектив Джийн Галета. Отношенията между полицията в Лос Анджелис и ФБР винаги са били доста обтегнати, но все пак при много от случаите ние сме си сътрудничели положително. Ала сега работите определено не вървяха на добре.

От слуховете, които успях да чуя, разбрах, че се говори как агент Крос се е натресъл, без да има какво да губи, след което е прецакал нещата с ЛАПУ.

Оставих това да ме терзае около пет минути, след което се захванах с работа.

Мери Смит, известна още като Холивудския преследвач или като Гадната Мери, се превръщаше в героиня на едно от най-тежките и най-бързо развиващите се разследвания на серийни убийци. Всичко около този случай се променяше с невероятна бързина. Всеки, който бе запознат с извършените от Мери убийства, можеше да потвърди това. Дори и най-опитните следователи говореха само за нея. Особено сега, когато дори и най-незначителният спор по този случай можеше да прерасне в страхотен скандал.

Тази сутрин, докато пътувах към града, беше пристигнал още един имейл от Мери Смит. Още не го бях видял, но вече бе плъзнал слух, че този път бил по-различен от предишните. От ЛАПУ вече бързали да вземат някакво решение. Този път Мери Смит изпратила предупреждение и нейното съобщение било възприето съвсем на сериозно.

Събрахме се в конферентната зала на четиринадесетия етаж, избрана преди толкова много седмици за седалище на умните глави от Бюрото, занимаващи се с разследването по случая „Мери Смит“.

Стените бяха облепени с фотографии, изрезки от вестници и доклади от лабораториите. Върху огромната маса, ширнала се из залата, бе монтирана телефонна централа.

Срещата трябваше да се ръководи от Фред ван Алсбург, който нахлу вътре десетина минути след като всички бяхме по местата си. Кой знае защо, закъснението му ме накара да си спомня д-р Кейла Коулс и за това колко точна бе тя при всичките си визитации. Кейла вярваше, че хората, които имат навика да закъсняват за срещите си, не уважават достатъчно останалите или поне не се сезчат да си погледнат часовниците.

Фред ван Алсбург отдавна си бе спечелил прякора „Знака Стоп“. Датираше от края на осемдесетте, защото тогава бе спрял трафика с хероин по контрабандния канал между Централна Америка и САЩ. От това, което ми бе известно за него, можеше да се направи изводът, че оттогава досега той не бе постигнал нищо особено, освен да се катери нагоре по стъпалата на служебната йерархия. Сега бях принуден да работя с него, но това не означаваше, че щях да го уважавам повече само защото беше с по-висок ранг от мен.

Мисля, че и той знаеше това, защото ме свари неподготвен, като откри срещата по начин, с който бе свикнал.

— Искам само да уточня нещо, преди да сме започнали сериозните разисквания — каза той. — Както всички вече знаете, ние сме оставени сами на себе си, поне що се отнася до ЛАПУ. Мадъкс Фийлдинг, изглежда, възнамерява също да действа самостоятелно, доколкото му е възможно, надминавайки себе си в ролята си на трън в задника. Съгласен ли си, Алекс?

Из залата се разнесе многозначителен кикот. Десетки глави се обърнаха към мен.

— Хм. Без коментар — заявих аз, с което смехът в залата още повече се усили.

Фред ван Алсбург повиши тон, за да принуди останалите да запазят тишина.

— Вече се разпоредих да се поддържат активни всички наши комуникационни канали, което означава изцяло и своевременно да споделяме с ЛАПУ всяко нещо, до което се доберем. Затова, ако науча, че някой от вас се е опитал да покрие нещо, дори и най-незначителното, при следващия случай той ще се занимава със

снемането на отпечатъци. Фийлдинг се старае да доведе усилията на своя екип до успешен край по неговия начин, който очевидно той предпочита, обаче аз не съм склонен на никакви компромиси с нашия професионализъм. Ясно ли е на всички?

Останах приятно изненадан от реакцията на Ван Алсбург спрямо ситуацията. Очевидно той проявяваше професионална лоялност, дори това да означаваше, че се съобразява с мен.

Продължихме с обсъждането на последния имейл на Мери Смит. Фред ван Алсбург използва прожекционната система, монтирана в залата, за да покаже текста на съобщението на голям екран, така че всички да могат да го прочетат.

Докато изчитах имейла на Мери Смит, останах поразен не толкова от написаното, а по-скоро от това, което тя като че ли се опитваше да ни каже. Беше същото, което бях забелязал и преди, в предишните ѝ съобщения, само че сега бе още по-недвусмислено, като настойчив барабанен тътен, все по-отчетлив с напредването на времето.

Хайде, ела и ме хвани, казваше ни тя.

Ето ме. Просто ела и ме хвани. Какво се мотаеш толкова?

Освен това бе изпратила имейл до покойния Арнолд Гринър. Или с други думи: до умрял писмо.

До: agriner@latimes.com
От: Мери Смит
За: Тази, която ще бъде следващата

Вече сме се срещали ние двете, ти и аз, така че какво ще кажеш за това?

Помниш ли ме? Защото аз не съм те забравила.

Онзи ден ми даде автограф. Изглеждаше толкова достъпна, толкова земна, тъй закачлива и очарователна. Не ми се иска да уточнявам къде точно се видяхме, но ти и без това няма да можеш да си спомниш за мен. Казах ти тогава колко харесвам филмите ти, а ти ми се усмихна, сякаш въобще нищо не бях казала. Това за пореден път ми напомни колко незабележима съм в очите на другите.

Не беше за пръв път впрочем да гледаш през мен като през стъкло. Не ме забеляза както при поредната ни среща вчера, така и днес в салона за фитнес. Не че всъщност съм очаквала да ме забележиш.

Получава се така, че се разминаваме във всяко едно отношение. Дали пък не е именно това, което толкова много ме дразни?

Всички знаят коя си, но никой не знае коя съм аз. Не съм прочута, нито съм филмова звезда красавица, не притежавам нищо, което имаш ти. Нямам безупречна кожа, нито ослепителна усмивка, достойна за рекламата на някоя търговска марка. Според всички източници ти си много по-добра майка, отколкото беше Патриша Бенет, по-добра актриса от Антония Шифман, по-достойна жена и съпруга от Марти Лоуенщайн-Бел и със сигурност по-известна от онази кариеристка Сузи Картоулис.

Ти си точно това, което всички имат предвид, когато казват за теб: „Тя има всичко, което може да се пожелае“. И

ти го знаеш, мога да се обзаложа за това, макар че понякога е възможно да го забравяш.

Обаче съществува нещо, само едно нещо, което аз притежавам, а ти — не. *Аз знам нещо*. Знам, че като броим два дни отсега, към пладне ти ще бъдеш мъртва. Ще имаш куршум в мозъка и лице, което никой няма да може да разпознае, дори и твоите мили деца, а даже и обожаващата те публика, която се реди на опашки за твоите филми.

Но не ти го казах, когато се срещнахме.

Само се усмигнах, почти с поклон, за да ти благодаря, че си такава, каквато си. После се отдалечих, знаейки, че следващия път, когато ме погледнеш, ще бъде по съвсем различен начин.

Защото следващия път няма да остана *невидима* за теб. Обещавам ти го.

А аз винаги спазвам обещанията си. Ако обаче се съмняваш, то можеш да попиташ Арнолд Гринър.

— Какво мислите за всичко това? — попита Фред ван Алсбург присъстващите в залата, след което се втренчи право в мен. — Ти си имал повече случаи като този от всички останали тук. Би ли ни обяснил какво става? Какво е намислила този път?

Реших да го заявя открито, без всякакво предисловие:

— Иска да бъде заловена.

Почувствах, че трябва да се изправя и да говоря с лице към аудиторията.

— Най-вероятно е тази личност да се чувства напълно изолирана. Реакцията ѝ спрямо хората, които подбира за свои мишени и решава да ги елиминира, е парадоксална. Тя, той или то разрушава това, което не притежава и не може да притежава. И с течение на времето тя започва да се чувства все по-зле. Една част от Мери знае това и не желае да продължава все така, обаче ѝ липсва самоконтрол да се спре.

— Ами последният имейл? — попита Фред.

— Още един признак, че убийцата е изправена пред сериозен конфликт. Може би съзнанието ѝ още вярва, че ще продължава успешно да се надсмива над властта, докато подсъзнанието ѝ вече тайно чертае картата, чрез която ние да я заловим. Това е единственото разумно обяснение на случващото се, но не съм сигурен доколко наистина е правдоподобно.

— А какво ще кажеш за противоположния вариант? — попита Дейвид Фуджиширо. — Ами ако тя съзнателно се стреми да ни подведе, като ни подхвърля измислена от нея хипотеза.

— Да, имаш право. Това е напълно реална възможност — съгласих се. — Тогава ни остава само да обсъдим всички възможни ходове, различни от посочените в нейния имейл. Мисля, че сме длъжни да приемем това съобщение първо като опит да ни заблуди и да обмислим алтернативен втори вариант. Но Дейвид току-що ни подсказа още една логична възможност. Разбира се, ние не знаем дали в действията си Мери Смит се ръководи от логиката.

Няколко от агентите, включително и моят приятел Пейдж, старателно записваха най-важното, докато аз говорех. Бях уверен, че съм полезен тук, макар че не се чувствах много на място.

— Знаем ли как ще постъпят колегите от ЛАПУ? Говоря за последната заплаха — обади се един агент от задните редици. Лицето му не ми беше познато. Обърнах се към Фред ван Алсбург в очакване на неговия отговор.

— Известно ни е само, че са ангажирали значителна част от своя контингент и са се раздвижили — отново заговори Ван Алсбург. — Това поне знаем със сигурност. Работят усилено върху базата от данни с потенциални мишени. Но ако сумираш имената на всичките по-известни актриси в този град, като се ограничиш дори само до тези, които имат семейства, пак ще получиш доста внушителен списък.

— Освен това от ЛАПУ вече започват да се притесняват заради създалата се паника. Привидно всичко е както трябва: навсякъде обикалят техни патрулни екипи, обаче това съвсем не е достатъчно, за да защитят всичките тези жени и техните семейства — освен ако наистина заловят Мери Смит. Някой трябва да я залови. И знаете ли какво? Искам това да сме ние, а не онези от ЛАПУ.

Дисниленд беше пълен с изненади за всяка една майка. „Най-щастливото място на Земята“, както се рекламираше в брошурите — и може би това бе самата истина, но заради огромните възбудени тълпи беше също едно от местата на Земята, където най-лесно може да изгубиш детето си.

Мери се опитваше да потисне тревогата си. *Безпокойството само щеше още повече да влоши нещата. Плашливите са най-тъжните хора на света. Никога не бива да го забравям.*

Освен това нали днешният ден трябваше да бъде посветен само на забавленията и приятното прекарване на цялото семейство. Брендан и Ашли очакваха отдавна този ден. Дори малкият Адам подскачаше и пицеше в количката си, обзет от радостна възбуда.

Мери се стараше да не губи от поглед двете си по-големи деца, когато те поеха енергично напред по Мейн Стрийт, сред пъстро оцветените магазини, павилиони и другите атракции. Брендан и Ашли държаха в ръце картата на увеселителния парк, като стискаха здраво двата срещуположни края. Всичко наоколо им се струваше възхитително, макар никой от тях да не знаеше какво точно да очаква. Откакто Адам се бе родил, те винаги изтъкваха, че са големи.

— Какво искат да видят първо моите три сладурчета? — попита ги тя. — Ето че вече сме тук. Най-последно сме в Дисниленд, както ви бях обещала.

— *Всичко* — веднага отговори Ашли, останала почти без дъх. Със зяпнала уста гледаше Гуфи, истинския *Гуфи*, как се разхожда по Мейн Стрийт.

Брендан пък сочеше към едно малко момче, горе-долу на неговите години, което носеше огромните уши на Мики Маус с надпис „Матю“, избродиран по краищата им.

— Можем ли да си вземем и ние такива? — попита той, изпълнен с надежда. — Можем ли, моля те, моля те.

— Не, сладурче, съжалявам, не може. Мама няма достатъчно пари за това. Не и при днешната разходка. Но следващия път със

сигурност.

Внезапно се запита защо не се бе сетила да приготви сандвичи у дома. Пътуването до Дисниленд ѝ излизаше по-скъпо, отколкото бе очаквала. Ако нещо у дома се обърка между днешния ден и деня за заплатата, щеше да затъне ужасно дълбоко.

Но сега нямаше да се тревожи за това. *Престани. Престани. Не и днес. Не разваляй всичко.*

— Зная какво трябва да направим — нежно поде тя и взе картата от ръцете им.

Не след дълго те стигнаха до канала за плаване с лодки. Мери не бе идвала тук, откакто бе родила Брендан.

Но каналът си беше същият, както някога, и това ѝ подейства успокояващо. Хладното място си бе все тъй примамливо, както го помнеше отпреди. Откри, че и сега ѝ допадаха усмихнатите лица на куклите-автомати, които никога не се променяха. Имаше нещо толкова приласкаващо в тази разходка из Дисниленд. Обичаше да бъде тук с хлапетата и затова бе спазила обещанието си.

— Вижте това там! — провикна се Брендан и посочи към веселото семейство Ескимо, махащо им с ръце от техния покрит със сняг дом.

Брендан и Ашли вероятно не помнеха кога за последно бяха виждали сняг, осъзна тя, докато Адам никога не бе виждал сняг. Сивият, безкрайно студен, дом сега ѝ се струваше като да бе на другия край на света, също като черно-бялата част от света в приказката „Магьосникът от Оз“. Само че Дороти се бе върнала, но Мери — не. Никога нямаше да се върне отново там. Не и сред онези покрити със сняг планини. Струваше ѝ се, че бяха отдалечени на хиляди километри оттук. Там, където им бе мястото. А сега около тях нямаше нищо друго, освен ослепителното слънце на Калифорния. И усмихващите се Гуфи и семейство Ескимо.

— Извинете, госпожо, моля ви, излезте — каза ѝ служителят, с което прекъсна унеса ѝ.

— Мамо!

Мери трепна от този рязък вик. От паметта ѝ бе изчезнала половината от пътуването, защото се бе замислила за други неща. Какво бе последното, което си спомняше? А, да, *семейство Ескимо. И снегът. Да, снегът.*

— Госпожо? Моля ви. Другите чакат.

Мери погледна към униформения служител, който продължаваше да я гледа с престорена любезност.

— А можем ли да пообиколим наоколо? — попита тя.

Той се усмихна любезно.

— Безкрайно съжалявам, но това не е позволено. Ще трябва отново да се наредите на опашката.

— Да вървим тогава! — извика Брендан. — Айде, мамче. И без сцени. *Моля те!*

— Е, добре де, добре — склони Мери. Гласът ѝ беше напрегнат и се чувстваше малко засрамена.

Смигна на служителя.

— Деца! — извика тя със заговорнически тон, а после прекоси платформата, за да застигне своите деца, своите любимци.

Неусетно настана време за обяд. Мери остана ужасно разочарована, когато установи, че в портмонето ѝ са останали само дванадесет долара и някакви дребни. По една малка пица и нещо безалкохолно за пиене — това бе всичко, което можеха да си позволят тя и децата ѝ.

— Има от онова, зеленото — рече Ашли, когато Мери остави скромния обяд на масата пред тях.

— То не пречи да е вкусно — отвърна тя, но побърза да избърше с кърпата си парченцата от орегано. — Ето, готово. Всичкото зелено се махна, вече нищо не остана.

— Ама то го има и под сиренето. Не го искам, мамо. А пък иначе съм гладна, ужасно гладна!

— Скъпа, ето го обяда. Няма да има нищо друго за ядене, преди да се приберем у дома.

— Не ми пука.

— Ашли!

— Не!

Мери пое дълбоко въздух и преброи до пет. Опита се да се овладее, наистина се опита.

— Ето, виж брат си. На него му харесва. Толкова е вкусно.

Брендан се ухили и отхапа още от своята пица. Послушно дете. Докато Ашли само виреше брадичка и упорито избягваше да погледне майка си в очите.

Мери усети как напрежението все повече се насъбираше в раменете и врата ѝ.

— Аш, скъпа, трябва да хапнеш поне малко от пицата. Ашли! Опитай се де! И когато говориш с мен, гледай ме в очите.

Мери знаеше, с цялото си сърце го знаеше, че не бива да ѝ обръща внимание. Щом не искаше да яде, не биваше да я насилва. Проблемът бе на Ашли, а не неин.

— А знаеш ли колко струва всичко това? — попита тя, въпреки че не ѝ се искаше да се стига дотам. — Знаеш ли колко скъпо струва

всичко тук, в тази приказна земя!

Брендан се опита да се намеси.

— Мамо, недей. Мамо, мамо...

— Не ме интересува — отново просъска Ашли. Малка кучка. Ужасно момиче.

Напрежението още повече се усили и обхвана всичко от раменете към ръцете ѝ, спускайки се надолу чак до краката ѝ. Мери усети острите спазми в мускулите си, но после изведнъж всичко се размина. Отпусна я.

Ашли не иска да вкуси храната? Ами добре тогава. Дадже много добре.

Ръцете ѝ чевръсто се пресегнаха през масата.

— Мамо! — изкрещя Брендан.

Картонените чинийки и парчетата пица се разлетяха по бетонния под на заведението. Една бутилка от сода се прекатури и пенливото ѝ съдържание се изля върху разпънатото сгъваемо столче на Адам. Детето изпищя. Писькът му се сля с този на Мери.

— Виждаш ли какво направи? Видя ли?

Но Мери не го чу. Собственият ѝ глас долиташе странно приглушен до слуха ѝ, сякаш идваше нейде отвъд вратата. А пък вратата беше затворена, дори заключена.

О, не биваше да става така. За бога, та тя и децата бяха в Дисниленд. Това беше лошо, толкова лошо. Всичко, за което се бе старала толкова много, бе отишло по дяволите. Това беше някакъв кошмар. Какво ли още трябваше да се случи, та всичко да се развали окончателно?

Ако трябваше да се вярва на последния имейл на Мери Смит, ние разполагахме само с четиридесет и осем часа или дори по-малко до следващото убийство.

И за да се влоши още повече тази непоносима ситуация, анализът показва, че е абсолютно невъзможно да бъдем навсякъде, дори и ако можехме да ангажираме стотици агенти и детективи да работят по случая.

Все пак се появи и една конкретна следа, на която бяхме длъжни да обърнем внимание. Това бе всичкото, което ни съобщи Фред ван Алсбург за нея. Лично аз не бях сигурен, че се нуждаем от нова работна среща, за да обсъждаме подробностите по операцията за проследяването.

Трябваше да уговорим с Мадъкс Фийлдинг съвместните действия на двата екипа — нашия и този на ЛАПУ. Когато влязох при него, на телефона дежуреше един детектив от екипа, натоварен с издирването на синия пикап.

Звеното от ЛАПУ включваше двама главни инспектори, две дузини агенти и един координатор — Мерил Снайдър, който поддържаше непрекъснатата връзка с нас.

Снайдър започна с кратък обзор на плана за издирване. Гласът му издаваше лек акцент от Нова Англия.

— Както знаем, превозните средства не могат да бъдат издирвани по цвят, а това е единственото, което знаем за пикапа, който се предполага, че принадлежи на Мери Смит.

— След всичките досегашни проверки сме отсели към две хиляди автомобила, които остават като възможности в окръг Лос Анджелис. Но за улесняване на сортирането решихме да съсредоточим вниманието си само върху гражданските автомобили. Все още получаваме ежедневно десетки обаждания за хора, притежаващи син пикап. Или от хора, които са видели някъде подобен автомобил или им се е сторило, че са го видели, или просто знаят, че някой има подобен

автомобил. Най-трудното в цялата работа е да се отсеят 99.99% от сигналите, за да остане полезната част, която може би е само 0.01%.

— Защо тогава се обръща толкова внимание на това? — попитах аз.

Тогаваш Снайджер ни обясни, че се комбинирали няколко фактора. Повечето от обаяванията били свързани с по някоя и друга смущаваща подробност, но специално при това се струпали няколко подозрителни фактора.

— Този младеж ни се обади, за да ни съобщи за неговата съседка, която му се сторила подозрителна. Тя карала син пикап, разбира се, а името ѝ било Мери Уагнър.

Всички в стаята смръщихме вежди. Изглеждаше невероятно, но аз не бих се шокирал, ако се установеше, че нашата убийца наистина използва малкото си име, като се има предвид колко силно се стремеше да спечели вниманието на обществото.

— Тя е истинска Джейн До^[1] — продължи Снайджер.

— Няма издадена шофьорска книжка нито в нашия, нито в някой друг щат. Регистрационните табели с номера на колата са от Калифорния, но знаете ли какво се оказа?

— Били са откраднати — полугласно промърмори някой отзад.

— Точно така. Наистина са били *откраднати* — потвърди Снайджер. — И не могат да бъдат проследени. Вероятно тя ги е смъкнала от някой стар автомобил, захвърлен в околността.

— А накрая ето и нейния адрес: Мамут Авеню в каньона Ван Найс. Това е само през десет улици от онова интернет кафене, където бе открит онзи недописан имейл.

— Какво друго знаем за тази жена? — обърна се Ван Алсбург към Снайджер. — Установено ли е наблюдение над нея?

Един агент от предната редица изтрака нещо на своя лаптоп и на стената в конферентната зала се появи една фотография. На нея се виждаше бяла жена на средна възраст, заснета наред някакъв паркинг. Беше облечена в униформа, напомняща на униформите на камериерките по хотелите. Не беше нито слаба, нито дебела; дрехата ѝ стоеше добре, но все пак изглеждаше малко тясна за едрата ѝ фигура. Според моята преценка жената беше около четиридесет и пет годишна.

— Снимката е от тази сутрин — поясни Фред. — Тя работи като камериерка в хотел „Бевърли Хилс“.

— Спрете. Камериерка ли? Камериерка ли казахте?

Няколко глави се извърнаха към агент Пейдж, който се бе облегал на дъската под прозореца.

— Какво има? — попита Ван Алсбург.

— Не знам. Може би звучи налудничаво...

— Карай направо.

— Ами всъщност... има нещо в рапорта на доктор Крос — започна Пейдж. — В хотела, където бяха намерени Сузи Картоулис и Брайън Конвър. Там някой беше оправил леглото. При това без нито една гънка. — Той сви рамене. — Прекалено грижливо, но... не знам. Една хотелска камериерка...

Тишината в залата като че ли го изплаши и младият агент замълча. Според мен, ако имаше повече опит, Пейдж би определил тази реакция по-скоро като интерес към казаното от него, а не като скептично отношение. Всички се замислиха над думите му, а в това време Ван Алсбург превключи на следващия диапозитив.

На него също се виждаше Мери Уагнър, но този път в по-близък план.

Като се вгледах по-добре, долових наченки на посивяване в черната ѝ наглед коса, стегната на кок зад тила ѝ. Лицето ѝ бе закръглено и почтено на вид, но изражението ѝ бе безразлично и някак си липсващо. Сякаш беше някъде другаде.

Мърморкото от задните редове пак се обади:

— Не ми се струва кой знае колко впечатляваща.

И наистина не беше. Съвсем не бе от онези, на които ще обърнете внимание на улицата.

Практически невидима.

[1] Героиня, дала име на филм от 2001 г.; много зрелищен екшън. Ролята на Джейн До се изпълнява от Тери Хатчър. — Б.пр. ↑

Вечерта на същия ден, към шест и двайсет, паркирах през една пресечка от къщата на Мери Уагнър. Това определено можеше да донесе нещо, да се окаже нашият голям пробив, и ние всички го знаехме. Досега все пак успяхме да държим журналистите настрана.

В алеята зад къщата се бе спотаил вторият екип, а третият следеше Мери Уагнър по пътя от местоработата ѝ в хотела „Бевърли Хилс“ към дома. Току-що ни бяха съобщили, че се е спряла в някакъв магазин за храни, но вече приближавала.

И наистина не след дълго синият пикап, бълващ голямо количество газове от ауспуха си, се появи на алеята пред къщата.

Госпожа Уагнър извади от багажника две найлонови кесии и влезе вътре. Изглеждаше силна жена. Освен това имаше малко странен вид, също като онези, които имаха навика да си говорят сами, но за това не можех да бъда сигурен.

След като се скри вътре, ние прекосихме улицата, за да можем да виждаме по-добре.

Моят партньор тази вечер бе Мани Бейкър, агент, чиято възраст бе приблизително колкото моята. Мани имаше добра репутация, но едносричните му отговори на моите опити да поддържам благовъзпитан разговор вече ме бяха убедили, че дежурството ми с него ще премине предимно в мълчание. И така, двамата заехме позиция, за да наблюдаваме къщата на Мери Уагнър сред полумрака на настъпващата вечер.

Едноетажната къща, наета от госпожа Уагнър, не бе добре поддържана, дори и за едно бедняшко предградие. Липсваше врата на телената ограда около дома. Тревата на моравата откъм фасадата бе избуяла и погълнала отломките на редиците от тухли покрай пътеката.

Дворът не бе много по-широк от къщата. От южната му страна имаше място само колкото за няколко коли. Там жената бе паркирала своя пикап, на сантиметри от оградата на съседния имот.

ДжерEMI Килбърн, мъжът, който ни бе позвънил за синия пикап, живееше в съседната къща. Той бе собственик и на двете къщи. От

него узнахме, че тази, дадена под наем на госпожа Уагнър, е принадлежала на майка му до смъртта ѝ, настъпила преди година и малко. Скоро след това Мери Уагнър се нанесла и оттогава си плащала редовно наема. Килбърн я определи като „доста странна личност“, но все пак се държала общо взето приятелски с него, макар че водела доста затворен живот.

Тази вечер неговата къща бе тъмна. Той бе отвел семейството си при свои роднини, докато не се разреши случая с Мери Уагнър.

Когато полумракът отстъпи пред нощния мрак, наоколо съвсем притихна. По улицата не се виждаше никой. Мери Уагнър накрая запали осветлението и като че ли се отдаде на спокойно усамотение. Не можех да престана да размишлявам за *живота на тихото отчаяние*.

По едно време не издържах и извадих фенерчето и портфейла си, за да хвърля един поглед на снимките на Деймън, Джени и малкия Алекс, които винаги носех със себе си, като се питах какво ли правят сега. В мрака нямаше защо да се притеснявам за глупавата усмивка, разцъфнала на лицето ми.

През следващите няколко часа няхах друг избор, освен да поделям вниманието си между тънещата в покой къща на Мери Уагнър и файла с бележките по случая, запаметен в моя лаптоп. Всъщност тези бележки бяха по-скоро мои догадки, отколкото някакви категорични твърдения. Всичко, което трябваше да помня за Мери Смит, отдавна бе запечатано в паметта ми.

И тогава зърнах нещо — по-точно *някой*, — но в първия миг не повярвах на очите си.

— О, не! — силно извиках аз. — Мили боже!

Горкият Мани Бейкър замалко да изскочи от седалката си в колата.

— Хей! Тръскот! Спри! Веднага спри! *Спри*, ти казах!

Изскочих от колата веднага щом зърнах журналиста и неговия фотограф да се приближават към къщата на Мери Уагнър. Какво, по дяволите, търсеха те тук?

Ние бяхме приблизително на същото разстояние от къщата като тях, когато Тръскот внезапно се втурна да тича.

Веднага хукнах след него, бях доста по-бърз от журналиста или може би по-бърз, отколкото той допускаше. Не ми остави никакъв друг избор, затова се хвърлих яростно върху него малко преди да успее да се добере до предната врата. Ударих го отзад в гърба и Тръскот се строполи на земята, стенойки от болка.

Дотук беше хубавата част — това, че успях да го поваля. Ала сетне настъпи невъобразима суматоха. Сигурно Мери Уагнър ни бе чула и след секунди щеше да излезе и провери какво става, при което естествено щеше да ни разкрие. Единственото, което можех да сторя, бе да предприема отстъпление.

Дръпнах журналиста за крака, за да не бъдем забелязани от наемателката на къщата. За щастие успях да го направя, без да вдигам излишен шум.

— Имам пълното право да бъда тук. Ще те осъдя за всичко, което ми причиняваш, Крос.

— Чудесно, съди ме.

Тръскот започна да крещи в лицето ми, а неговият фотограф трескаво правеше снимка след снимка. Това обаче не ми попречи да извия ръката му зад гърба и така да го изведа чак до края улицата.

— Не можеш да ми причиняваш това! Нямах право!

— Махнете го оттук! Вземете му фотоапарата! — извиках на другите агенти, които притичаха отзад.

— Ще ти скъсам задника от съдене! Ще осъдя и теб, и Бюрото заради тази средновековна инквизиция, Крос! — продължаваше да крещи Тръскот, когато аз и още двама агенти най-после го изведохме

зад първия уличен ъгъл. Тогава нахлузих белезниците на Джеймс Тръскот, закопчах ги и го натиках в един от нашите седани.

— Махнете го по-далече оттук! — наредих на един агент. — Също и фотографа му.

Хвърлих един последен поглед към задната седалка, преди Тръскот да бъде откаран.

— Можеш да съдиш и мен, и ФБР. Но ще останеш в ареста заради възпрепятстване на разследването. Махнете този лунатик по-далече от очите ми!

След няколко минути тясната уличка отново потъна в тишина. Слава богу.

Честно казано останах удивен, дори озадачен, че Мери Уагнър, тази, която подозирахме, че е толкова умна и предпазлива убийца, изглежда, дори не ни забеляза.

През тази нощ Мери Уагнър спа добре. Всъщност много по-добре, отколкото повечето от нас. Джеймс Тръскот пък прекара нощта в участъка, но бях сигурен, че на сутринта ще го пуснат. От неговата редакция вече подадоха оплакване. Но той не бе пропуснал кой знае колко. Нямаше и никакви новости за докладване, когато другата смяна най-после се появи на улицата в четири през нощта.

Това ми осигури достатъчно време да се прибера в хотела, да подремна два часа и да си взема един душ, преди отново да се върна на работа.

Малко след седем сутринта бях пред хотела „Бевърли Хилс“. Смяната на Мери Уагнър започваше в седем и тридесет.

Тогаво определено щеше да стане интересно, защото очаквахме да открием нещо повече за нейното поведение.

Луксозният хотел — масивна бетонна грамада, отличаваща се сред пейзажа на Холивуд с розовия си цвят, — като се гледа от земята, бе почти изцяло скрит зад плътната редица от палми и бананови дървета по протежението на булевард „Сънсет“. Щом влязох вътре, открих, че фойето на хотела бе изцяло в розови тонове, а тапетите имитираха бананови листа.

Потърсих Андрю Перкинс — шеф на охраната на хотела — в кабинета му, намиращ се в сутерена. Съзнателно реших да огранича контактите с персонала на хотела само до разговора ми с него.

Самият Перкинс някога бе работил като агент към Бюрото. Когато влязох при него, видях върху бюрото му две копия от досието на Мери Уагнър.

— Тя до голяма степен притежава досие на образцов служител — заяви той. Идва навреме, изцяло е посветена на работата си. Доколкото успях да разбера от сведенията за нея, се оказва, че тя пристига, върши си работата и си отива. Но мога и още да поразпитам за нея. Необходимо ли е?

— Не, недейте, благодаря. А какво можете да ми кажете за нейното минало? Има ли там нещо за мен?

Той извади молбата на Уагнър, подадена при постъпването ѝ на работа, заедно с още няколко документа.

— При нас е вече почти от осем месеца. По всичко личи, че дотогава е работила в хотел „Мариот“ в центъра на града и е напуснала съвсем законно оттам. Но когато се опитах да телефонирам по местата, където е работила преди, навсякъде се натъквах само на грешки или просто не можех да се свържа. Оказа се, че номерът на картата ѝ за социална осигуровка е подправен. Това не е обичайно за камериерките или портиерите.

— Има ли някой, който да може да потвърди надеждно, че тя е била тук, в службата, през цялото време на нейните смени? — заинтересувах се аз.

Перкинс поклати глава.

— Можем да съдим за това само от дневника за дежурствата.

Отново провери документите.

— Тя определено се съобразява с правилника, което би било невъзможно, ако се опитваше да клинчи от време на време. Винаги е получавала оценки над средните. Справя се много добре с работата си. Мери Уагнър може да се квалифицира като служител над средното ниво.

Перкинс ми позволи да използвам неговия факс апарат, за да изпратя копия от документите на Мери Уагнър в Бюрото за кръстосана проверка. После ми даде една от престилките на поддържащия персонал, с картичка, на която бе написано само името Бил.

Въпросният Бил работеше в сутерена, откъдето можеше да се наблюдава складът, в който камериерките съхраняваха почистващите препарати и другите помощни материали. Точно в седем и половина сутрешната смяна застъпи поредното си дежурство.

Всички бяха жени, всички в еднакви розови униформи. Мери се оказа най-висока в групата. *Жена с едър кокал*, така биха я определили някои хора. Освен това беше бяла, тоест от малцинството сред камериерките към хотелския персонал.

Изглеждаше достатъчно силна, за да се справи с физическото натоварване, на което е била подложена Мери Смит — да „обработи“ тялото на Марти Лоуенщайн-Бел в басейна и да премести трупа на Брайън Конвър от пода до леглото в онази хотелска стая.

Бил стоеше може би на не повече от двајсетина метра от нея, с лице към електрическото табло с предпазителите, частично закрит зад вратата.

Мери Уагнър мълчаливо, но ефективно се зае с ежедневните си задължения, докато останалите ѝ колежки се суетяха и бърбеха около нея, като повечето говореха на испански. Имаше вид на жена, вгълбена в себе си, също както ми я бе описал Перкинс. Неслучайно първата количка с препарати и инструменти за почистване, която потегли нагоре със служебния асансьор, бе именно нейната.

Не я последвах нагоре по етажите. Хотелските коридори не предлагаха никакво прикритие, пък и като най-важна задача за днес си бях поставил разговора ми с нея в нейния дом. Много държах този първи наш разговор да бъде очи в очи. А това означаваше, че наблюдението, което сега извършвах върху нея, прикрит като Бил, трябваше да бъде силно ограничено.

Най-благоприятната за мен възможност се разкри по време на обедната почивка, когато столът за хотелския персонал се запълни докрай. Заварих Мери, седнала сама на една от масите до вратата, да обядва със сандвич от риба тон и салата, докато си записваше нещо в една тетрадка с платнена подвързия. Може би беше дневник. Много ми се прииска да надзърна в този дневник. Разговорите ѝ с хората наоколо като че ли се ограничаваха единствено до учтивите поздравления и сбогувания. Наистина беше идеална служителка.

Реших да се огранича дотук, така че се върнах в кабинета на Перкинс в сутерена. Любезно му докладвах за случилото се дотук. Но докато разговаряхме, моят пейджър иззвъня.

— Извинявай. — Протегнах ръка към телефона на бюрото на Перкинс и набрах номера на Карл Пейдж в кризисния център.

— Мисля, че ще искаш да узнаеш какво стана току-що... да, да, идвам там, само секунда... нейните графици напълно съвпадат с нашите данни. Мери Уагнър *не* е била на работа поне два часа преди и два часа след предполагаемото време на всяко от убийствата. Без нито едно изключение. Бинго!

— Добре, благодаря. След малко тръгвам оттук. Днес тя е на смяна.

— Кога за последен път я видя?

— Преди десетина минути. Пейдж, трябва да вървя. — Перкинс ме гледеше очаквателно, а не ми се искаше да ме затрупа с въпроси. Вече почти бях поставил слушалката, когато чух как Пейдж изкрещя от другия край на линията:

— Почакай!

С повдигане на веждите си се опитах да се *извиня* пред Перкинс. Понякога агент Пейдж ми лазеше по нервите, сякаш го правеше нарочно.

— Какво има сега, Карл?

— Пристигна още един имейл от Мери Смит. За убийството, което очакваме да се случи утре по обяд.

— Да, разбрах — отвърнах и побързах да прекъсна връзката. Вече знаех какво се опитваше да ми каже Пейдж.

Утре бе почивният ден на Мери Уагнър.

Вече бях убеден, че е особено важно да се опитам да поговоря с Мери Уагнър, преди да я сполети травмата от арестуването. Откакто се бях заел с този странен случай, за пръв път бях сигурен какво трябва да направя. Знаех, че онези в ЛАПУ са подложени на огромен натиск да действат по-енергично. А това означаваше, че аз трябваше да се справям още по-бързо, ако това въобще бе възможно.

Побързах да се прибера по-скоро във филиала на Бюрото. Веднага се отправих към кабинета на Фред ван Алсбург.

— Не ме питай. Не зависи от мен — обясни ми той, след като му изложих плана си за разговора с Мери Уагнър. — Ако Мадъкс Фийлдинг е решил да я арестува...

— Тогава ми направи услуга — предложих му аз.

След няколко минути ние вече разговаряхме по телефоните в кабинета на Фред. Знаех, че Мадъкс Фийлдинг по всяка вероятност няма да пожелае да разговаря с мен, но когато отсреща го търсеше Ван Алсбург, Фийлдинг не можеше да си позволи да тръшка слушалката на телефона си.

— Мадъкс, тук при мен сега е Алекс Крос. Той има доста основателна причина да поиска отлагането на ареста на Мери Уагнър, само колкото да успее да поговори с нея насаме.

— А ти имаш ли представа колко ни струваше да се доберем до нея? — попита Фийлдинг. — Всичко вече е решено. Има предостатъчно основания да я приберем.

— Всички улики са косвени — обадох се аз през микрофона. — Ще се наложи да я освободим.

— Как ли пък не! Работя по въпроса.

— Какво искаш да кажеш? — Усетих как гневът започна да кипи в мен. — Какво се опитваш да ни кажеш, Мадъкс? Искаш да ни изхвърлиш от играта ли?

Той пренебрегна напълно основателния ми въпрос с ледено мълчание — неговата запазена марка.

— Слушай, сега, както е притисната между проследяващите екипи от ЛАПУ и от Бюрото, тя е под постоянно наблюдение, а освен това не е показала никакви признаци, че ще предприеме нещо, ще се укрие и така нататък. Вече сме наясно с разписанието на нейното ежедневие. Остави ме да поговоря с нея в дома ѝ. Това може да се окаже последният шанс да се срещна с нея на спокойствие. — Мразех умолителната нотка в гласа си, но знаех, че разговорът ми насаме с Мери Уагнър можеше да се окаже от огромно значение. — Детектив, много добре зная, че между нас съществуват доста разногласия — продължих, — но нали и двамата се стремим към едно и също — да намерим най-бързото възможно решение. Точно това най-много желая и аз. Ако само ме оставиш да...

— Бъди в къщата към шест — внезапно ме прекъсна той. — Но нищо не ти обещавам, Крос. Ако не се прибере в дома си след края на работния ден или ако нещо друго се случи — край на разпита ти. Ще я приберем.

Едва бях успял да извия въпросително вежди, когато се чу рязкото щракване по линията и връзката прекъсна.

Тя не си даде труд да остави веригата на вратата. Чух я как подрънква зад предната врата, докато я откачаше.

— Мери Уагнър?

— Да?

Едрите ѝ нозе бяха боси, но още носеше розовата си униформа на камериерка в хотела „Бевърли Хилс“. Усмихна се мило, преди да разбере кой съм.

— Агент Крос от ФБР. — Показах ѝ моята служебна карта, заедно със значката ми с емблемата на Бюрото. — Мога ли да вляза и да ви задам няколко въпроса? Важно е.

Умореното ѝ лице посърна.

— Заради колата, нали? Господи, иска ми се да мога да я боядисам или да я продам, или да я заменя. До гуша ми дойде от всичките тези смущаващи погледи. Не можете да повярвате на какво са способни хората.

Държеше се дружелюбно, но в маниерите ѝ имаше нещо, което напомняше на възпитателка от детска градина, уморена от прекалено многото деца около нея.

— Да, госпожо — кимнах аз. — Наистина е заради колата. Но всъщност се касае само за една формалност. Ние проследяваме колкото е възможно повече пикапи със син цвят. Мога ли да вляза? Няма да ви отнема много време.

— Разбира се. Нямам намерение да се държа невъзпитано. Моля, влезте. Заповядайте.

Махнах с ръка на Бейкър да ме изчака в колата, паркирана на улицата пред къщата.

— Ще ми отнеме само около пет минути — обявих аз, най-вече за да дам на госпожа Уагнър да разбере, че не съм дошъл сам. За щастие двата екипа от ЛАПУ бяха добре маскирани в двата края на улицата и тя нямаше как да ги забележи.

Пристъпих вътре, а тя затвори вратата зад мен. Адреналинът в кръвта ми моментално се покачи. Дали наистина тази жена бе убийца,

при това луда? Ала кой знае защо, поради някаква странна и необяснима причина, не се чувствах застрашен в нейно присъствие.

Първото ми впечатление от къщата бе свързано с добрата подредба вътре. Личеше си, че подовете са били наскоро почистени. Никъде не видях следи от безредие.

В антрето се натъкнах на дървена фигурка на селско момиче, свело глава в почитителен реверанс. Върху полата на момичето бяха изписани думите: „Добре дошли“. Внезапно осъзнах, че макар отвън къщата да изглеждаше доста занемарена, вътре всичко бе старателно подредено. Очевидно това бе нейното малко царство.

— Моля, настанете се — покани ме тя.

Мери Уагнър посочи с дружелюбен жест към всекидневната, която се оказа отдясно на сводестия коридор. По-голямата част от стаята бе заета от едно неоправено канапе, един фотьойл и две масички.

Звукът на телевизора бе изключен. На масичката за кафе се виждаха една кутия диетична пепси-кола и малка купа с наполовина изгълтана супа.

— Да не прекъсвам вечерята ви? — любезно попитах аз. — Наистина съжалявам, ако е така. — Не че имах намерение да си тръгна веднага, ако се окажеше точно така.

— О, не, не, съвсем не. Просто преди малко похапнах нещо. — Тя бързо изключи телевизора и обра всичко от масичката.

Останах в коридора, за да огледам през вратата всички подробности във всекидневната, докато тя отиде отзад в кухнята, за да прибере купата и пепси-колата. Вътре всичко изглеждаше на мястото си. Съвсем нормален дом, спретнато подреден, уютен и грижливо почистен.

— Желаете ли нещо за пиене? — провикна се тя откъм кухнята.

— Не, нищо. Благодаря.

— Вода? Или сода? А може би портокалов сок? Няма да ме затрудните, агент Крос.

— Не, благодаря.

Дневникът ѝ навярно бе в къщата, но не бе на видно място. Когато пристигнах, тя бе гледала поредната серия от сериала „Опасно“.

— Всъщност и без това портокаловият сок е свършил — призна си тя чистосърдечно, когато отново се върна при мен. Или бе напълно спокойна вътрешно, или просто я биваше в преструвките. Много странно. Последвах я във всекидневната и двамата седнахме.

— И така, какво мога да направя за вас? — запита ме тя с любезен тон, в който обаче се долавяше леко безпокойство. — Разбира се, че искам да помогна.

Постарах се да запазя тона си леко небрежен и лишен от всякакви застрашителни нотки.

— Преди всичко бих искал да узная вие ли сте единственият шофьор, който използва колата ви?

— Само аз. — Усмихна ми се, сякаш бе открила нещо забавно в моя въпрос. Запитах се защо.

— А случвало ли се е колата да е оставала навън без вашия надзор? По някое време на денонощието? Да кажем, през последните шест седмици приблизително?

— Е, разбира се, когато спя... А също и когато съм на работа. Работя като камериерка в хотела „Бевърли Хилс“.

— Разбирам. Следователно колата ви е необходима, за да пътувате до работата си.

Жената подпъхна пръсти под колана на униформата си и завъртя очи, сякаш искаше да ме накара да обърна внимание на отговора ѝ. Поддадох се на този импулс и наистина се постарях да го запомня.

— Мисля, че трябва да отговоря с „да“ — продължи тя. — Технически погледнато, тогава тя остава извън моя... как го казахте? *Надзор*. — Засмя се малко свенливо. — Но все пак се старая да я наглеждам. Поне доколкото мога.

Набързо отбелязах мислено първите си впечатления от нея. *Иска да се хареса. Гледа ръцете ѝ все да са заети с нещо. Иска и се да ми докаже, че е интелигентна.*

Докато разговаряхме, аз не само я слушах, но и я наблюдавах внимателно. Но нищо от това, което тя каза, не ми прозвуча особено. По-странен бе начинът, по който ме гледаше. Жестикулираше оживено с ръцете си, но кафявите ѝ очи почти не се откъсваха от моите. Дори останах с впечатлението, че се зарадва на посещението ми.

Когато най-после се надигнах, за да сложа край на разговора ни, сякаш се канех да си тръгнавам, лицето ѝ помръкна.

— Мога ли да ви помоля за чаша вода? — попитах аз и тя видимо се оживи.

— Ей сега ще ви донеса.

Последвах я през коридора. Всичко в кухнята, също както и във всекидневната, се оказа грижливо подредено. Плотовете на шкафовете бяха почти празни, с изключение само на един тостер за печене на четири филийки хляб едновременно, както и комплект от метални кутии за чай, кафе и подправки, с примитивна декоративна украса.

Решетката за сушене на чинии до чешмата бе пълна със съдове, а сред грижливо почистените сребърни прибори се виждаха два големи ножа за рязане на месо.

Мери Уагнър напълни една чаша с вода от чешмата и ми я подаде. Стори ми се, че долових може би остатък от сапун във водата.

— Да не би да сте от Калифорния? — небрежно се поинтересувах аз. — Или сте някъде от околността?

— О, не — отрече тя. — Не съм имала късмета да се родя на такова хубаво място.

— А откъде сте тогава?

— От Северния полюс. — Отново ми се усмихна свенливо и леко поклати глава. — Или поне може така да се каже.

— Оставете ме да отгатна. От щата Мейн? Приличате ми на родена в Нова Англия.

— Искате ли да напълня отново чашата?

— Не, но ви благодаря. Наистина не искам нищо повече.

Тя взе чашата от ръката ми, все още наполовина пълна, и се обърна към чешмата.

И тогава ни връхлетя адът.

Първо чух нечии стъпки и силен вик, долетял отвън.

Почти в същата секунда задната врата се разби с невъобразим трясък. Навред се разхвърчаха дървени трески и парченца счупено стъкло. Чух как предната врата също бе избита от пантите.

После няколко полицаи нахлуха в кухнята от двете страни на къщата, с бронезилетки на гърди и пистолети в ръцете, насочени към Мери Уагнър.

Мери Уагнър изпусна чашата с вода, но аз дори не чух падането ѝ. Изведнъж цялата кухня се изпълни с крясъци, както и с изплашения писък на Мери Уагнър.

— Махайте се от къщата ми! Нищо не съм сторила! Веднага се махнете от мен, моля ви! Какво търсите тук?

Аз пък побързах да извадя служебната си значка, неуверен дали атакуващият екип от ЛАПУ имаше представа кой съм.

— Лягай на пода! — кресна ѝ командирът на екипа и натика дулото на пистолета си в гърдите на Мери. — Легни! Веднага! На пода, казах!

Само за броени секунди Мери Уагнър се преобрази пред смаяните ми очи в пълна развалина. Погледът ѝ се разфокусира. Като че ли дори не чуваше какво ѝ крещеше офицерът от полицията.

— Легни! — отново изкрещя той.

Тя отстъпи назад и продължи да пищи, прегърбена, с ръце и рамене, свити като при самозащита.

Видях как босите ѝ крака стъпиха върху парче от счупената чаша за вода. Тя изпищя пронизително, а после отскочи рязко на една страна, сякаш бе получила силен удар в лицето.

Босите ѝ стъпала се хлъзнаха в локвата вода и тя залитна. Размаха отчаяно ръце и тупна тежко на пода.

След секунда атакуващият полицейски екип се скупчи около нея. Двама полицаи обърнаха Мери, извиха ръцете ѝ зад гърба и ѝ сложиха белезници, докато третият ѝ диктуваше правата. Изреди думите толкова бързо, че тя едва ли проумя какво ѝ се говори.

Някой ме хвана за лакътя и заговори на ухото ми:

— Сър, моля, бихте ли дошли с мен? — Не му обърнах внимание. — Сър? — Полицаят отново ме сграбчи за ръката, но аз гневно се отдръгнах.

— Тя се нуждае от екип на „Бърза помощ“. — Само че никой не ме чу или се престориха, че нищо не съм казал.

— Госпожо, разбрахте ли какво ви казах? — попита офицерът, ръководещ акцията.

Тя кимна колебливо, все още с лице, наведено към пода. Почти бях сигурен, че жената не проумяваше нищо от това, което ѝ се говореше.

— Госпожо, трябва да ми отговорите с „да“ или „не“. Разбрахте ли какво ви казах?

— Да. — Произнесе го по-скоро като изохкване. Дишаше на пресекулки. — Разбрах. Мислите, че съм сторила нещо лошо.

Това се оказа достатъчно. Проправих си път сред ченгетата и коленичих край нея.

— Мери, това съм аз. Агент Крос. Добре ли си? Наистина ли осъзнаваш какво става тук?

Мери още бе паникьосана, но все пак се държеше. Извадих парчето стъкло от ходилото ѝ, увих около раната една кърпа за бърсане на чинии и ѝ помогнах да седне.

Тя се озърна с див поглед, сякаш търсеше в кухнята нещо познато.

— Мери, това е полицейски арест. Сега трябва да отидеш с тях. Схващаш ли какво ти говоря?

— Добре, ще я отведем. — Пред нас се изпречи едно от ченгетата, приблизително на моята възраст.

— Дайте ми само една секунда — помолих аз.

— Не, сър — отвърна ми той. — Наредено ни е незабавно да отведем заподозряната.

Обърнах се с гръб към Мери и му заговорих ниско:

— Нима не разбирате, че се опитвам да ви помогна?

— Сър, указанията, които получих, са съвсем ясни и недвусмислени. Моля, отдръпнете се. Това е наш арест.

Нямах друг избор, освен да се примиря с грозната сцена. Замислих се какво можех да предприема, но знаех, че моят протест нямаше да спре полицаите, след като им бе наредено да я арестуват. Всичко бе разпоредено от техните началници. А освен това вече всичко приключи.

Само след секунди те бяха изправили Мери Уагнър на крака и я тикаха към вратата. Изпоцапаната кърпа за бърсане на чиниите остана

да лежи смачкана на пода. Върху линолеума се виждаше дълго червено петно.

— Повикайте „Бърза помощ“! — изкрещях след тях, но в бързината те или не ме чуха, или просто не им пукаше какво им казвам.

Кълна се, че тогава ми се доця да цапардосам някого. Гневът и огорчението ме изпълниха докрай. Много добре знаех кой бе виновен за тази бъркотия. Рязко се обърнах към най-близко стоящия до мен сержант:

— Къде, по дяволите, е Мадъкс Фийлдинг? — провикнах се аз с все сила. — Къде е той?

— Отдръпни се настрани, Крос! — процеди Фийлдинг, още преди да съм се приближил към него. Натъкнах се на него пред тротоара срещу къщата на Мери Уагнър, където обсъждаше нещо с един от своите подчинени.

Целият квартал се бе преобразил от нормално кътче в едно от предградията на града в шумна и оживена полицейска сцена, каквато местните хора никога не бяха виждали тук. Нито пък искаха да видят.

Улицата бе задръстена от петнайсетина полицейски коли, в познатите черни и бели цветове, като върху повечето от тях още продължаваха да примигват полицейските буркани.

Покрай оградата бе опъната яркожълта маркираща лента. Подвижни дървени бариери бяха поставени от всичките страни на къщата, за да удържат наплива на зяпачите, които искаха да зърнат по-отблизо края на това вълнуващо криминално разследване.

Мери Смит живеела тъкмо в тази къща. Можеш ли да повярваш? Съвсем близо до нас?

Видях, че два микробуса с новинарски екипи вече бяха заели позиции наблизко. Запитах се дали Мадъкс Фийлдинг не е уредил предварително мащабното медийно отразяване на голямото събитие. Това още повече ме подразни.

— За какво е всичко това? — викнах му в лицето.

Но срещнах само доволно ухилената му физиономия, когато най-сетне благоволи, макар и неохотно, да се извърне към мен.

— Ти провали един много важен разпит, да не споменавам, че застраши и нейната, и моята безопасност. При това напълно ненужно. Можеха да ме застрелят. Тя също можеше да бъде застреляна. Превърна в цирк този арест. Ти си позор за ЛАПУ.

Не знаех кой ни слуша в момента, нито пък ме интересуваше. Само се надявах думите ми да го засрамят. Той явно не разбираше от друг език. Ала лицето му остана непроницаемо.

— Агент Крос...

— Идва ли ти наум, че току-що провали шанса да я склоня към самопризнание?

— *Не са ми нужни нейните признания!* — изкрещя той. — Не се нуждая от тях, понеже разполагам с нещо по-добро.

— За какво говориш?

Той кимна високомерно. В нашата професия информацията бе по-скъпа от всичко, а сега той разполагаше с нея. Дяволите да го вземат, какво криеше от мен?

— Не виждаш ли, че съм много зает? — озъби ми се Фийлдинг. — Ще съставя рапорт до ФБР, при това колкото е възможно по-скоро.

Но аз не го оставих на мира.

— Ти ми каза, че ще ми дадеш време да поговоря с нея. Имах твоята дума!

Той вече се бе извърнал с гръб към мен, но сега се наложи отново да ме погледне в лицето.

— Казах ти, Крос, че ако нещо се промени — край на разпита ти. Точно това ти казах.

— И какво, по дяволите, се е променило?

— Майната ти, агент Крос. Не съм длъжен да ти давам обяснения.

Нахвърлих се срещу него и навярно точно това искаше той. Двама от неговите биячи се изпречиха между нас, за да ни разтърват. Изтласкаха ме безцеремонно назад. Тъкмо навреме, но щях да се чувствам дяволски по-добре, ако бях успял да изтрия циничната усмивка от лицето му, а още по-добре, ако му бях сменил физиономията. Откопчих се от двамата полицаи и побързах да се отдалеча.

Още не се бях успокоил напълно, а вече набирах един номер на клетъчния си телефон.

— Джийн Галета.

— Обажда се Алекс Крос. Знаеш ли нещо за ареста на Мери Смит?

— Благодаря, добре съм. А ти как си?

— Извини ме, Джийн, но все пак... знаеш ли нещо? В момента се намирам пред нейната къща. Тук цари невероятна суматоха. Няма да повярваш как всичко се обърка.

Джийн обаче не бързаше да ми отговори.

— Вече не работя по този случай.

— Ще получа ли друг отговор, ако се видим?

— Може би.

— Тогава дай ми шанс. Моля те, Джийн. Нуждая се от помощта ти. Нямам време за безцелно лутане.

Гласът ѝ най-после омекна.

— Какво се е случило там? Струваш ми се наистина разстроен.

— Да, разстроен съм. Всичко се провали. Тъкмо бях по средата на беседата с нея, когато екипът на ЛАПУ нахлу с гръм и трясък, като клоун на циркова арена. Всичко беше абсурдно, Джийн, и ненужно. Фийлдинг явно знае нещо, но не иска да го сподели с мен.

— Ще ти спестя усилията — рече Джийн. — Тя е тази, която търсим. Тя е извършила всички онези убийства, Алекс.

— Откъде знаеш? Откъде знае ЛАПУ? Какво става?

— Помниш ли космите, които бяха намерени в киното, където бе убита Патриша Бенет? Е, взели са косми за проба от пуловера на Мери Уагнър в шкафчето ѝ в хотела. Резултатите пристигнаха преди малко. Космите са идентични. Това даде основание на Фийлдинг да се разпореди за ареста.

Мислите ми трескаво се лутаха, докато обработвах и систематизирах новополучената информация.

— Виждам, че си свършила добра работа, макар официално да си отстранена от случая — изрекох накрая аз.

— Просто го дочух случайно.

— А да си дочула къде ще бъде отведена?

Джийн се поколеба, но само за миг.

— Провери в участъка около Ван Найс^[1]. Намира се на Силмар Авеню. Но ще е по-добре да побързаш. Няма да остане там задълго.

— Веднага тръгвам.

[1] Van Nuys Airport е сред четирите летища на Лос Анджелис: едно от най-натоварените в света. — Б.пр. ↑

Много скоро се озовах в участъка Ван Найс, но там се натъкнах на непреодолима пречка: в лицето ми заявиха, че Мери Уагнър не е там.

Нищо не можех да направя, за да принудя бюрократите от ЛАПУ да отстъпят пред искането ми. Те се бяха добрали до тяхната убийца, или поне я бяха обявили за такава, и сега нямаха намерение да поделят плячката си с никого. Дори и Рон Бърнс нищо не би могъл да стори, за да ми помогне.

Така че до следващата сутрин не успях да се срещна с Мери Уагнър. По това време ЛАПУ я бе прехвърлило в приготвено за нея временно убежище в голямата си сграда в центъра на Ел Ей, където я бяха подложили на няколко разпита, но без никакъв успех, както го предричах.

Един симпатичен на вид детектив ми я описа като нещо средно между напълно паднала духом и абсолютно безчувствена личност, но аз все пак исках лично да проверя какво ставаше с Мери Уагнър.

Когато пристигнах в сградата в центъра на града, насъбралите се журналисти бяха два пъти повече, отколкото при други сходни случаи, на които бях ставал свидетел. От седмици репортажите за Холивудския преследвач заемаха първите страници на всички вестници, при това в национален, а не само в местен мащаб. Навсякъде можеше да се види нейното измъчено лице, унилия поглед, разчорлените коси, с една дума — типичната физиономия на убийца.

Последното, което бях чул, преди да изключа радиото в колата си, бе едно насмешливо сутринно токшоу, изпълнено със закачки и бръщолевене за това как е успяла да реализира толкова дръзки убийства сред най-богатите и най-известните жени в Холивуд.

— А какво ще кажете за Кати Бейтс? Тя става за ролята на Мери. Защото е страхотна актриса — заяви един „загрижен“ слушател на радиошоуто, което отдавна не се бе радвало на подобен интерес.

— Не, не става. Прекалено е стара, а освен това вече игра в „Нещастиято“. Бих препоръчал за ролята Никол Кидман, да я

цапардосат по шибания ѝ нос, да ѝ нахлузят една перука, да ѝ добавят трийсетина килограма и ще е напълно готова за ролята — отвърна му водещият. — Или пък защо не Мерил Стрийп. Ами какво ще кажете за Ема Томпсън. Също и Кейт Уинслет би могла да се справи не по-зле.

Проверката в участъка ми бе отнела почти четиридесет и пет минути. Наложих се да разговарям последователно с четирима служители от полицията и да покажа служебния си пропуск поне десетина пъти, за да се добера най-накрая до тясната стая за разпити, където трябваше да ми доведат Мери Уагнър. Най-после — по тяхно благоволение.

Когато я видях, първата ми реакция бе доста странна — обзе ме жалост за нея.

Мери имаше вид на жена, която въобще не бе спала през последното денонощие, с тъмни сенки под очите и отпусната походка. Едва-едва се тътреше по коридора. Розовата ѝ хотелска униформа бе изчезнала. Сега носеше безформени сиви панталони и някаква стара тениска с инициалите на Южнокалифорнийския университет на гърдите, изпоцапана с бледожълта боя. Неволно си припомних, че и нейната кухня бе боядисана в този цвят.

Щом ме видя, в очите ѝ проблесна искра, подсказваща, че може би си спомняше за мен. Аз пък си спомних за пациентите, страдащи от болестта на Алцхаймер, които бях виждал при редовните ми посещения в болницата „Сейнт Антъни“ във Вашингтон.

Казах на пазача да ѝ свали белезниците и да ни изчака отвън.

— Ще се държа добре с нея. Ние сме приятели.

— Приятели — повтори Мери и се взря проникателно в очите ми.

— Мери, помниш ли ме от вчера? — попитах я аз веднага щом пазачът излезе в коридора. Взех стола и седнах срещу нея. Голата маса, само двадесет на тридесет сантиметра, намираща се между нас, беше завинтена за пода. Вътре в стаята беше студено и неудобно, понеже ставаше някакво течение.

— Вие сте господин Крос, нали — едва чуто изрече тя. — Крос, агент от ФБР. Извинете, съжалявам.

— Имаш добра памет. А знаеш ли защо си тук?

Тя видимо се напрегна, макар че това трудно се забелязваше на фона на общата ѝ отпуснатост.

— Те мислят, че аз съм жената. Те ме обвиняват за убийствата. — Сведе поглед към пода. — *Убийства*. Повече от едно. На всичките тези хора от Холивуд. Те мислят, че са мое дело.

Наистина се зарадвах, когато я чух да казва „те“. Това означаваше, че аз все още бях потенциален съюзник според нейното разбиране на ситуацията. Може би въпреки цялата бъркотия щеше да сподели с мен някаква тайна. Но можеше и нищо да не ми признае.

— Ако не желаяш, няма да говорим за това сега — предложих ѝ аз.

Тя примигна, сякаш се опитваше да се съсредоточи върху това, което ѝ казвам. Присви очи към мен, но сетне отново ги впери в пода.

— Искаш ли нещо? Да не си жадна? — попитах аз. Искаше ми се с мен да се чувства колкото е възможно по-удобно, но освен това изпитвах желание да помогна на тази жена. Изглеждаше ужасно. Вероятно бе много силно наранена.

Сега тя вдигна глава и очите ѝ затърсиха моите.

— Мога ли да получа чаша кафе? Или ще бъде затрудняващо?

Кафето пристигна и Мери пое картонената чашка с пръстите си, отпивайки с наслада, която не очаквах да забележа у нея. Кафето като че ли малко я тонизира.

Продължи да ме гледа неспокойно, докато разсеяно оправяше разчорлената си коса.

— Благодаря.

Очите ѝ малко просветнаха и аз си спомних колко приветливо ми се стори лицето ѝ при срещата ни вчера.

— Мери, имаш ли някакви въпроси за всичко, което се случва около теб? Сигурен съм, че имаш какво да ме питаш.

Тя се присви. Явно емоционално бе много лесно наранима. Внезапно очите ѝ се наляха със сълзи. Само кимна, без да отрони нито дума.

— Какво има, Мери?

Тя отклони поглед към ъгъла на стаята, откъдето ни наблюдаваше камерата. Знаех, че поне половин дузина полицейски служители и специалисти по съдебна психиатрия са заели седалките в съседното помещение, намиращо се само на три-четири метра от тази стая.

Мери като че ли отгатна мислите ми. Затова, когато заговори, тя почти шепнеше.

— Те не искат да ми кажат нищо за *децата ми*. — Лицето ѝ се сгърчи, докато се бореше с напирещите сълзи.

— Децата ти? — повторих аз, донякъде смутен, но решен да се заловя за тази ненадейно появила се нишка.

— Знаеш ли къде са те? — Гласът ѝ бе колеблив, но енергията ѝ вече, поне отчасти, се бе възвърнала.

— Не, не знам — отговорих аз. — Но мога да проверя. Ще са ми необходими някои сведения за теб.

— Питай. Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш. Те се прекалено малки, за да се справят сами.

— А колко деца имаш? — попитах я аз.

Тя като че ли остана смаяна от въпроса ми.

— Три. Ама ти не знаеш ли?

Измъкнах бележника си.

— На колко години са, Мери?

— Брендан е на осем години, Ашли на пет, а Адам е само на единадесет месеца.

Изговори имената им забързано, докато аз ги записвах в бележника си.

На единадесет месеца?

Не бе изключено да бе родила най-малкото си дете преди година, но аз много се съмнявах.

Реших да сверя с нея възрастта на всяко от децата ѝ, за да съм сигурен какво ми бе споделила.

— На осем, на пет и на единадесет месеца, така ли?

Мери кимна.

— Да. Точно така.

— А ти на колко години си, Мери?

За пръв път видях на лицето ѝ да се изписва гняв. Тя сви ръцете си в юмруци и затвори очи, опитвайки се да запази самообладание. Какво означаваше всичко това?

— Аз съм на двадесет и шест, за бога. Но какво значение има това? Може ли да се върнем на темата за децата?

На двадесет и шест? Невъзможно. Брей. Това е то. Най-после се стигна до пробив в бронята ѝ.

Погледнах към бележките си, а после реших леко да я притисна.

— Значи Брендан, Ашли и Адам живеят при теб, в къщата ти. Така ли?

Тя отново кимна. Когато ѝ казвах нещо, което бе вярно, тя сякаш изпитваше огромно облекчение. По лицето ѝ се разля вълна на успокоение, която като че ли продължаваше надолу по тялото ѝ.

— А бяха ли в къщата вчера, когато и аз бях там?

Сега тя изглеждаше смутена. Гневът ѝ отново се бе възвърнал.

— Знаеш, че бяха, агент Крос. Ти беше там. Защо правиш това?
— Докато говореше, тонът ѝ се повиши. Дишането ѝ стана накъсано.
— Какво сте направили ти и хората ти с децата ми? Къде са те сега? Искам да ги видя. *Още сега.*

Вратата се отвори и аз вдигнах ръка към пазача, без да свалям поглед от лицето на Мери. Очевидно сърцето ѝ се бе разтуптяло в силен пристъп на гняв.

Реших да рискувам.

— Мери, вчера в къщата ти нямаше деца.

Реакцията ѝ бе светкавична и поразяваща.

Тя рязко скочи и ми се разкрещя, при което жилите на врата ѝ сякаш щяха да изскочат:

— *Кажми ми какво си направил с децата ми! Веднага ми отговори! Къде са децата ми? Къде са децата ми?*

Зад мен се чуха стъпки и аз се изправих, за да бъда първият, който ще стигне до нея.

Тя започна да беснее, крещейки все по-силно:

— Кажми ми! Защо не ми кажеш? — Внезапно избухна в сълзи и аз я съжалих.

Бавно заобиколих масичката.

— *Мери!* — извиках името ѝ с все сила, но тя остана напълно безчувствена към силния ми вик, дори и при приближаването ми към нея.

— Кажми ми къде са децата ми! — Кажми ми! Кажми ми! Кажми ми! *Още сега!*

— Мери...

Наведох се през масичката и я хванах за раменете, толкова нежно, колкото можех да си позволя при тези обстоятелства.

— Каж ми!

— Мери, погледни ме! Моля те.

И точно тогава тя посегна към пистолета ми.

Сигурно бе видяла кобура под сакото ми. Само за секунда се добра до него и ръката ѝ се озова върху дръжката на моя Глок.

— Не! — креснах. — Мери!

Инстинктивно я отблъснах назад в стола ѝ, но пистолетът се измъкна от кобура и сега бе в нея. Зърнах невиджан досега блясък в очите ѝ, дяволски налудничав.

Хвърлих се към нея, сграбчих китката ѝ с едната си ръка, а пистолета с другата. Продължавах да крещя името ѝ.

В следващата минута двамата се боричкахме на стола, докато накрая той се строши с трясък.

Не усетих кога ни заобиколиха. Не можех да откъсна поглед от нея.

Настръхнала, със зачервено от ярост лице, тя ме удари силно с юмрука си. Едното ми коляно я притискаше върху гърдите, а с ръка държах китката ѝ, притискайки пистолета към пода, но тя се оказа доста силна.

Пръстът ѝ вече бе на спусъка на пистолета. Тя се напрегна, насочи дулото към себе си и дори наведе глава, за да посрещне изстрела. Много добре знаеше какво прави.

— Не! Мери!

Благодарение на резкия прилив на адреналин и на гнева ми срещу нейната съпротива, аз напрегнах силите си и успях да повдигна ръката ѝ към тавана. А после я дръпнах обратно надолу, много силно, към пода.

Пистолетът произведе изстрел. Куршумът срещна стената на стаята за разпити, а оръжието най-после се изплъзна от пръстите ѝ. Сграбчих го, макар изстрелът още да ехтеше в ушите ми.

После настъпи кратък миг на затишие.

Мери престана да се съпротивлява. И тогава се повтори сцената от предишния ден, полицаите наскочаха едновременно върху нея. Обкръжиха я отвсякъде, въпреки отчаяната ѝ съпротива.

Докато я отвеждаха, чувах неудържимите ѝ ридания:

— Дечицата ми, дечицата ми, горките ми дечица... Къде са ми децата? О, къде? О, къде? Какво направихте с децата ми?

Гласът ѝ заглъхна нататък по коридора, докато накрая зад гърба ѝ се затръшна някаква тежка врата и тя остана зад нея. Никак не бе чудно, че не получих разрешение за още един разпит.

И за да се влошат нещата съвсем — ако това въобще бе възможно, видях Джеймс Тръскот на излизане от сградата. Беше заобиколен от репортери, скупчили се пред сградата в очакване дори на най-незначителните новини.

Той се провикна към мен:

— Как е успяла да се добере до пистолета ти, доктор Крос? Как си допуснал да стане това?

Очевидно Тръскот вече се бе докопал до историята.

Можех само да гадая за причините и характера на душевното заболяване на Мери Уагнър и за очевидните мъки и стрес, на които бе подложена. Навярно сега не бе време за задълбочени психологически оценки. Пък и моето участие в разследването беше към края си, независимо дали това ми харесваше или не. Ако трябваше да съм честен, длъжен бях да призная, че изпитвах смесени чувства.

Рано през този следобед положението на Мери се бе усложнило неимоверно. При претърсването на къщата ѝ екип от ЛАПУ се бе натъкнал на най-значителната от всички възможни улики.

Под одеяло в дрешника на таванския етаж бяха намерили пистолет Валтер, модел РРК, който при направената балистична експертиза се оказа оръжието, използвано при убийствата.

Следователите бяха открили още половин дузина детски стикери и — което бе най-важното — семейни снимки, откраднати от кабинета на Марти Лоуенщайн-Бел и от портмонето на Сузи Картоулис. Както Майкъл Бел, така и Джовани Картоулис потвърдиха, че тези снимки са принадлежали на убитите им съпруги.

— А най-важното между другото — заяви Фред ван Алсбург пред малката група агенти, събрали се в неговия кабинет — е това, че дванадесетият час дойде и отмина, без да се случи нищо лошо. Няма нова жертва, няма нов имейл. *Свърши се. Най-после.* Мисля, че мога отговорно да го заявя.

Настроението бе празнично. Всички, без изключение, се радваха да оставят зад гърба си този мрачен случай, въпреки че подробностите около него щяха да продължат да измъчват още известно време по-голямата част от нашия екип. Така както в сградата, „Джон Едгар Хувър“ на Източното крайбрежие още продължаваха да тегнат тягостните възпоминания от снайпериста, избил толкова много хора в околностите на Вашингтон, окръг Колумбия. Винаги при подобни разследвания в душата оставаше чувство на неудовлетвореност, но тъкмо то бе част от онова, което ни караше да се стараем все повече.

— Алекс, задължени сме ти. — Ван Алсбург се доближи до мен. — Твоят принос по случая е неоценим. Длъжен съм да ти го призная. Сега разбирам защо Рон Бърнс иска да си по-близо до него.

В стаята се разнесе весел смях. Агент Пейдж се протегна зад мен и ме потупа по рамото. Несъмнено щеше да се издигне в йерархията на Бюрото, ако запазеше страстта си към разрешаване на сложните криминални ребуси.

— Признавам, че все още ми се иска да хвърля един поглед върху главното вещественно доказателство, открито от ЛАПУ. А може би и за един по-сериозен разпит на Мери Уагнър — рекох аз, връщайки се отново към онова, което смятах за най-важно в цялата история.

Ван Алсбург поклати глава.

— Не е необходимо.

— Няма причина да не остана тук още един ден — започнах да го убеждавам аз.

— Не се безпокой за това. Пейдж и Фуджиширо са достатъчно добри, за да се справят с детайлите. Мога да ги оставя в помощ на ЛАПУ. Пък и ако наистина се нуждаят от теб, нямаш проблем с разстоянията, нали? — Не можех да не забележа обаче, че тонът му бе леко, и то изкуствено, приповдигнат.

— Фред, преди да пристигна в полицията, Мери Уагнър не желаше да разговаря с никого. Тя ми вярва.

— По-точно, вярваше ти — възрази той. — Вероятно вече не. — Беше безцеремонно и грубо заявление, но без агресивна нотка.

— Но все още аз съм единствената личност, пред която тя може да разкрие душата си. Доколкото зная, от ЛАПУ доникъде не са стигнали в разпитите на Мери.

— Както вече ти казах, ако ни потрябваш, просто ще вземеш самолета за обратно. Говорих за това с директор Бърнс и той даде съгласието си. Така че сега спокойно можеш да се прибереш у дома, при семейството си. Имаш деца, нали така?

— Да. Имам деца.

След няколко часа, докато събирах багажа си в хотела, останах поразен от едно друго откритие: всъщност няхах търпение по-скоро да се прибера у дома. За мен щеше да бъде огромно облекчение да се

завърна във Вашингтон и да знам, че в скоро време не ми предстои никакво пътуване.

Но — и това *но* беше много важно — защо не мислех за това, докато бях в кабинета на Ван Алсбург? Докога ще нося тези наочници, без да се усетя? Какво драматично събитие трябваше да се случи, за да ме накара да се събудя и осъзная?

По пътя към летището още една част от пъзела си дойде на мястото. Прозрението ме връхлетя съвсем ненадейно. А-тата и Б-то на онези детски стикери, откривани на местопрестъпленията. Едва сега проумях какво означаваха тези загадъчни букви. Та те не бяха нищо друго, освен инициалите на измислените деца на Мери — Ашли, Адам, Брендан. Две „А“ и едно „Б“.

Посегнах към клетъчния си телефон, преди още да съм стигнал до летището на Ел Ей.

ПЕТА ЧАСТ
КРАЯТ НА ИСТОРИЯТА

Разказвача бе приключил с убийствата. *Край*. Свършено бе с тях. Окончателно. Всичко бе погребано и вече никой нямаше да узнае цялата истина за това, което се бе случило. *Край на историята*.

Затова реши да организира парти с някои от най-добрите си приятели в Бевърли Хилс.

Каза им, че един от най-успешните продуценти току-що му е възложил да напише сценарий за един голям, блудкав трилър, изграден върху един не по-малко блудкав бестселър. Давали му свобода да променя всичко, което не му харесвало, но това било всичко, което можел да каже засега. Продуцентът бил параноик. Всъщност не бяха ли всички такива? Но въпреки това шумното и бляскаво парти по този повод се вихреше с пълна сила.

Приятелите му заявиха, че го разбират, което за сетен път го убеди колко малко го познаваха всъщност. По дяволите, това бяха най-добрите му приятели, а никой от тях не знаеше нищо за него. Нито един не подозираше, че той може да бъде убиец. Нима всичко бе една шибана лудница? Никой не го познаваше истински.

Партито беше в „Снейк Пит Ейл Хаус“ — бар на „Мелроуз“, където през ранните години от пребиваването си в Ел Ей те си бяха организирали футболна лига. Това се бе случило малко след като пристигна от университета „Браун“, за да пише сценарии. Но сериозни, стойностни творби, а не като плявата, произвеждана на конвейер.

— Гвоздеят на вечерта ще бъде безплатното пиене — събщи той на приятелите си още с пристигането си в бара. — Ще има и вино за по-кекавите. И така, да очаквам ли поръчки за вино?

Никой обаче не пожела да пие вино. Нито един от четиринайсетте му приятелчета, които удостоиха с присъствието си купона. Всички бяха безкрайно щастливи да го видят, да си побъбрят с него, да пийнат за негово здраве и за неговия последен сценарий, макар че някои се оказаха по-искрени от останалите, признавайки си,

че му завиждат. Не след дълго всички започнаха да го наричат „господин Голяма клечка“.

Остана в притихналия бар, заедно с Дейвид, Джон и Франки, чак до затварянето на заведението — малко след два през нощта. Вече бяха разчепкали и анализирали всичко, което можеше да се разчепква за филма „Повече няма да живеем тук“^[1]. Накрая порядъчно пийналата компания бе принудена да зареже творческите спорове и да се изниже с препъвания навън, за да поразведри уморените си глави чрез трескави обиколки по шосетата на Холивуд с шибаното бентли на Джони — нали ставаше дума само за големи клечки. Без да престават да говорят за плячката от последния му филм, донесъл повече от четиристотин милиона долара печалба от продажбите в целия свят. Това съвсем накара останалите да позеленеят от завист, защото всичко това той бе постигнал закупувайки правата върху филмирането на онзи лайнарски роман само за някакви си петдесет хиляди долара, след което бе ударил къоравото, подписвайки договор за десет милиона.

Истински гений, нали? Да, защото умееш да се справяш.

— Обичам те, човече. Ти си най-добрият, ти, отвратително гадно, противно, омразно, измислено копеле. И ти, Дейви! — провикна се той, щом сребристото бентли се понесе забързано на запад.

— Да, знам, аз съм само едно *копеле* — провикна се Дейвид на свой ред. — Но винаги съм се стремял да бъда такова отвратително гадно, противно, омразно и измислено копеле като теб. И също толкова *талантливо*. Което именно още ме задържа в този град.

— Хей, човече, чух те, усетих те! — извика той.

— Брей! Я го вижте нашата Голяма клечка! Добре го дава, а?

— Аз съм само един Разказвач! — провикна се в отговор той.

След което той бе така разумен да потегли по страничната уличка със своята собствена кола — седемгодишен „Биймър“. Никакъв пикап. Определено бе на седмото небе. Щастлив като птичка, пусната на воля, той си тананикаше „Слуховете погубиха Мери“ на Джими Хендрикс. Звучеше ужасно смешно, но пък иначе напълно пасваше на преживяното.

Докато не се заплака най-внезапно, при това, без да може да спре, дори и когато седна на моравата пред някаква противна сграда, свел глава между коленете си, ревящ като дете.

В главата му се въртеше само една мисъл: *Още едно. Само едно, единствено.*

Още едно, само още едно убийство и ще бъде добре.

[1] Филм на „Уорнър Бродуейс“ от 2004 г. — Б.пр. ↑

Не можеше да заспи и подкара колата си по „Мелроуз“ — покрай „Л'Анджело“, където се отбиваше Емилио; край Гроундлинг Тиътър, откъдето започна кариерата си Фил Хартман^[1]; към Томи Танг^[2]; а после чак до Джони Рокетс^[3] и накрая до Блу Уейл. Това е твоят град, човече. Твоят и на твоята Мери.

Някъде към пет и половина сутринта той реши да отскочи до кафенето „Старбъкс“ на „Мелроуз“, където за обяд обикновено си взимаше по един от онези „хамбургери, които ядеше целият Ел Ей“. Човече, та той никак не си падаше по „Старбъкс“, но нали точно там бе пълно с онези алчни копелета, с онези дребнави юпита. Цифрите караха кафенето да работи дори и в този ранен час, нали? В наши дни цифрите диктуваха всичко.

И ето го тук — за да докаже господството на големите числа. Бе едва пет и половина сутринта, а той вече им служеше.

Господи, как презираше тези жалки кафенета, заедно с всички онези лъскави заведения на Макдоналдс, с техните адски надутти цени. Още помнеше времето, когато чаша кафе струваше само петдесет цента, което изглеждаше напълно в реда на нещата. Но сега последната мода по кафенетата — индонезийското смесено кафе „Суматра бленд“ — се предлагаше за два долара и половина, макар да не струваше дори и пет цента. И се рекламираше като върха на кафето, макар всъщност да беше по-скоро дъното.

Безличният, въпреки брадичката си, барман, който шеташе зад шублера, се оказа прекалено зает да подрежда стоката си, за да обърне внимание на своя пръв клиент, на тази ранобудна птичка, на първото за деня сукалче. Макар че сукалчето бе готово да си плаща скъпо и прескъпо за консумацията.

Можеше да изтрае още около минута примерно, но този пикльо вече действително взе да му лази по нервите.

— Ей сега се връщам — каза най-сетне той на онзи суперзает херцог зад бара. Разбира се, въпросният хлапак дори не го забеляза. Задник и половина. Нямахше съмнение, че бе някакъв жалък актьор,

останал без работа. Прекалено добър за тази професия, нали? С излъчване — нещо много ценно напоследък.

Само след минута той отново влезе в „Старбъкс“ — този път с нещо тежко в джоба на самото си. Отново се почваше. Вероятно бе глупаво, определено не бе разумно, но, господи, колко добре се чувстваше.

Хей, приятел, да знаеш само колко е зажаднял моят пищов.

Взе решението. Точно тогава. Точно там. Арогантният шибан нафукан актьор щеше само да добави една цифра към бройката. Утре сутринта щеше да бъде водещата новина на всичките челни страници.

— Хей, приятел, чакам тук само за едно кафе. Имате ли въобще кафе в „Старбъкс“?

Барманът дори не го удостои с поглед, зает с работата си. Само му махна със свободната си ръка:

— Ей сега идвам.

Разказвача чу как вратата се отваря зад него. Навярно бе пристигнал още един мухльо.

— Здравсти, Кристофър, добро утро. — Откъм гърба му долетя жизнерадостен женски глас. Дори не се завъртя да я погледне. Майната й!

— Здравсти, Сара — провикна се в отговор хлапакът зад тезгяха. Изведнъж се оживи.

Сега глупакът дойде отпред, най-после се събуди. Заради Сара.

И тогава той застреля онзи хапльо в гърдите, точно в средата на престилката, където се мъдреше емблемата на „Старбъкс“.

— Забрави за кафето, Кристофър. Вече не ми е нужно. Сега съм се заловил за работа.

Тогава се обърна да хвърли един поглед и на жената. Досега въобще не я бе погледнал.

Жизнерадостна само допреди минута, весело усмихната блондинка, някъде може би към тридесет и пет годишна, с черно кожено яке и черни маратонки, толкова удобни за каране на велосипед. Черни бяха дори и връзките им.

— Хей, Сара, добро утро — заговори я свойски той, с леко закачлива интонация, като че ли тя бе някакъв кокер шпаньол, отскубнал се от каишката, за да се щура на воля из парка. — Да не си се докарала цялата в черно заради собственото си погребение?

— Извинете ме...

И тогава я застреля. И нея. Два пъти. После се извърна рязко и изстреля куршум в челото на онзи фукльо зад бара.

Само още едно убийство, нали? — мислено си повтаряше той. — *Е, където едно, там и две.*

Обра съдържанието на чекмеджето в касата, задигна овехтялото портмоне от шедро на Сара, след което се отправи на път сред смога, обгърнал Ел Ей в ранната утрин. Пое на запад, през Стенли, Сполдинг, Дженис.

Мери Смит отново се развихри, нали така?

[1] Американски актьор (р. 1948), озвучител на „Смърфовете“ и „Семейство Симпсън“. — Б.пр. ↑

[2] Собственик на верига тайландски ресторанти. — Б.пр. ↑

[3] Ресторанти за бързо хранене. — Б.пр. ↑

Погледнах към Джени в огледалото за обратно виждане.

— Значи в Шпионския музей, така ли?

— Абсолютнооо! — кимна тя.

Джени бе уцелила шестицата с този съботен следобед. Тази вечер бе моя, докато неделята щях да посветя на Нана, а пък неделната вечер бе запазена за Деймън. Целият семеен уикенд на фамилия Крос бе грижливо предначертан и вече всичко се движеше по план.

Прекарахме следобеда в повишаване нивото на знанията си относно японските ниндзи, рицарите на плаща и кинжала и въобще, за всевъзможни шпионски афери — за които явно не бях научил достатъчно през всичките години, прекарани в търкане на седалките в класните стаи в Куантико. Хлапетата изпробваха наблюдателните си способности. Дори и аз останах впечатлен от възможностите, които предлагаше светът на бъдещето, както и футуристичните модели в крилото, посветено на двадесет и първи век.

А тъй като изборът на менюто за вечерята бе предоставен на мен, реших да запозная моите хора с особеностите на етиопската кухня. Джени и Деймън отлично се справиха с някои от най-екзотичните блюда, с изключение само на китфо. Което на практика се оказа пържола по татарски. Дори им допадна да се хранят с пръсти, вследствие на което Нана нарече храната „истинска непретенциозна домашна кухня“.

А когато Джени и Нана се отправиха към дамската тоалетна, Деймън ме заговори:

— Знаеш ли, можеше да поканиш доктор Коулс. Само да беше поискал, разбира се — добави той и безучастно сви рамене.

Останах трогнат от типично мъжкия стил, прокраднал се в забележката на Деймън. Ето, така се говори между мъже. Дори бих добавил, че бе възхитително, с уговорката, че той мигом би ме намразил, ако постъпех така с него.

— Благодаря, Дей — рекох, решавайки да играя директно. — Двамата с Кейла ще вечеряме във вторник. Оценявам предложението

ти.

— Тя е сваятна жена. По-точно истинска дама. Всички мислят така. Знаеш ли, трябва да предприемеш нещо.

— Да, знам.

— Пък и тя е единствената, която успява да накара Нана да направи нещо, което не иска.

Засмях се. Хареса ми, че бе забелязал толкова неща за Кейла, както и че бе станал удивително точен и интелигентен наблюдател.

— Какво толкова смешно има? — попита Нана, която внезапно отново се появи на масата. — Какво съм пропуснала?

— Какво става тук? — настойчиво попита Джени. — Искан да знам за какво си шушукате. Да не е за музея на шпионите? Или и двамата ми се присмиват? Никак не обичам да ми се присмиват.

— Имахме мъжки разговор — осведоми я Деймън.

— Аз пък мога да се обзаложа, че „мъжкия“ ви разговор е бил посветен само на доктор Коулс. — Джени извиси глас, докато инстинктът не й подсказа верния тон. — Ние я харесваме, татко — рече тя, когато аз не опровергах, нито потвърдих догадката й.

— Да, но ти харесваш всички.

— А не се ли сещаш от кого съм взела това?

— Трябва да я поканим на вечеря — намеси се Нана.

— Само да не е във вторник — каза й Деймън.

Джени се ухили. Очите й се разшириха.

— Да. Във вторник вечерта е запазена за срещата му. Права ли съм, тате?

Вторник вечерта беше запазена за срещата ми с д-р Кейла Коулс. Най-после уреченият ден дойде.

Малко след един през нощта двамата с Кейла се намирахме пред входната врата на къщата ѝ. Бяхме говорили дълго. Кейла току-що ме бе убедила да свърша нещо полезно за Фонда за защита на децата от Вашингтон. За да подкрепи идеята си, тя прибягна до данните на статистиката (също като Нана): в Америка имало четиридесет милиона души без застраховки, като всяка минута се раждало по едно дете от жените, спадащи към тази категория. Разбира се, че щях да помогна с каквото мога. Дори и ако картината не се окажеше чак толкова драматична.

— А какво ще правиш в събота? — попита тя. Точно този въпрос, изречен от сладкия ѝ глас, ме накара да се усмихна. — Междувпрочем това няма нищо общо с Фонда за защита на децата.

— Надявам се да ни дойдеш на гости заради едно от чудесните домашно приготвени блюда на Нана — отвърнах.

— Не трябва ли първо да попиташ Нана?

Засмях се.

— Това е нейна идея. Или по-скоро на хлапетата. Но Нана определено участва в техния заговор. Може би дори има водеща роля.

Ако съдбата искаше да ме накара да спра да излизам с жени, посланието ѝ не бе съвсем еднозначно. През цялата събота бях леко изнервен заради гостуването на Кейла. Това означаваше нещо, нали? Да я доведа у дома, особено при тези обстоятелства?

— Добре изглеждаш, татко — похвали ме Джени от вратата на стаята ми.

Тъкмо се бях отказал от една риза и я бях захвърлил върху леглото, за да навлека черния си пуловер. С него — трябваше да го призная — изглеждах доста по-добре. Е, донякъде бе смущаващо да ме заварят точно когато се перчех и тъкмах пред огледалото. Без да дочака специална покана, Джени се намърда в стаята ми, тръшна се върху

леглото ми и остана да ме наблюдава оттам, докато не приключих с тоалета си.

— Какво става? — появи се и Деймън и се настани до Джени на леглото.

— Някой тук да е чувал, че имам право на усамотение и личен живот?

— Виж го само как се конти! Заради доктор Коулс, естествено. С всякакви там джунджурии и тям подобни. А пък аз най го харесвам в черно.

Бях с гръб към тях, така че те заговориха, сякаш ме нямаше в стаята. Звучаха ми малко неестествено.

— Мислиш ли, че е изнервен.

— Хм. Може би.

— Мислиш ли, че ще разлее нещо върху себе си по време на вечерята?

— Определено.

С див рев се извърнах към тях и ги сграбчих и двамата, преди да успеят да се опомнят и да побегнат. Стиснах ги здраво в прегръдките си. Те се закискаха неудържимо, като за миг забравиха, че са надраснали възрастта за подобни закачки. После ги затъркалях и двамата по леглото, докато ги гъделичках по всичките им чувствителни зони, които знаех от предишните ни игри.

— От толкова смях ще ми излязат бръчки! — извика ми задъхано Джени. — Спри, татеее, спри!

— Мисля, че това е добре — примирих се аз. — Пък нали и без това ще се наложи да се преоблека, когато разлея нещо върху себе си.

Съпроводих ги до кухнята, където се заехме да помагаме на мама Нана в това, което ни разрешише. Разтегнахме масата, извадихме от хубавите ни чинии от китайски порцелан и поставихме новите свещници.

Нана се престараваше малко. Що се отнася до мен — нямах нищо против да похапна от специалитетите ѝ. Никога не бях имал.

След вечерята, която се оказа превъзходна — два вида печени пилета с много подправки, зелена салата, аспержи и кокосов кейк — Кейла и аз се измъкнахме оттам. Взех поршето и подкарах към мемориала на Линкълн. Паркирах и излязохме да се поразходим

наоколо. През нощта там е великолепно и удивително спокойно, но кой знае защо, след залез-слънце туристите много не го посещаваха.

— Всичко беше идеално — заяви тя, щом приближихме паметника на Джордж Вашингтон. — Имам предвид вечерята и всичко останало.

Засмях се.

— Малко прекалено идеално за моя вкус. Не мислиш ли, че малко се престараха?

Сега бе ред на Кейла да се засмее.

— Какво мога да кажа? Не съм виновна, че ме харесват.

— Три срещи за една седмица. Сигурно са им хрумнали някои идеи.

Кейла се усмихна.

— На мен също. Искаш ли да ги чуеш?

— Като например? Подскажи ми нещо.

— Къщата ми е наблизно.

— Ти си лекарка. Редно е да знаеш доста за човешката анатомия.

— А ти си психолог, така че си наясно с човешката психика, нали?

— Звучи доста съблазнително.

И наистина беше.

Но точно тогава професията ми отново ми напомни за себе си.

— Още утре ще бъда там. Това е най-много, което мога да сторя. Веднага ще си запазя билет за самолета.

Не можех да повярвам, че тези думи излизат от устата ми, макар че това бе самата истина.

Разговарях по телефона с Фред ван Алсбург по-малко от две минути. Реагирах машинално, почти като робот, програмиран да отговаря по определен начин. Какво бе това, „Манджурския кандидат“^[1]? И каква роля ми бе отредено да изиграя? На доброто момче? Или на лошото? Или пък нещо по средата?

Поне за едно няхах съмнение: исках час по-скоро да се срещна с Мери Уагнър, макар че донякъде го възприемах като задължение. От ЛАПУ така и не бяха я накарали да проговори, откакто я бяха арестували. Затова искаха да се върна при тях в Калифорния като консултант. А и аз имах нужда да го направя — нещо около този случай ме глождеше, макар че вината на Мери изглеждаше неоспорима.

Разбира се, че исках престоят ми да бъде колкото може по-кратък. Всъщност щом пристигнах в хотела в Ел Ей, оставих багажа си нераз опакован, като извадих само четката си за зъби. Това може би ми помогна да възприема пътуването като една временна промяна.

Независимо от всичко срещата ми с Мери Уагнър бе насрочена за десет часа на следващата сутрин. Поколебах се да телефонирам на Джамила, но реших да не го правя. И точно тогава окончателно разбрах, че всичко между нас двамата е свършено. Тъжна констатация, но вярна. Сигурен бях, че и двамата го знаехме. Но чия бе вината? Не знаех. Пък и какъв смисъл имаше да се опитвам да стоваря вината върху нечий гръб. *Вероятно никакъв*, доктор Крос.

Прекарах нощта в изчитане на рапортите от последните седмици и бележките на следователите, които Фред ван Алсбург се бе погрижил да ми предоставят. Според всичкото, което изчетох, трите деца — Брендан, Ашли и Адам — като че ли бяха единственото, което занимаваше съзнанието на Мери.

Това донякъде опрости задачата ми. Щом като тези деца бяха обсебили душата на Мери, то точно с тях трябваше да започна утре сутринта.

[1] Филм с Франк Синатра от 1962 г. за американец, военнопленник в Корейската война. След промиване на мозъка му превърнат от севернокорейските секретни служби в покорен политически убиец. — Б.пр. ↑

В осем и четиридесет и пет на следващата сутрин аз се озовах в стаята за разпити, която много малко се отличаваше от предишната, в която за последно бях разпитвал Мери Уагнър.

Пазачът я доведе точно навреме — почти на секундата. Веднага констатирах, че неколкодневните напрегнати разпити са ѝ стрували много.

Тя дори не искаше да ме погледне, а само изчака стоически, докато полицаят закопча белезниците ѝ за крака на масата.

После се отдръпна до стената край вратата. Това никак не ми хареса, но не се заех да споря. Може би ако се стигнеше до втори разпит, щях да се опитам да издействам някакво облекчаване на режима ѝ.

— Добро утро, Мери.

— Здравей.

Гласът ѝ звучеше неутрално, като издаваше минимални усилия от нейна страна да се съобразява с правилата на възпитанието. Все още не ме бе погледнала в лицето. Пък и защо ѝ трябваше да ме гледа?

— Нека първо да ти обясня защо съм тук — започнах. — Мери, слушаш ли ме? — Никаква реакция. Бе стиснала зъби, загледана в една точка някъде на стената. Усетих, че все пак ме слушаше, ала не искаше да го покаже. — Ти вече знаеш, че срещу теб има събрани много вещественни доказателства. Мисля също, че все още има известни съмнения около твоите деца.

Тя най-после вдигна глава. Изглежда ме така пронизващо, че погледът ѝ сякаш се врязваше в черепа ми.

— Тогава няма за какво да говорим.

— Всъщност има.

Извадих писалката си и я поставих върху масата до един празен лист хартия.

— Мисля, че ще ти допадне идеята да напишеш писмо до Брендан, Ашли и Адам.

Мери се промени за миг — вече я бях виждал да го прави. Погледна ме отново, но очите и устата ѝ видимо омекнаха. Когато придобиеше това изражение, бе трудно да не изпиташ симпатия към Мери Уагнър, независимо от всичкото, което бе извършила.

— Не ми позволяват да сваля белезниците ти — рекох аз, — но нали можеш да ми кажеш какво искаш да им съобщиш. Ще го запиша вместо теб, дума по дума.

— Да не е някакъв номер? — усъмни се тя, макар че всъщност мълчаливо ме молеше да не е така. — Това не е някакъв трик, нали?

Трябваше много внимателно да подбирам думите си.

— Не е трик. А само шанс за теб да кажеш това, което искаш, на децата си.

— А полицаите ще го прочетат ли? Ще ми кажеш ли истината? Искам да знам дали ще го прочетат.

Реакцията ѝ ме удиви, защото представляваше странна смесица от бурни емоции и доста силен самоконтрол.

— Всичките разговори с теб се записват, Мери — припомних ѝ аз. — Но ако не желаяш, няма да го правим. Всичко зависи само от теб. Ти решаващ, Мери.

— Ти дойде в къщата ми.

— Да, дойдох.

— Аз те харесах тогава.

— Мери, и аз те харесах.

— Ти на моя страна ли си?

— Да. Аз съм на твоя страна.

— И на страната на справедливостта, така ли?

— Надявам се, че да, Мери.

Тя огледа стаята, сякаш преценяваше възможностите си или пък търсеше нужните ѝ думи. Не зная кое от двете. После отново се обърна към мен. Погледът ѝ се закова върху листа хартия между нас.

— Скъпи Брендан — започна тя шепнешком.

— Само Брендан ли?

— Да. Моля те, прочети това на брат си и сестра си, защото ти си голямото момче в семейството.

Записах го буквално, както ми го продиктува, като се стараех да не изоставам от нейното темпо.

— За кратко мама трябваше да бъде далеч от вас, но това няма да трае още дълго, обещавам ти. *Обещавай ти.* Където и да сте сега, знам, че се грижат добре за вас. Ако се чувствате самотни и искате да си поплачете, няма нищо срамно. Плачът помага да се прогони скръбта. На всекиго се случва понякога, дори и на мама, но само защото толкова много ми липсвате.

Мери спря, а лицето ѝ доби доволно изражение, сякаш току-що бе казала нещо много мило. Очите ѝ останаха приковани в отсрещната стена. После на устните ѝ се появи една покъртителна усмивка.

— Когато отново се съберем — продължи тя, — ще си направим пикник, от онези, които толкова много обичате. Ще вземем каквото ни се иска за хапване и ще заминем, където ни видят очите. Може и да отидем да поплуваме. Каквото пожелаете, скъпи мои сладкишчета. Очаквам го с нетърпение. И знаете ли какво? Имате си ангел пазител, който денонощно бди над вас. Това съм аз. Ще ви целувам за лека нощ в сънищата ви. Затова не бива да се боите от нищо, защото аз съм винаги до вас. Както и вие винаги сте до мен.

Мери спря, затвори очи и шумно въздъхна.

— Обичам ви много, много. С обич, мама.

Сега се бе надвесила много по-близо до масата, отколкото в началото на разговора ни. Погледът ѝ се прикова върху една от буквите, след което заговори още по-тихо. Шепнешком.

— Напиши най-отдолу на листа три „П“ и три „Ц“. По една прегръдка и по една целувка за всяко от моите дечица.

Колкото повече я слушах, толкова повече се съмнявах, че Мери Уагнър си бе измислила тези три деца. Освен това не можех да се отърся от лошото си предчувствие за това, което може да ги е сполетяло.

Посветих целия си следобед на опитите да проследя какво може да се е случило с децата на Мери Уагнър. От сайта с полицейските доклади извадих дълъг списък на децата жертви и техните майки убийци през последните десетилетия. Някъде бях чел, че кражбите по магазините и убийствата на децата им са единствените две категории престъпления, извършвани от жените в Америка, наред с другото основно тяхно престъпление — убийствата на съпрузите им.

Ако това бе вярно, то тогава този обемист доклад отразяваше най-много *половината* от известните на полицията убийства на деца.

Стиснах зъби както в буквалния, така и в преносния смисъл, и отново се зарових в огромна база данни.

Този път обаче реших да търся само сред случаите с убийства на повече от едно дете. След като получих извадката с този нов критерий на търсене, започнах да го преглеждам внимателно.

Сред множеството имена едно веднага привлече вниманието ми: Сузан Смит, която удавила двамата си сина през 1994 г., както и това на Андреа Йетс, убила петте си деца след неколкогодишна борба с психозата си и задълбоченото разстройство на личността.

Списъкът продължаваше нататък, сякаш краят не му се виждаше. Нито една от жените извършителки не бе третирана като жертва в съответния случай, но беше очевидно, че повечето са страдали от изключително сериозни увреждания на психиката.

И двете — Смит и Йетс — са били диагностицирани като страдащи от тежко психично разстройство на личността. Лесно бе да си представя, че същото можеше да се окаже валидно и за Мери Уагнър, но една по-достоверна диагноза би изисквала много повече време, с каквото не разполагахме.

Но тъкмо този въпрос бе в основата на моето издирване.

Кликнах на следващата уебстраница и най-после попаднах на това, което толкова упорито търсех:

Тройно убийство на деца в Дерби Лайн, щата Върмонт, на 2 август 1983 г. И трите жертви имали общ родител:

Болак, Брендан, 8-годишен; Болак, Ашли, 5-годишна; Болак, Адам, 11-месечен.

Убийцата, тяхната майка, тогава била двадесет и шест годишна жена, с фамилно име Константин.

Но първото ѝ име бе Мери.

Проследих препратката към сведенията за убийството, отразени в местната преса.

Така се натъкнах на статия от 1983 г. във вестник „Каледониън Рипорт“, издаван в Сейнт Джонсбъри, в щата Върмонт.

Към статията бе приложена не много качествена черно-бяла фотография на Мери Константин, заснета на подсъдимата скамейка.

Лицето ѝ тогава е било по-слабо и по-младо, но потиснатото му каменно изражение не можеше да бъде сбъркано. Имаше вид на жена, която или вече нищо не чувства, или пък чувствата ѝ явно бяха в повече. Мили боже!

Жената, която познавах като Мери Уагнър, бе убила собствените си деца преди около двадесет години, но що се отнасяше до нея, това никога не се бе случвало.

Отместих назад стола си и поех дълбоко въздух.

Ето че най-после се бях озовал в средата на лабиринта. Сега оставаше да намеря обратния път към изхода.

— Хиляда деветстотин осемдесет и трета ли? За бога, та това дори не е от това столетие! Е, добре де. Почакайте ме за секунда-две. Ще се опитам да ви помогна. Ако мога, естествено.

Трябваше да изчакам обаче не секунда-две, а няколко минути, посветени на чуване по клавишите и прелистване на листове. Или поне само това се чуваше от другия край на линията.

Този, който работеше на клавиатурата и ровеше из папките, бе Бари Медлар от местния филиал на Бюрото в Олбани. Той се оказва координатор към отдела за борба с престъпленията срещу деца в Олбани. Към всяка от провинциалните служби на ФБР имаше звено за разследване на детската престъпност, включително и на престъпленията, извършвани срещу деца. Филиалът в Олбани обхващаше полицейската дейност за щата Върмонт. Искях да стигна колкото е възможно по-близо до източника на сведенията.

— Ето че попаднах на нещо — обади се накрая Медлар. — Почакайте, тя е... Константин, Мери. Става дума за тройното убийство на деца от втори август същата година, като е била арестувана на осми същия месец. Сега трябва да прочета до края досието. Добре, вече свърших. Осъдена е на първи февруари на следващата година, като ѝ е бил назначен служебен защитник.

— Следователно не е била призната за виновна поради невменяемост — промърморих аз.

Значи тя не бе могла да си плати за адвокат и да се възползва от предимствата, предлагани на останалите обвиняеми от нашата правна система. Но не е била призната за виновна след мъчителните опити на служебния ѝ защитник да бъде доказана психичната ѝ увереденост. Сигурно е бил лесен за разрешаване случай от самото начало, та чак до края.

— И къде са я затворили? — попитах аз.

— Най-вероятно в щатската психиатрична клиника в Уотърбъри. Не разполагам със сведения за прехвърлянето ѝ там. Но за подобни прехвърляния се води строга отчетност във всички щатски болници.

Мога да ви дам името и телефонния номер на болничното заведение, ако искате да я потърсите там.

За миг се изкуших да си поиграя на искам-вие-да-я-откриете, но все пак предпочетох лично да се заема с по-нататъшното издирване. Затова си записах телефонния номер на щатската болница във Върмонт.

— А какво можете да ми кажете за предпочитания от Мери Константин начин на действие? — попитах Медлар. — Имате ли някакви сведения как точно са били извършени убийствата?

Чух го да разгръща още страници, след което отрони само едно:

— Наистина не е за вярване...

— Сега пък какво?

— Нали вашата Мери Смит използваше пистолет Валтер, модел РРК, там, в Ел Ей?

— Да. Защо?

— Ами и тук се споменава същото оръжие. Валтер, модел РРК, който никога не е бил регистриран. Също като онзи в Лос Анджелис. Сигурно го е задигнала отнякъде.

Трескаво си записах сведенията през цялото време на този разговор. Меко казано, той успя да грабне вниманието ми.

— Добре тогава, агент Медлар, ето какво ми е нужно. Осигурете ми контакт с когото и да било от местното полицейско управление, където е била задържана и разпитвана Мери Константин. Искам също да се запозная с всичко, което имате по този случаи в архивите. Още сега ми изпратете по електронната поща това, с което разполагате, а останалото може по-късно да пуснете по факса. И като казвам всичко, аз наистина имам предвид абсолютно всичко. Възнамерявам да ви оставя номера на мобилния си телефон, в случай че откриете още нещо, което си заслужава. Аз ще бъда в движение. — Натъпках част от документите в чантата си, докато все още разговарях с Медлар. — Има и още нещо. Кои авиокомпании предлагат полети до Върмонт между другото?

Осемнайсет часа по-късно, след като бях прелетял около четири хиляди и осемстотин километра, аз се намирах в малка, уютна всекидневна в дома на Мадлин и Клод Лапиер. Навремето Клод е бил шериф на Дерби Лейн, Върмонт. Селцето се оказа съвсем малко и буквално притиснато до канадската граница, пасторално — като изрязано от някой календар. Всъщност местната библиотека и музикалният дом бяха построени на самата граница, а граничарите понякога трябваше да нахлуват вътре, за да осуетят някой опит за незаконно преминаване на границата.

Не беше от местата, където силите на реда имаха много работа. Мери Константин бе живяла тук през целия си живот — до онзи трагичен ден, когато убива трите си невръстни деца. Ужасяващо престъпление, шестващо по първите страници на всички вестници и списания отпреди двайсет години.

— Какво най-ясно си спомняте за този случай? — попитах аз господин Лапиер.

— Ножа. Със сигурност ножа. Начина, по който тя бе нарязала лицето на горката си дъщеричка, след като преди това бе убила и трите си деца. В продължение на цели двайсет и седем години бях шериф на окръг Орлийнс, но това бе най-страшното, което ми се е случвало да видя през цялата ми служба. Много по-разтърсващо от всичко останало, агент Крос.

— Всъщност дори изпитах съжаление към нея. — Госпожа Лапиер седеше до съпруга си на дивана, покрит със синя дамаска. — Към Мери, искам да уточня. Нищо хубаво не бе видяла през целия си живот, горката жена. Разбира се, нищо не може да я извини за това нечувано злодеяние, но... — Тя махна с ръка, вместо да довърши мисълта си.

— А вие познавахте ли я, госпожо Лапиер?

— Така, както всеки познава всички останали тук — отвърна ми тя. — Тукашното общество се крепи на доброто съседство. Всички ние зависим един от друг.

— Тогава какво можете да ми кажете за живота на Мери, преди да се случи всичко това? — запитах аз и двамата съпрузи.

Пръв заговори Клод Лапиер:

— Беше хубаво момиче. Тихо, кротко, учтиво, обичаше да се вози на лодките. Говоря за близкото езеро Мемфремагог. Но всъщност няма кой знае колко за разказване. Работеше като келнерка, докато завърши гимназия. На няколко пъти през това време ми е поднасяла закуска. Но беше толкова тиха, както вече казах. Всички много се изненадаха, когато се разбра, че е бременна.

— А още повече се изненадаха, когато бащата продължи да се навърта около нея — каза госпожа Лапиер.

— Но за кратко — побърза да добави съпругът ѝ.

— И мислите, че е бил господин Болак?

И двамата кимнаха.

— Той беше с десет години по-възрастен от нея. Тогава тя бе само на седемнайсет. Но те се опитаха да създадат семейство. Наистина положиха усилия. Дори им се роди и второ дете.

— Ашли — уточни госпожа Лапиер.

— Никой всъщност не се учуди, когато той накрая я изостави. Или поне аз очаквах, рано или късно, да се стигне дотам.

— Джордж Болак беше истински хаймана и безделник — намеси се госпожа Лапиер. — И много се увличаше по наркотиците.

— Знаете ли какво е станало с него? Той виждаше ли се по-късно с Мери и децата?

— Не знам — отвърна Клод. — Но се съмнявам да ги е посещавал. Той беше негодник.

— Е, ще се опитам да го открия — промърморих аз, но повече на себе си, отколкото на двамата домакини.

— Наистина ще трябва да поразпитам къде живее сега Джордж Болак.

— Със сигурност не се намира на някое добро място — подхвърли госпожа Лапиер.

След всичко това вече престанах да си вода бележки. Едва ли щях да се нуждая от онова, което досега не бях успял да запиша. Откъм кухнята се дочу някакво свистене и аз не издържах. Запитах госпожа Лапиер на какво се дължи този странен шум. Никога не бих се досетил, че това бил шумът от работата на нейния дехидрататор, с който приготвяла еленското месо за изсушаване.

— А къде бяха родителите на Мери през цялото това време? — попитах аз, когато реших да се върна към кръга на стандартните въпроси.

Госпожа Лапиер отново поклати глава. Сетне ми доля кафе в чашата, докато нейният съпруг продължи да обяснява:

— Мисля, че Рита почина, когато Мери беше само на пет години. Тед я отгледа сам или почти изцяло сам, макар че май не си даваше много труд. Е, в това няма нищо незаконно, но е доста тъжно. А покъсно и той умря. Мисля, че бе в годината, в която се роди Брендан.

— Той пушеше като комин — намеси се Мадлин. — Отнесе го ракът на белите дробове. Съдбата никога не се смили над горкото момиче.

— След като Джордж Болак я изостави, Мери свърза живота си с друг мъж, който понякога поработваше като механик. Името му беше Джон Константин.

— Той бе започнал да се навърта около Мери още от по-рано, когато тя беше бременна — продължи Мадлин. — Не беше никаква тайна. Всички тук знаеха. А когато Адам навърши шест месеца, Джон на свой ред си отиде.

Сега думата взе Клод:

— Ако трябва сега да гадая, бих казал, че именно оттогава тя е започнала да превърта, но това никой не може да докаже със сигурност. Ако не се виждаш с някого за известно време, просто си казваш, че е много зает с нещо и така нататък. И ето че един ден — бум! Така стана. Сигурно е превъртяла. Изглеждаше внезапно, но вероятно не е било. Сигурен съм, че дълго време се е натрупвало в нея.

Отпих от кафето си и внимателно отхапах от домашните сладкиши на госпожа Лапиер, които ми бе сервирала с кафето.

— Бих искал сега отново да се върнем към деня на убийството. Какво обяснение даде Мери, когато я заловиха, шерифе?

— Това се оказа най-трудното в цялата история. Или поне така беше според онова, което още си спомням. След арестуването ѝ ние така и не можахме да изтръгнем някакво обяснение от Мери за тези убийства.

— Всичко, което можете да ми кажете, ще ми бъде от полза. Опитайте се да си спомните още нещо, шерифе.

Мадлин въздъхна дълбоко и отпусна длан върху ръката на съпруга си, облегната на възглавницата на дивана. И двамата изглеждаха солидни, здравомислещи и уравновесени, като фермерите от доброто старо време. По нищо не приличаха на Мери Уагнър.

— През онзи ден тя им организираше нещо като пикник. Отвела ги надалеч в гората. По-късно открихме мястото, но съвсем случайно. Именно там ги застреляла. Първото си дете, после второто и накрая третото. Всичките с по един куршум в тила.

— Следователят по делото изказа предположението, че ги е накарала да си легнат, все едно да подремнат. Предполагам, че първо е убила първите си две деца, по-големите, защото бебето не можело да ѝ избяга.

Изчаках търпеливо шерифът да продължи. Знаех, че макар да бе изтекло толкова много време оттогава, дори и сега не му бе лесно да си спомня за това.

— Беше увила грижливо и трите телца с по едно одеяло. Още помня онези стари армейски одеяла, които бе използвала. Ужасна гледка. След това, изглежда, ги отнесла обратно у дома и там обезобрази лицето на Ашли с ножа. Цялото лице и само нейното. Кой знае защо го е сторила. Никога няма да забравя онзи кошмар. Искан ми се да го забравя, ала не мога.

— Вие ли бяхте първият, който ги откри? — запитах.

Той кимна.

— Обади се шефът на Мери и ми съобщи, че от няколко дни не я е виждал. По онова време тя нямаше телефон в дома си, затова отидох дотам. Мислех си, че ще е най-обикновена проверка. Мери излезе на вратата, сякаш нищо не се бе случило, но аз го подуших. В буквалния

смисъл на думата. Въобще не си го измислям. Беше ги напъхала в големите кувари в мазето — можете ли да си представите каква воня се разнасяше, след като всичко това ставаше през август — просто ги бе оставила там. Предполагам, че е блокирала ужасната воня, както всичко останало. Все още не мога да намеря обяснение за случилото се. Дори и сега, след всичките тези години.

— Понякога няма обяснение — отбелязах аз.

— Както и да е, тя изобщо не оказа никаква съпротива. Отведохме я съвсем спокойно.

— Навремето беше огромна сензация — намеси се Мадлин.

— Точно така. Цяла седмица по вестниците писаха за това и всички узнаха къде се намира Дерби Лейн. Надявам се никога вече да не се повтори.

— А дали някой от вас се е виждал с Мери след осъждането ѝ?

И двамата съпрузи Лапиер едновременно поклатиха глави. След десетилетия съвместен живот ясно си личеше колко силна бе връзката между тях.

— Не знам дали някой някога я е посещавал — обясни ми Мадлин. — Това не е от нещата, за които човек иска да си спомня, нали? Ние, тукашните хора, обичаме да се чувстваме сигурни. Не, не мога да кажа, че всички ѝ обърнаха гръб. Беше по-скоро... не знам как точно да го назова. Като че ли никога не бяхме познавали Мери.

Държавната болница на щата Върмонт представляваше внушителна сграда, изградена от червени тухли и разпростряла се на огромна площ. Външно бе непретенциозна, с изключение на внушителните си размери. Казаха ми, че почти половината от помещенията били неизползваеми. На четвъртия етаж се намираще охраняваното женско криминално отделение, пълно с пациенти като Мери Константин, но имаше и болни, които не бяха престъпници.

— Системата ни съвсем не е съвършена — обясни ми директорът, но според думите му всичките недостатъци се дължаха на малкия брой пациенти и орязаната бюджетна издръжка за лечебните заведения за психично болните.

Това също е една от причините, помогнали на Мери да избяга.

Д-р Родни Блайсдейл, директорът на болницата, ме разведе набързо из отделението. Все пак всичко бе прилично поддържано. Имаше завеси в дневните и прясно нанесена боя по стените. По масите и кушетките бяха пръснати вестници и списания, като „Бърлингтън Фрий Прес“, „Кроникъл“, „Американ Уудуоркър“ и др.

Освен това бе тихо. Удивително тихо.

Дотогава бях пребивавал многократно в строго охранявани помещения, но в тях бе обичайно да се чува постоянен шум. Досега нямах представа колко странно успокояващо място може да бъде някоя сграда, в която цари пълна тишина.

Останах с впечатлението, че щатската болница във Върмонт наподобява аквариум. Като че ли пациентите несъзнателно пристъпваха внимателно, без да вдигат излишен шум, като разговаряха едва чуто дори и помежду си. Даже телевизорът работеше при силно намален звук, а едва няколко жени гледаха сапунени сериали с изцъклените си очи.

Докато д-р Блайсдейл продължаваше да ме развежда, аз не спирах да си мисля как един силен писък би могъл да събуди внезапно това спящо царство.

— Ето, тук — рече ми той, когато влязохме през една от многото затворени врати по главния коридор. — Това беше стаята на Мери.

Надниквайки през тясното прозорче за наблюдение на стоманената врата, разбира се, не видях никакви признаци, че някога тя е била тук. Скромното легло представляваше само един гол матрак. Останалото обзавеждане се свеждаше до една прикована за пода маса и пейка, разположена до нея, както и лавица от неръждаема стомана, закрепена на стената.

— Разбира се, тогава тук бе малко по-различно. Мери живя при нас деветнадесет години, а тя умееше от малкото да прави много. Все едно че бе нашата Марта Стюарт^[1] — засмя се той.

— Тя беше моя приятелка.

Обърнах се и видях една слаба жена на средна възраст, притиснала едното си рамо към отсрещната стена. По отличителните знаци на дрехите ѝ се виждаше, че е от жените, извършили престъпление, макар че човек трудно можеше да си представи какво бе направила, за да се озове тук.

— Здравейте — поздравих я аз.

Жената вирна брадичка, докато се опитваше да надникне покрай нас в някогашната стая на Мери. Сега забелязах, че имаше белези покрай носа.

— Върнала ли се е? Тук ли е Мери? Искам да видя Мери, ако е тук. Важно е. Много е важно за мен.

— Не, Люси. Съжалявам, но тя няма да се върне тук — обясни ѝ д-р Блайсдейл.

Лицето на Люси мигом посърна. Бързо се обърна и се отдалечи от нас, тъжно плъзгайки длан по бетонните блокове на стената.

— Люси е една от нашите пациентки с най-дълъг престой тук. Също като Мери. За нея бе много мъчително, когато Мери изчезна.

— А колкото за това... — прекъснах го аз — какво се случи в онзи ден?

Д-р Блайсдейл бавно прехапа долната си устна.

— Имате ли нещо против да продължим този разговор в кабинета ми?

[1] Бизнес администратор, р. 1941, написала книга за кетъринг; ловка и способна, бързо преуспяла в бизнеса, въпреки че прекарала пет

месена в затвора за измами с акции. — Б.пр. ↑

Последвах Блайсдейл през вратата в дъното на коридора, която той отключи, а после се спуснахме до партера. Влязохме в кабинета му, който се оказа просторен и щедро обзаведен, с месингови дръжки на шкафовете и пастелни картини по стените. На една от тях се виждаше постер на Баджо Дан и „Миднайт Плейбойс“^[1], който веднага привлече вниманието ми.

Настаних се в креслото и забелязах, че всички предмети на бюрото му бяха прибрани към него, за да останат недостъпни за седящия на креслото.

Д-р Блайсдейл ме изгледа замислено и въздъхна. Още отсега знаех, че ще започне да изказва съжаленията си за случилото се с Мери Константин.

— И така, доктор Крос, ето как стоят нещата. Всички пациенти в отделението имат право на едnodневно излизане оттук. На пациентите с криминални присъди това обикновено се забранява, но според нас е терапевтично нецелесъобразно да разделяме нашите болни по този признак. В резултат Мери на няколко пъти бе излизала навън. Онзи ден по нищо не се отличаваше от останалите.

— И какво се случи в онзи ден? — попитах аз.

— Избрахме шестима пациенти и двама служители, което е стандартна процедура при нас. Групата през онзи ден отиде до езерото. За съжаление един от пациентите припадна или нещо такова.

Нещо такова? Запитах се дали той знаеше всички подробности, дори сега. Доколкото можех да съдя, Блайсдейл беше от онези администратори, които не обичаха да се месят в работата на подчинените си.

— В разгара на настъпилата суматоха Мери настояла да отиде до стаята за отдих. Намира се там, в онази сграда отвън, така че надзирателките ѝ позволили да отиде там. Допуснали са грешка, но се случват такива неща. Никой тогава не е знаел, че от двете страни на сградата имало входове.

— Очевидно обаче Мери го е знаела — отбелязах аз.

Д-р Блайсдейл на няколко пъти почука с писалката си по бюрото.
— Както и да е, тя изчезнала в близката гора.

Взирах се в него, целият в слух, опитвайки се да се въздържам от преценки, но ми беше малко трудно.

— Дотогава тя беше примерна пациентка, и то в продължение на дълги години. Затова всички останахме много изненадани.

— Също както когато е убила децата си — наруших мълчанието си аз.

Блайсдейл ме изгледа преценяващо. Не бе съвсем сигурен дали току-що не го бях обидил. Разбира се, нямах подобно намерение.

— Полицията веднага се зае с издирването ѝ. Беше едно от най-мощабните претърсвания на околността от всички, на които съм бил свидетел. Разбира се, всички искахме да върнем Мери обратно и да се уверим, че е добре. Но това е от тези истории, които не бихме желали да се разгласяват. Тя не беше... — Той внезапно млъкна.

— Не беше... какво?

— Е, по онова време не смятахме, че тя може да представлява заплаха за някого, освен може би за самата себе си.

Не казах на глас какво мислех в този момент. Всички в Лос Анджелис имаха едно доста по-различно мнение за Мери, а именно, че тя бе една от най-зловещите маниакални убийци, които някога са се раждали.

— Оставила ли е някакви вещи? — най-после попитах аз.

— Всъщност да. Вие определено ще поискате да надникнете в дневниците ѝ. Тя пишеше в тях почти всеки ден. Докато беше тук, изписа десетки тетрадки.

[1] Кънтри състав от Върмонт от деветдесетте години. — Б.пр. ↑

Прислужникът Мак, който вероятно живееше в сутерена на болницата, ми донесе двете кутии от архива, пълни с тетрадки с платнени подвързии, като онези, които използваша децата в училищата през петдесетте години. Мери Константин бе изписала много повече през всичките тези години, отколкото сега можех да прочета. Но ме осведомиха, че по-късно мога да представя официална молба да ми бъде предоставена за проучване цялата колекция.

— Благодаря ви за съдействието — казах на прислужника Мак.

— Няма проблем — отвърна ми той, а аз се зачудих защо от езика на хората бе започнала да изчезва традицията да се отговаря с „няма защо“ дори и тук, сред пасторалния Върмонт.

Като за начало реших да се огранича само до това да добия обща представа за това каква е била Мери Константин, за да мога да я сравня с онази Мери, която вече познавах. Така че на първо време тези две кутии от архива ми бяха напълно достатъчни.

Почеркът ѝ бе стегнат и четлив. Всяка страница бе грижливо изписана, дори се бе погрижила да спазва и белите полета. Никъде не се виждаха драскулки.

Явно писането е било нейната страст, а тя е разполагала с предостатъчно време за това свое увлечение. Изписваше думите с лек наклон надясно, сякаш те бързаха да стигнат там, накъдето се бяха запътили.

Звученето им също ми се стори странно познато.

Припомних си, че Мери Смит също предпочиташе кратките, стегнати изречения; че и при нея се наблюдаваше същото осезаемо усещане за тягостна уединеност. На него се натъквах навсякъде в първата от тетрадките.

Някъде то се усещаше между редовете, но другаде беше съвсем очевиден.

Тук съм като някакъв призрак. Не зная дали някого го е грижа дали ще остана, или ще си тръгна. Или дали

въобще подозират за съществуването ми.

Освен Люси. Люси е толкова внимателна с мен. Не зная дали самата аз съм толкова добра нейна приятелка, колкото е тя на мен. Надявам се само тя да не си тръгне. Без нея няма да бъде същото.

Понякога си мисля, че тя е единствената, която наистина се безпокои за мен. Или че ме познава. Или че въобще ме забелязва.

Дали пък не съм невидима за всички други, освен за себе си? Наистина се чудя понякога: невидима ли съм?

Докато четях напосоки из десетките страници, избирайки случайно попаднали откъси, аз също си съставях представа за личност, която явно се е старала да бъде ангажирана с нещо, докато са я държали в това заведение за душевноболни. Непрекъснато се е занимавала с едно или друго. Никога не е губила надежда. Тя, изглежда, е била нещо като вечната домакиня, доколкото изобщо би могла да бъде в тази обстановка.

За дневната си приготвихме хартиени гирлянди. Изглеждат малко детски, но иначе са много хубави. Ще бъде приятно на Коледа.

Показах на всичките момичета как се приготвят. Почти всички се присъединиха да ми помагат. Обичам да ги уча на такива неща. Както и повечето от тях.

Онова момиче, Роуз Ан от Бърлигтън, понякога обаче подлага търпението ми на сериозно изпитание. Наистина ми лази по нервите. Точно така се държа и днес, като ме попита за името ми. Като че ли вече не съм ѝ го казала няколко хиляди пъти. Не знам за каква се мисли тя. Тя също е никоя, като всички нас.

Не знаех какво да ѝ кажа, затова реших да не ѝ отговарям. Ще я оставя сама да си приготвя декорациите. Ще ѝ се отрази добре. Искане ми се да ударя Роуз Ан. Но няма да го направя, нали?

Някои и никои. Тези думи се появяваха неведнъж в онези имейли в Калифорния. Асоциацията щеше да ми избоде очите. Мери Смит бе обсебена от идеята за хората, които са *някои* — прочутите, съвършените майки, които толкова отчетливо изпъкваха на черния фон на нейната фигура, символизираща другите, които бяха прости *никои*. Нещо ми подсказа, че ако продължавам да търся, ще открия същия лайтмотив в дневника на Мери Константин.

Направи ми впечатление, че никъде не се споменаваха за децата ѝ. В контекста на извършеното престъпление дневниците приличаха по-скоро на хроники на отричането. Онази Мери, която бе живяла в болницата, сякаш нямаше ни най-малка представа за тях.

В същото време жената, която сега живееше като Мери Уагнър — т.е. жената, в която се бе превърнала Мери Константин, — мислеше единствено за тези деца.

Общата нишка, която се прокрадваше, бе липсата на угризения за убийството на Брендан, Ашли и Адам.

А-тата и Б-тата.

Засега можех единствено да градя хипотези. Все пак ми се струваше, че Мери се носеше стремително към пълното си осъзнаване, оставяйки по пътя си хаос и смърт. Сега, когато отново бе под полицейски надзор, единствената личност, на която можеше да навреди, бе самата тя.

Ако теорията ми бе вярна и тя се движеше към истината, не ми се искаше и да мисля какво щеше да стане, когато стигнеше там.

Трудно ми бе да се откъсна от дневниците на Мери — от думите ѝ, идеите, болката и гнева.

За пръв път ми се стори възможно, дори много вероятно, да се окаже, че тя наистина е извършила всичките онези убийства в Ел Ей.

Когато погледнах към часовника си, с тревога установих, че съм закъснял с половин час за срещата с нейния лекуващ лекар Дебора Шапиро. *По дяволите! Сега трябваше колкото бе възможно по-бързо да се добера дотам.*

Д-р Шапиро наистина се канеше да си тръгва, когато най-последно пристигнах запъхтян пред кабинета ѝ. Веднага ѝ поднесох извиненията си. Д-р Шапиро остана да разговаря с мен, но през цялото време стоеше на ръба на медицинската кушетка с чантата си, опряна в скута си.

— Мери бе моя пациентка в продължение на осем години — започна тя, преди още да ѝ бях задал първия си въпрос.

— И как бихте я характеризирали?

— Не като убийца, което е най-интересното в случая. Гледах на случилото се с нейните деца като на отклонение в посока към развитие на нейното душевно заболяване. Тя е много болна жена, но отдавна е преодоляла вродената си склонност към насилие и жестокост. Тъкмо тази част от нея ѝ помагаше да се задържи тук; останалото бе завинаги заключено.

— Как може да сте сигурна? — попитах аз доктор Шапиро. — Особено като се има предвид случилото се. — Може би Мери не бе единствената, която отричаше действителността.

— Е, да, ако трябваше да давам показания като съдебен експерт, щях да съм задължена да кажа, че не мога да съм сигурна. Но все пак смятам, че осем години беседи с пациентката значат нещо, нали така, доктор Крос? Разбира се, че тогава и аз мислех така. Това обаче може да се приеме за меродавно само ако терапевтът успее да проникне в света на своя пациент.

— А какво ще кажете за децата ѝ? — попитах. — Никъде в дневниците ѝ не се споменава за тях. Но за краткото време, откакто познавам Мери, тя ми говореше единствено за тях. Сега те са съвсем живи в нейното съзнание. Дори може да се твърди, че е обсебена от мисълта за тях.

Д-р Шапиро кимна, докато хвърли мимоходом един забързан поглед към часовника си.

— Това ми е най-трудно да го обясня. Мога да предложа своя хипотеза, според която може би терапията най-после е започнала да действа. Спомените за тези деца бавно, съвсем бавно изплуват от подсъзнанието ѝ. И когато мисълта за децата проникне в съзнанието ѝ, единственият начин да избегне непоносимото бреме на двадесетгодишната вина, която би се стоварила изведнъж върху нея, е да си представя децата си живи, както вие го споменахте. Това обяснява какво я е накарало да избяга — да заживее живота си с тях. Което именно се е случило, според представите на Мери.

— Ами всичките онези убийства в Калифорния?

Съзнателно прибързах с този въпрос, защото д-р Шапиро вече не я свърташе и всеки момент можеше да скочи и да напусне кабинета си.

Тя сви рамене, очевидно нетърпелива по-скоро да приключи с този разговор. Аз се запитах дали се държеше така и по време на терапевтичните сеанси със своите пациенти.

— Не виждам връзка. Трудно е да се разбере какво може да се е случило с Мери, след като се е махнала оттук, а колкото до жената, която познавах? — Тя няколко пъти поклати глава. — Единствената част от историята, която има смисъл, е свързана с Лос Анджелис.

— Защо? — учудих се аз.

— Преди няколко години имаше интерес към нейната история. Идваха и си отиваха някакви хора от киноиндустрията. Позволиха на Мери да дава интервюта, но според законите на щата тя нямаше право на други контакти. Накрая те изгубиха интерес към нея и се магнаха. Според мен през последните две години те бяха единствените ѝ посетители.

— А кои бяха те? — Измъкнах бележника си и веднага го разтворих. — Трябва да знам повече за това. Има ли сведения за тези визити? Или нещо друго в архивите?

— Не мога сега да си спомня имената им — рече тя. — Пък и се чувствам малко неудобно, че разкривам пред вас такива деликатни подробности. Мисля, че е редно да ви препратя обратно при доктор Блайсдейл, ако държите да се сдобияте с повече конкретни сведения. Той е този, който трябва да разреши това.

Запитах се дали я бе грижа за бившата ѝ пациентка, или просто бързаше да не закъснее за срещата си. Часовникът показваше пет и четиридесет и шест.

Внезапно осъзнах, че другаде щях да науча повече, което означаваше, че няма смисъл да стоя повече тук. Благодарих на доктор Шапиро, че ми отдели от времето си, след което отново се запътих към административната сграда.

Само че този път тичешком.

Когато най-после се окопитих и съсредоточих, отново се почувствах като истинско ченге и това съвсем не ми се отрази зле. Когато се озовах в сградата на администрацията, часовникът на стената показваше пет и петдесет и две.

Усмигнах се на младата жена зад рецепцията, която правеше впечатление с розовите си кичури и бижутата по себе си. Тя тъкмо покриваше пишещата си машина с пластмасовата калъфка.

— Здравейте. Имам към вас една спешна молба. Ужасно спешна. Наистина се нуждая от помощта ви.

— Не може ли да изчака до утре? — попита жената, като ме изгледа от главата до петите. — Можете да почакате до утре, нали?

— Всъщност не. Току-що говорих с доктор Шапиро и тя ми предложи да дойда тук, за да се обърна към вас. Необходимо ми е да прегледам сведенията за външните посещения при пациентките от криминалното отделение през последните няколко години. По-специално става дума за бившата ви пациентка Мери Константин. Наистина е много важно. Иначе не бих ви безпокоил.

Жената посегна към телефона си.

— Доктор Шапиро ли ви изпраща?

— Точно така. Тя вече си тръгна, но преди това ми каза, че нямало да ви представлява проблем. — Показах ѝ служебната си карта. — Аз съм от ФБР. Доктор Алекс Крос. Това е част от текущо разследване за убийство.

Тя не успя да прикрие неудоволствието си.

— Току-що изключих компютъра си. Трябва да побързам, за да прибера дъщеря си. Предполагам, че мога да ви дам копие от файловете. Ако желаете, разбира се.

Без да дочака отговора ми, тя изчезна в съседното помещение и се върна обратно с наръч папки.

— Можете да останете тук само ако Бетси ви наглежда. — Тя ми посочи с кимване жената в отсрещния кабинет. После си тръгна, без да каже дума повече — нито на мен, нито на Бетси.

Страниците на журнала за посетители бяха разграфени на колони. Започнах прегледа от най-задната страница на последния журнал, като търсех името на Мери в колоната „При кого идва?“.

През двете години, за които най-вече се интересувах, не намерих почти нищо. Очевидно Мери Константин е била доста самотна през този период от живота ѝ.

Ала ето че внезапно в журнала се появиха много посетители, като всичките са се интересували от Мери Константин. Това е бил онзи неочакван наплив, за който ми бе споменала д-р Шапиро. Всичко това е траело около месец и половина.

Погледът ми бавно се плъзгаше надолу по страницата, докато преглеждах имената на посетителите. Повечето ми бяха напълно непознати.

Едно от тях обаче се оказа познато.

Мобилният ми телефон очевидно бе ненавиждан от всички телефонни централи в щата Върмонт. Несъмнено бях попаднал в ничия земя. Или по-скоро в Земята Без Обхват.

Вместо да си губя времето обаче, намерих уличен автомат и веднага позвъних на агент Пейдж в Лос Анджелис. След минута се свързах и с кабинета на Мадъкс Фийлдинг, макар че самия Фийлдинг го нямаше. Каква изненада.

— Знаеш ли какво трябва да направиш сега? — наредих аз на безименния полицейски лейтенант на другия край на линията. — Тегли му една майна. След което ни прехвърли, мен и Пейдж, на телефона на детектив Джийн Галета.

— Какво става, шефе? — отново ме попита Пейдж, докато изчаквахме превключването от ведомствената централа на ЛАПУ.

Тогава чух по линията още един глас:

— Тук Джийн Галета. Ти ли си, Алекс?

— Аз съм, Джийн. Алекс. Карл Пейдж от филиала на Бюрото в Ел Ей също е свързан към линията. Сега се намирам във Върмонт. Мисля, че разполагам с важни новини по случая „Мери Смит“.

— Аз пък мисля, че имам друго разкритие за теб. Едно убийство във Ванкувър — каза Джийн. — Какво те принуди да биеш толкова път чак до Върмонт?

— Задръж за после това за Ванкувър. Моля те, намери Фийлдинг. Или който и да е било там, по твоя преценка, но да е някой, който ще може да призове Майкъл Бел за разпит. Повтарям: Майкъл Бел. Съпруга на Марти Лоуенщайн-Бел.

— Какво?! — Джийн звучеше така, сякаш не вярваше на ушите си. После Пейдж изруга, но поне се бе досетил да затисне слушалката с длан.

Набързо ги осведомих за моето изтощително разследване от последните два дни, а накрая им обясних как бях открил имената от журнала за посетители в щатската болница.

— Той е познавал Мери Константин. Посещавал е Мери тук, в болницата във Вермонт. По-точно неведнъж, а няколко пъти.

— И какво от това? Да не би Майкъл Бел да е уредил нейното бягство оттам? Как би могъл да узнае, че тя се е преместила тук, в Ел Ей?

— Това все още не ми е ясно. Може би тя го е потърсила, когато е дошла тук. Може да са поддържали кореспонденция. Ако е искал да притежава историята ѝ, е трябвало да направи нещо. Мисля, че той е искал тази история. И то съвсем не единствено заради филма си.

— Допускаш, че я е използвал като прикритие, така ли? Може би, за да убие жена си? Тогава работата ще се окаже доста дебела, Алекс.

— Със сигурност е така. Направо невероятна история. Пейдж, разбра ли всичко?

— Да, шефе. И много ми допадна твоята версия. Най-после нещо в тази история придобива някакъв смисъл, поне за мен.

— Чудесно. Тогава веднага се заеми с разследването на връзките на Майкъл Бел и на всички останали, замесени в случая. Питам се дали не е имал в главата си по-голям план, а не само да ликвидира жена си. Намери всичко, което можеш. Нищо работа, дори за един сърфист. Всичко, от което се нуждаем, е да открием нещо, което да оправдае задържането му в ареста на ЛАПУ. Джийн, изслушай ме, моля те. Ако греша, значи греша и толкова. По-късно ще изясним всичко, но сега, колкото можеш по-скоро, дори веднага, трябва да вземеш една от полицейските коли и да отидеш в дома на Майкъл Бел. Още сега. А, Джийн, чакай, има още нещо.

— Какво?

— Не отивай там сама. Вече съм напълно сигурен, че Майкъл Бел е нашият убиец.

Внезапно целият случай отново пламна.

Щом се отдалечих на около петнадесет километра от болницата, се отбих до първата бензиностанция, която ми се изпречи пред очите — дъвен модел на „Тексако Къмпани“, с едно извито встрани голямо „А“ на покрива. След мен паркира един „Форд F-150“, но единствената друга сграда на хоризонта бе някаква тъмнееща постройка, вероятно склад за захар, стърчаща в полето от другата страна на шосето.

Отново се обадих на Карл Пейдж от друг телефонен автомат. Трябваше да чуя какво е открил около Майкъл Бел.

В този късен час изглеждаше доста невероятно да успея да хвана някой късен полет от летището в Бърлингтън. Но исках на всяка цена да бъда в течение със събитията на Западното крайбрежие, защото бях загрижен за Пейдж и Джийн Галета. Кой знае какви ги вършеше Майкъл Бел сега в Ел Ей.

— Какво откри досега? — попитах го нервно.

— Удивително е как си успял да улучиш точно къде да надникнеш — започна рапорта Пейдж. — Преди да умре, Марти Лоуенщайн-Бел е успяла да продаде своето телевизионно шоу на Ейч Би О. Била е на върха на славата и кариерата си. От друга страна, последните три проекта на Майкъл Бел са били пълен провал. Единственият по-значителен успех той е постигнал, докато е работил с нея, но по всичко личи, че тя е смятала да сложи край на това. Искала е да се разведе с него, Алекс. Не били започнали процедура по развод, но една нейна приятелка знаела, че било само въпрос на време.

— Както ми каза ти веднъж? Бинго!

— Да, ама най-интересното тепърва предстои. От ЛАПУ провериха алибито на Майкъл Бел по време на всичките убийства и се оказва, че през цялото време той е бил на работа или у дома си. Алекс, тези алибита няма да издържат. А сега чуи още нещо: Арнолд Гринър направил на пух и прах не един, а няколко от филмите на Майкъл Бел по времето, когато пишел за „Варайъти“. Дори в една от

вестникарските си колони Гринър го нарекъл „Майкъл Бомбата“. Такива ми ти работи. Разбира се, в случая с Арнолд Гринър може би си имаме работа с едно напълно мотивирано убийство. Ами знаеш ли какво се оказа за Антония Шифман? Тя оттеглила подкрепата си за един от проектите за филми, финансиран от Майкъл Бел миналата година. Очевидно, след като му обещава устно помощта си, което за нея явно нищо не означавало. Цялата работа се провалила с гръм и трясък. Той изгубил около половин милиона долара, хвърлени от него за този бъдещ филм.

Пейдж все повече извисяваше глас. Можех да усетя как се надига адреналинът му. Приличаше на хрътка, най-последна надушила вярната следа.

— Мога да се обзаложа, че има още съвпадения — продължи той. — Кариерата на Майкъл Бел била пред пълен провал, така че той се заел да си разчиства сметките с всеки, когото обвинявал за неуспехите си.

— Не спирай да ровиш — казах му аз. — Свършил си чудесна работа. Има ли нещо ново от ЛАПУ? Или от Джийн?

— Отиде с една полицейска кола до къщата на Майкъл Бел. Но още не се е обадила.

— А влезли ли са вътре?

— Не. Но са напълно сигурни, че вътре няма никой. Оставили са къщата под наблюдение.

— Добре. Ще се обадя отново при следващото си спиране. Може би от някое от близките летища. За съжаление май ще остана да пренощувам тук.

Никак не ми се искаше да прахосам тази нощ във Върмонт, особено сега, когато всичко се решаваше, но както се очертаваше, нямах друг избор. Колебаех се все пак дали да не спра край някой малък магазин, от онези по бензиностанциите, за да купя един от онези страшно вкусни шоколадови кейкове или да си взема поне пакет фъстъци, но успях да впрегна цялата си воля, за да устоя на изкушението. *Господи, понякога наистина прекалявам с увлеченията си.*

Тръгнах назад към колата, която бях наел, с приведена глава, за да се предпазя от силния насрещен вятър. Не биваше повече да се

мотая тук. Оставаха ми само няколко метра до колата, когато вдигнах глава и замръзнах наместо.

Имах си компания.

На седалката до шофьора заварих Джеймс Тръскот.

Всичко това, поне на пръв поглед, нямаше никакъв смисъл. Какво, по дяволите, търсеше Тръскот тук? Очевидно отново бе тръгнал по следите ми. Но защо?

Сигурно съм бил ужасно червен от гняв, когато отворих вратата откъм неговата седалка. И тъкмо отворих уста, за да му се разкрещя, когато, за мой ужас, не успях да изрека нищо. Нито дума.

Тръскот повече нямаше да ми причинява неприятности — поне оттук нататък. Журналистът бе мъртъв, изпънат на предната седалка като статуя.

— Просто влез в колата — заяви един глас зад гърба ми. — Да не правим сцена точно тук. Иначе ще се наложи да вляза вътре и да гръмна онзи стар симпатяга, който върти магазина. Макар че нямам нищо против да го направя.

Обърнах се и видях Майкъл Бел.

Изглеждаше изпит и неспокоен, значително отслабнал в сравнение с последния път, когато го видях в дома му. Всъщност изглеждаше адски зле. Светлосините му очи бяха силно зачервени. С гъстата си рошава брада по-скоро приличаше на изпаднал бездомник или на някой от местните дървосекачи.

— Откога ме преследваш? — попитах го аз, опитвайки се да го въвлека в разговор, с надеждата да се разбере нещо с него, да спечеля някакво предимство.

— Казах ти вече: просто влез в колата и я подкарай. Разбра ли? И не се опитвай да говориш с мен. Намеренията ти са ми ясни.

И двамата влязохме в колата. Майкъл се настани на задната седалка и оттам започна да ми заповядва накъде да карам. Посоката, която избра, не водеше към магистралата. Подкарах колата натам, накъдето той искаше, като мислите ми трескаво препускаха. Оръжието ми бе в куфара. Как, по дяволите, да се добера до куфара? Или как да успея да отгатна какво става в главата му, при това бързо?

— Какъв е планът, Майкъл?

— Твоят план бе да се върнеш обратно във Вашингтон, както всеки, който трепери за жалкия си живот. Само че няма да стане, нали? Или може би искаш да ми благодариш, че те отървах от този репортер, така ли? Между другото той се молеше, цивреше за живота си. Голямо представление беше. Беше много убедителен. Оказа се само един кекав страхливец.

Изненадах се от това, че той знае, че съм от Вашингтон. Както и от убийството на Тръскот. Но нали го биваше по дебненето. И по заговорите. Така че Майкъл вероятно знаеше доста за мен.

— И сега какво? — попитах аз.

— А ти какво мислиш? Нали си голям експерт? Хайде, защо не отгатнеш какво ще стане сега?

— Не трябва да се стига дотам. — Просто се стараех да не спирам да говоря, затова изрекох първото, което ми дойде наум.

— Да не се шегуваш? Нека да видим какво друго можеш да измислиш. Нека чуя какви са всичките възможности според теб. Изгарям от любопитство.

Междувременно притисна дулото на пистолета си във врата ми. Наведох се леко, но повече нямаше накъде. Опитах се да се поуспокоя, поне малко, с мисълта, че така поне знам накъде е насочено оръжието. Но не спирах да се питам дали следваше някакъв свой план, или просто импровизираше. Знаех добре, че Мери Смит бе способна и на двете.

А това бе самата тя, Мери Смит, нали? Най-последно се бях сблъскал с истинския убиец.

Продължихме така още няколко километра по неосветеното второкласно шосе.

— Тук изглежда добре — внезапно рече той. — Карай по този път. Завий наляво. Хайде, направи го.

Отбих колата от павираното шосе по някакъв черен, силно изровен път, който се издигаше все нагоре и водеше към гъста гора. Накрая клоните на дърветата така надвиснаха над нас, че все едно карах през тунел. Не ми оставаше много време, а както се очертаваше, нямаше къде да избягам от него сред тази дива пустош. Мери Смит най-сетне ме бе докопала, точно както бе сторила с другите си жертви, след което хладнокръвно ги бе избила.

— Къде отиваме, Майкъл?

— Някъде, където никой няма да те открие скоро. Нито твоя приятел, този жалък драскач.

— Знаеш ли, че вече те издирват в Ел Ей? Аз им се обадох.

— Ами добре, желая им успех. Само че аз сега май не се намирам в Ел Ей, а, какво ще кажеш?

— А какво ще кажеш за твоите момичета, Майкъл? Какво за тях? Той притисна още по-плътното дулото във врата ми.

— Те не са *мои*, шибаните момичета. Марти беше една евтина малка курва, преди да се ожения за нея. Преди да я превърна в нещо. Бях добър баща на онези неблагоприятни хлапета. И то само заради Марти. Когато я срещнах, беше лъжлива кучка и си остана такава. Добре, спри там де. Да, така е добре.

Определено не беше добре. Фаровете на колата ми осветяваха стръмния горист склон от дясната страна на пътя. Трябваше много да внимавам, за да не се катурнем по нанадолнището.

И тогава изведнъж ми хрумна да направя тъкмо обратното. Ако успеех да се заставя да го сторя... Не, никакво *ако*. Просто знаех, бях длъжен да го сторя. Натиснах педала за газта и завъртях волана рязко надясно, доколкото можах.

Майкъл изкрещя с все сила:

— Какво правиш, да ти го начукам! Спри колата! Спри, казах!

Три неща се случиха, всичките по едно и също време: пистолетът на Майкъл Бел изгърмя; аз се присвих от ужасната болка, пронизала дясното ми рамо; а колата започна да се търкаля по стръмното, почти отвесно, нанадолнище.

Ужасната болка обхвана цялото ми тяло. Бях почти в безсъзнание и като в някаква мъгла виждах само дебелите ели и храстите, отстъпващи с прашене под връхлитащата ги кола, която се премяташе, тресеше и отскачаше като огромен пумпал, напълно неконтролируем, заплашващ всеки следващ миг да експлодира или да се разпадне на части.

Вероятно сме паднали не повече от четири-пет секунди. Но последният удар бе толкова мощен, че едва не премаза гърдите ми, притискайки ги с невероятна сила към волана. Може би коланът през седалката спаси живота ми, иначе щях да изхвърча през предното стъкло. Знаех, че Майкъл не си бе сложил колана, и се надявах да е смъртоносно ранен. Ако извадех късмет, можеше да е изпаднал в безсъзнание или дори да е мъртъв там, на задната седалка.

Вече бях отпуснал ръка върху дръжката на вратата, така че веднага се изтърколих навън колкото можах по-бързо.

Цялото ми тяло пулсираше от болките, което изключително затрудняваше движенията ми. Дясната ми ръка висеше безпомощно, отказвайки да ми се подчини.

Видях тялото на Джеймс Тръскот, с разперени ръце, проснато по лице в прахта. Очевидно бе излетяло при удара.

Тогава от задната седалка се разнесе стон. Майкъл Бел. Беше останал жив, приклепчен вътре. Много зле. С много усилия успях да се надигна на едното си коляно. Изведнъж рамото ми се сгърчи от болка. Тогава разбрах, че имам счупена кост.

Залитнах една крачка напред, като очаквах да напипам твърда земя, но не виждах нищо заради гъстия храсталак.

Продължих да се спускам по наклона и нагазих в някаква вода. Въобще не подозирах, че долу тече някакъв поток.

Беше плитък, но водата се простираше напред, докдето можех да виждам в непрогледния мрак. Ледената вода сякаш ме прониза като електрически ток.

Не вярвах, че болките могат още да се усилят, но точно това стана. Пред очите ми притъмня.

Отново се опитах да вървя напред, но нещо рязко ме дръпна назад. Този път причината беше Майкъл Бел. Хвърли се изотзад и ме събори на земята. Беше дяволски силен. Усетих как притисна коляното си в гърба ми. Водата в потока се разплиска около носа и устата ми.

— *Да ти го начукам! Къде си мислеше, че можеш да...* — изкрещя той.

Не го оставих да довърши. Усуках силно краката си около глезена му и напрегнах всичките си сили, за да не позволя да се измъкне от хватката ми. За щастие го сварих неподготвен, така че той се стовари по гръб край мен. Чух обаче не един, а два плясъка във водата. Надявах се вторият да бе от падането на пистолета му.

Наполовина излязъл от водата, аз се наведох напред и подпирайки се на здравата си лява ръка, успях да се надигна достатъчно, за да се нахвърля срещу него. Някак си можах да го поваля, а после с един лъв прав нацелих носа му, преди да успее да реагира.

В следващия момент той ме цапардоса в лицето, като впи ноктите си в скулите ми. Майкъл Бел бе висок приблизително колкото мен, но доста по-тежък — въпреки че бе отслабнал напоследък, бе най-малко с петнайсетина килограма повече от мен.

Протегнах ръка на свой ред и го сграбчих за гърлото. Стиснах го здраво, с все сили. Започна да се задушава, но дори и сега не отпусна хватката си от лицето ми.

Единственото, което можех да сторя, бе да го притисна още по-силно, ала когато се опитах да преместя крака си на по-солидна опора, за беля настъпих нещо хлъзгаво, може би водорасло.

От рязкото преместване на центъра на тежестта ми политнах и отново се озовах в леденостудената вода.

Господи, колко беше студена!

Този път Майкъл Бел се изправи преди мен. Не беше на добре. Сега той имаше втори шанс. Дясната ми ръка, цялата скована от непоносимата болка в рамото, ме теглеше надолу към дъното на потока.

Виждах Бел само като смътен силует, грабнал нещо, което ми се стори като голям камък. Вдигна го с двете си ръце, за да го запрати

върху мен.

— Ти! Глупав шибаняк! — кресна той. — Ще те убия! Това е моят план, ясно ли ти е? С това историята свършва. Това вече ще е краят!

Трескаво запълзях назад, като рак, само и само да се отдалеча от Майкъл колкото мога повече, макар да знаех, че това съвсем не стигаше, за да отърва кожата. И тогава, най-неочаквано, ръката ми се опря на нещо твърдо в плитката вода. Не, не беше камък. Поне това успях да проумея. Нима беше метал?

— Ще пукнеш сега! — отново изкрещя Майкъл. — А? Какво ще кажеш за този план? Как ти се струва финалът?

Метален обект. Знаех какво можеше да бъде. Измъкнах пистолета на Майкъл Бел от водата и напипах спусъка.

— Бел! Не! — извиках аз.

Той обаче продължи да пристъпва бавно и неотклонно към мен, понесъл грамадния камък над главата си.

— Умри!

И тогава стрелях.

Не мога да кажа какво точно се случи сред смълчаните дървета, осветени само от бледите лунни лъчи. Нямах представа къде го бях улучил, но той изръмжа шумно и за секунда замръзна намясто.

После отново пое напред. Стрелях втори път. И трети. Целех се в гръдния му кош, поне доколкото можех.

Тежкият камък, който носеше, се стовари във водата. Задържан от някаква невидима сила, Майкъл Бел направи още две или три крачки, олюлявайки се като пиян. После рухна по лице във водата, разплисквайки стотици капчици около себе си.

И нищо повече не последва. Остана само мълчанието на дърветата.

Треперейки целият неудържимо, аз продължих да стискам пистолета в здравата си ръка. Струваше ми невероятни усилия да стигна по мокрите, ужасно хлъзгави камъни до мястото, където бе проснат.

Когато се добрах до него, той вече не помръдваше. Посегнах към ръката му. Хванах я. Проверих пулса му. Никакъв пулс не се долавяше, нищо, нищо, освен мълчанието на дърветата и онзи адски студ.

Майкъл Бел бе мъртъв, както и Мери Смит. Но както бях измокрен до кости, скоро и аз щях да ги последвам.

Започнах да се изкачвам по клисурата, на чието дъно се виеше потокът. Бе дяволски трудно и ужасно мъчително начинание. Пронизваща болка и силно главозамайване, съпроводени от заслепяване и дори повдигане — всичко това се редуваше с изключителна бързина. Единственото хубаво бе, че повечето преживявания не успяха да се запечатат в паметта ми.

По някакъв начин успях да се добера до шосето, където ме взе на автостоп един студент, пътуващ със субару. Младежът доста се поизплаши от вида ми. Дори името му не запомних. Помня само, че се стоварих, напълно изтощен, на задната седалка.

На следващата сутрин тялото на Майкъл Бел беше извадено от потока, а аз се събудих в едно болнично легло. Обясниха ми, че се намирам в болницата „Флетчър Алън Хоспитъл“ в Бърлингтън. Оставиха ме да се възстановявам и да си почивам там, въпреки че не беше истинска почивка. Следователите от местната полиция непрекъснато влизаха и излизаха от болничната ми стая. Прекарах часове в телефонни разговори със службата във Вашингтон, с филиала на Бюрото в Ел Ей, с детектив Джийн Галета, като се опитвах да сглобя всичките парчета от пъзела и да изясня на колегите какво се бе случило още от началото на серията от убийства.

Планът на Майкъл Бел се оказа изтъкан от удивително сложни ходове, понякога граничещи с лудост. Но прикритието му бе изградено изключително просто — отклоняване на подозрението чрез създаване на улики, водещи към Мери Уагнър. Джийн ми припомни, че работата на Майкъл Бел е била да съчинява сценарии. Планирането е било неговата стихия. Нямах да се изненадам, ако накрая по тази история някой друг сценарист създадеше филм. Навярно щеше да промени повечето имена и някои от подробностите, а накрая щеше да лепне баналното: „Филмът се основава на действителен случай“.

— А кой ще играе главната роля? — шеговито попита Джени по телефона.

— Не знам. Пък и не ме интересува. Сигурно ще вземат някоя от големите кинозвезди.

А колкото до Мери Константин, не бях сигурен какво да мисля за нея. Като ченге имах един отговор, но като психиатър — съвсем друг. Радвах се, че отново щеше да получи грижите и лечението, от които толкова много се нуждаеше. Ако можеше да се вярва на д-р Шапиро, може би Мери най-после щеше да започне да се възстановява. Точно сега имах нужда да вярвам в това.

Някъде към четири следобед вратата на моята стая се откряна и вътре надникна главата на — познайте на кого! — моята добра стара мама Нана.

— Ето най-после гледка, способна да утеши измъчената ми душа — рекох аз и се опитах да се усмихна. — Здравей, Нана. Какво те води във Върмонт?

— Кленовият сироп — дрезгаво отвърна тя.

Плахо пристъпи вътре — толкова необичайно за нея — и примигна уплашено, щом съзря дебелия превръзка около рамото ми.

— Ох, Алекс! Алекс...

— Можеше да бъде и по-зле — опитах се, макар и несръчно, да я успокоя. — Е, може би не съвсем. Имаше ли някакви затруднения с полета?

— Никакви затруднения. Отиваш на летището. Плащаш си билета. И това е всичко.

Тя протегна ръка и ме погали по бузата с хладната си длан. Допирът бе толкова познат и успокояващ. *Какво щях да правя без тази упорита стара жена?* Не можех да престана да си задавам този въпрос. Какво щях да съм без нея?

— Казаха, че ще се справиш, Алекс. Но ми се струва, че това е нещо относително, така ли е?

И преди съм бил раняван. Винаги е травмиращо, няма начин да не е, но все пак не е неизлечимо или поне невинаги.

— Ще бъда добре — обещах аз. — И телом, и духом.

— Казах на децата да изчакат отвън. Защото искам да ти кажа нещо насаме. Да знаеш, че държа да си остане между нас.

— Аха. Значи пак съм загазил, така ли? Ще ме натикаш в миша дупка.

Тя обаче не отвърна на усмивката ми, но взе ръката ми и я стисна между своите.

— През всеки ден от живота си благодаря на Бога, Алекс. Благодаря му, че ми позволи да те отгледам и да видя как се превръщаш в такъв мъж, какъвто си сега. Но ми се иска да се позамислиш преди всичко за това, което навремето ми се струпа на главата. Както и за онова, което стана между бедните ти родители, преди да загинат. Казано най-просто, Джени, Деймън и Али заслужават нещо по-добро от това, което получават. — Нана спря, за да наблегне на следващите си думи: — Не ги оставяй сираци, Алекс.

Отворих уста, за да ѝ отговоря, но мама Нана отново заговори, с леко повишен тон:

— Аз съм тази, която е редно *първа* от всички нас да си замине от този свят. И да не си посмял да спориш с мен.

Накрая не издържах и само свих рамене. Кое се оказа доста болезнен акт. Остър спазъм прониза рамото и врата ми.

— Какво мога да кажа?

— Нищо. Не казвай нищо. Само се вслушай в мъдрите ми съвети, почерпени от мъдростта, която идва с годините. Послушай ме и може би един ден най-после ще успееш да научиш нещо от мен.

Спогледахме се продължително и замислено. В гърлото ми заседна корава буца, макар че това, което изпитвах, не бе тъга. Беше по-скоро чувство на благодарност и на невероятно силна любов към тази малка, но страхотно силна жена, която беше мъдра дори за годините си, да не говорим, че беше много по-умна от мен.

— Вярваш или не, но аз винаги те слушам — казах ѝ.

— Да, а после правиш каквото си си наумил.

Вратата се отвори наполовина и откъм болничния коридор нахлуха гласове. Извърнах се и първото, което видях, бе лицето на Деймън, по което бе изписано нетърпение. Сърцето ми подскочи.

— Виж ти кой е тук! — Избърсах просълзените си очи със здравата си ръка. — Дошъл е мъжът в нашата къща.

— Казаха, че не можело Джени да влезе, понеже нямала дванадесет години — оплака ми се той.

Надигнах се в леглото.

— Къде е тя?

— Тук съм! — Иззад вратата се чу гласът на Джени, преливащ от възмущение.

— Е, тогава влез вътре, ама по-бързо, преди някой да те е видял. Хайде. Тук никой няма да посмее да те арестува. Освен аз, разбира се, ако продължиш да се бавиш отвън.

Двамата се намъкнаха вътре и се втурнаха към леглото. За кратко само се спряха озадачени, като видяха колекцията ми от превръзки. Протегнах им здравата си ръка и хванах едновременно ръцете им.

— Докога трябва да лежиш тук? — попита Джени, застанала откъм по-здравата ми страна.

— След два дни се прибирам у дома — отвърнах ѝ аз.

— Струва ми се, че ще са малко повече — промърмори Нана.

Деймън отново се изправи, загледан в превръзките ми.

— Наистина ли те боли много?

— Доста — отново промърмори Нана.

— Бил съм и по-зле — успокоих ги аз.

Децата ме гледаха почти укорително. Но все пак кой тук беше родителят? Защо напоследък те, някак си неусетно за мен, започнаха да изглеждат доста по-зрели, отколкото бях свикнал да ги виждам? Самият аз се почувствах още по-остарял със своите четиридесет и една години, че и малко отгоре.

Те двамата тепърва щяха да растат и да се променят, независимо дали ще бъда край тях, за да следя развитието им. Толкова очевидно и естествено бе всичко това, но внезапното осъзнаване на тази житейска правда наистина ме порази.

Накрая се предадох.

— Да — казах. — Така е. Много боли.

И тогава отново ме връхлетя онази ужасна мисъл — *не ги оставяй сираци, Алекс* — и притиснах децата си колкото можах по-силно към себе си, макар рамото да ме болеше, но не можех да ги оставя да си идат, нито пък можех да им призная за какво си мисля.

Останах в болницата „Флетчър Алън Хоспитъл“ във Върмонт почти цяла седмица. Може би това беше най-дългият ми престой в болница досега — поредното предупреждение към мен. *Колко предупреждения вече ми се събраха?*

В петък, към шест часа вечерта, ми телефонира детектив Джийн Галета от Ел Ей.

— Алекс, някой съобщи ли ти последните новини? — започна тя. — Предполагам, че са те уведомили.

— Какви новини, Джийн? Това, че утре ще ме изпишат от болницата ли?

— Е, за това нищо не знам. Но вчера Мери Уагнър е признала, че е извършила убийствата в Ел Ей.

— Тя не е извършила тези убийства. Убиецът е Майкъл Бел.

— Знаем, че е така. Знае го дори и Мадъкс Фийлдинг. Никой тук не ѝ повярва, но тя все пак направи признания. А по-късно през нощта горката Мери Уагнър се обесила в килията си. Тя е мъртва, Алекс.

Въздъгнах и поклатих глава.

— Наистина съжалявам да чуя това. Още една смърт, за която е отговорен Майкъл Бел. Още едно убийство.

На следващата сутрин, за моя искрена изненада, бях изписан от болницата. Веднага се обадох у дома, за да им предам радостната вест, а след това дори успях да се уредя за полета до Бостън. От Бостън взех един от редовните полети до Вашингтон. Никога досега не се бях чувствал толкова щастлив да летя в претъпкания туристически салон на някой от редовните вътрешни полети.

Най-лесно бе да взема такси от летището, така че към седем часа вечерта вече пътувах на югоизток, докато по тялото ми се разливаше ободряваща топлина. *Няма друго място като родния дом, няма друго като него.* Знаех, че това не се отнасяше за всички хора, но поне за мен бе самата истина.

Таксито спря пред нашата къща и аз внезапно се озовах на моравата, докато тичах към верандата, за да изкача с два скока

стъпалата с олющената боя.

Сграбчих малкия Алекс в прегръдката си, вдигнах го и го завъртях във въздуха. Заболя ме, но пък си струваше. Провикнах се назад към шофьора на таксито, който ме чакаше, облегнал ръка на своя прозорец, леко озадачен, но все пак усмихнат.

— Ей сега се връщам! — обещах му аз. — Не съм забравил, че трябва да ти платя.

— Няма проблем. Няма защо да бързаш, приятел. И без това броячът се върти.

Погледнах към мама Нана, която излезе на предната веранда след по-малкия ми син.

— Какво има? — прошепнах ѝ аз. — Кажи ми какво се е случило?

— Али се върна у дома — тихо ми обясни тя. — Кристин го доведе, Алекс. Отново си е променила решението. Няма да остане тук, на изток. Али обаче остава при нас, у дома. Това е чудесно, нали? Можеш ли да повярваш? А ти как си? Върна ли се най-после у дома?

— Върнах се у дома, Нана — казах аз. После погледнах в красивите очи на моя по-малък син. — Вече ще съм си у дома, Али. Обещавам ти.

А аз винаги спазвам обещанията си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.